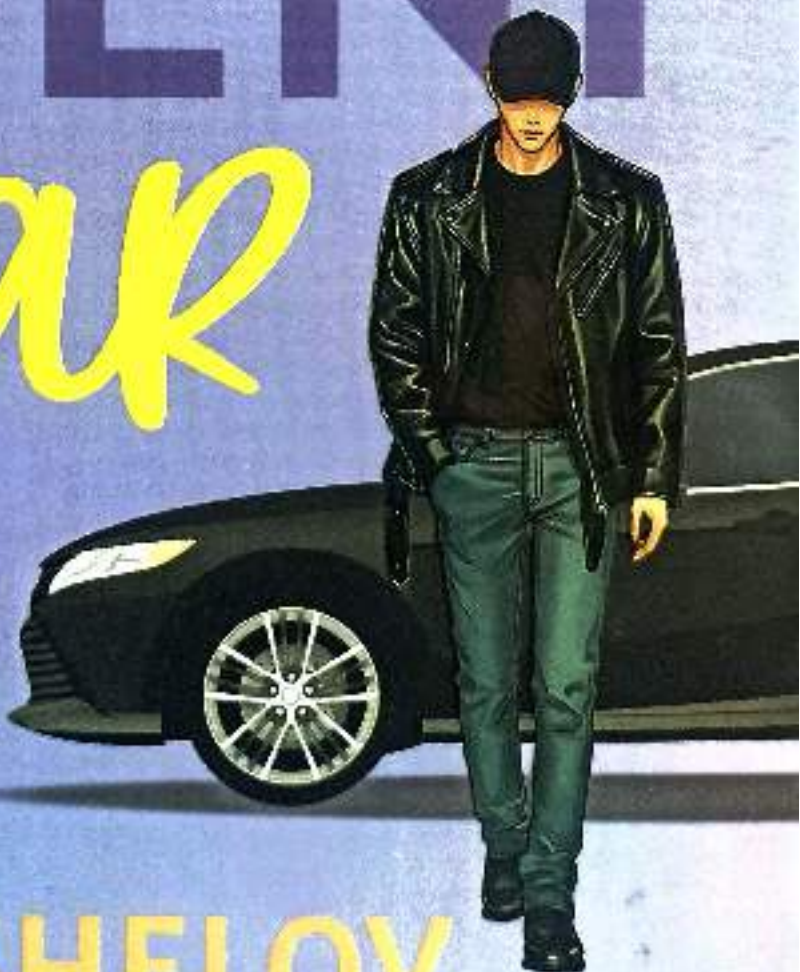

MODERN PRENSESLER SERİSİ #1

30 ÇOCUK BENİ Aşak

"Sadece âşık olduk.
Hem de hiç olmamız
gerekten kişilere."

MISHELOV

Üniversiteye adım attığı ilk andan itibaren kalbini kampüsün göz alıcı çocuğu Güner'e kapıran Melina, onun hareketli, afili ve tamamen erişilemez dünyasına girebilmek için kendini Güner'in en yakın arkadaşı Dora ile yaptığı sahte bir sevgililik anlaşmasının ortasında bulur.

Sahte gülüşler, yanlış anlaşılmalara ve beklenmedik yakınlaşmalar arasında sıkışan Melina, her şeyin kontrolden çıktığını fark eder. Üstelik kalbi hiç planlamadığı birine kayarken nefretle başlayan bir ilişkinin kendi kurallarını sessizce yazdığını görür.

Melina, hoşlandığı çocuk ve onun en yakın arkadaşını kapsayan mantıksız bir aşk üçgeninde sıkışıp kalmıştır...

*Peki ya kalbinin sesine kulak vermek
tüm kuralları altüst edecekse?*

MODERN PRENSESERLER SERİSİ # 1

Günümüz masallarında siber vak

Amo KAPLAN

**"Hoşuma gidiyordun,
Güner Kuyucu.
En yakın arkadaşınla
tanışana dek."**

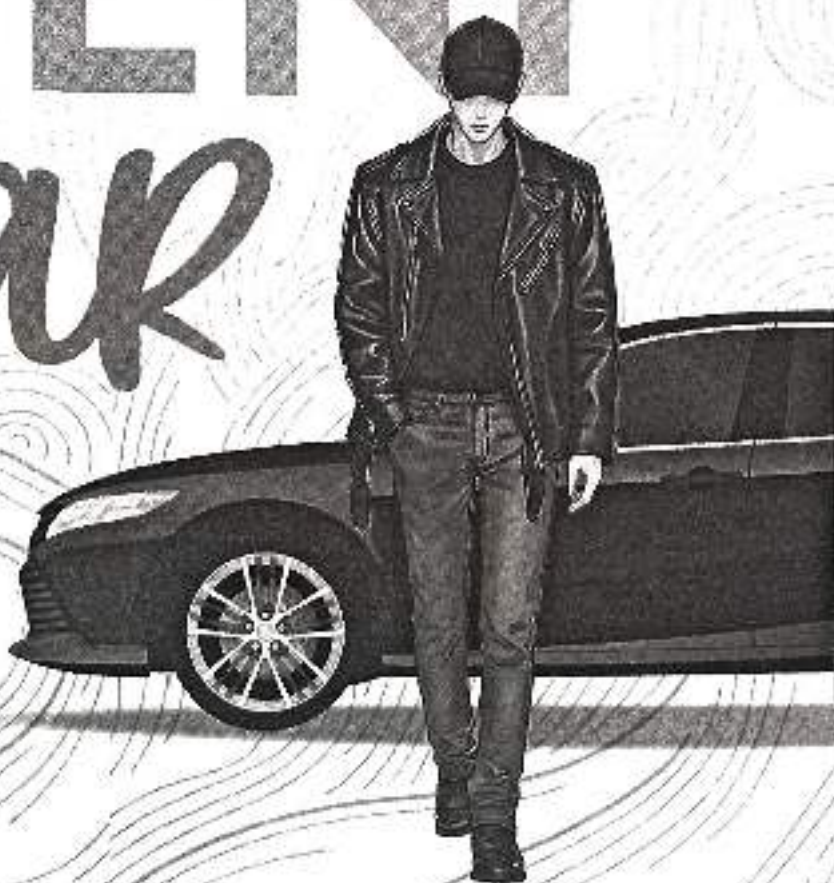

MISHELOV

100 3 GÖÇÜK BENİ

Aşak

O
ÇOCUK
BENİ
Aşar

MISHELOV

Aşkın matematiği farklıdır, Lavinia.

2'den 1 çıkınca 0 kalır.

— Özdemir Asaf

ÇALMA LİSTESİ

Taylor Swift, I Bet You Think About Me

Taylor Swift, State Of Grace

Taylor Swift, Enchanted

Sombr, Back to Friends

Anna Of The North, Lovers

One Direction, Right Now

Taylor Swift, New Romantics

Artic Monkeys, No 1. Party Anthem

Gracie Abrams, Stay

Taylor Swift, Crazier

Lana Del Rey, Margaret

Ariana Grande, We Can't Be Friends

Taylor Swift, Robin

Chase Atlantic, Friends

Gigi Perez, Sailor Song

Artic Monkeys, I Wanna Be Yours

Taylor Swift, Daylight

Bu kısmı okuyan sen, şunu hatırla; bir yerlerde sana ait, sayfası henüz çevrilmemiş bölümler var. Hayat saniyeler kadar kısa anlarla örülür, her biri göz açıp kapayıncaya kadar geçen sürede -bunu okurken başka bir anı daha geride bıraktın-, en büyük aşkında, en kötü tecrübende, en dokunaklı hayal kırıklığında, en aptalca hatanda, en sert düşüşünde ama en çok ayağa kalkışında ve bazen de çelişkili hisler beslediğin o katlanılmaz insanın ardında gizlidir. Çünkü hayat, zincirleri eline alana kadar sırlarını saklayan kapalı bir sandıktır ve kilidi kırmaya cesaret edene dek seni nasıl bir maceranın beklediğini bilemezsin.

Gerçek aşkı bulana kadar rol yapmaya razı olanlara...
Spoiler: Yukarıdaki yalana en çok sen inandın.

ÖNSÖZ

Bir gün biri çıkıp da âşık olduğum çocuğu etkileyebilmek için yeryüzündeki en çok düşmanlık beslediğim kişiyle bir anlaşma yapacağımı söyleseydi ona muhtemelen ilaçlarını içmesini ve klişelerle dolu ucuz romantik komediler izlemeyi kesmesini söylerdim. Fakat *şu an*, içinde bulunduğum saçmalığı ne herhangi bir şizofreni semptomu ne de Hollywood'un o yapmacık *'zıt kutuplar birbirini çeker'* fantezisi temize çıkarabilirdi. Gerçekliğin espri anlayışı şuydu ki, bazen en absürt senaryoyu bile cebinden çıkarıp *kaderin nazlı bir cilvesi* olarak bize sunabilirdi.

Ve sen bunun yaşayan bir kanıtısın.

Derin bir nefes vererek bakışlarımı ellerimizin birbirine değdiği noktaya çevirdiğimde, teninden yükselen sıcaklığı ve avucumu kusursuz bir açıyla saran parmaklarının varlığını göz ardı etmeye çalıştım.

Sahte. Bu hatırlatmayı kendime yapmaya ihtiyacım vardı. *Her şey oyun. Bir aldatmaca. Etkilemen gereken kişi yanında değil, karşında oturuyor.*

Ama ne kadar tekrar edersem edeyim beynimin içinde dönüp duran o tatsız gerçek bir türlü susmuyordu: Bu sadece bir *anlaşmaydı*. Bir taktik. Stratejik ortaklık. Tarafların duygusal olarak yatırım yapması gerekmediği, mantıkla kurulmuş basit bir plan.

Çok değil, kısa bir süre önce birbirimizin varlığına zar zor dayanıyorduk. Peki şimdi neden parmakları elime *yalnızca* biraz fazla rahat oturuyor diye midem kendi içinde garip bir düğüm atıyordu? *Kesinlikle gerçek olamayacak kadar aceleci bir kafa karışıklığı.* Rol yapmanın, üst üste binen sorunların, gerginliğin ya da belki de egomun ona yenilmemesi gerektiğini hatırlatmak için çırpınmasının sonucuydu.

Bu yüzden sürekli kendime bunun *sahte* olduğunu hatırlatmak zorundaydım.

Çünkü bu kelime, anlamsız titreşimleri susturmanın en kolay yoluydu.

Çünkü bu kelime, bu oyunda kalbimin önden koşması için mantığımla çivilediğim tabelanın adıydı.

BÖLÜM BİR

PRENS, PRENSES VE YALANCI BİR PİNOKYO

*"Seni buraya getiren bir şey var.
Kader... Alın yazısı?"*

"Atla geldim."

— RAPUNZEL

*Melina Er
İki Hafta Önce*

En yakın arkadaşım, kaba erkeklerin ilgi çekici bir enerjisi olduğuna inanırdı.

Aksini düşündüğümü bilse muhtemelen beni *spiritüel* seanslarının¹ bu ayki oturumundan çıkarırdı fakat ben kanunların tam olarak öyle işlediğini sanmıyordum. Benim için yatağında ikinci bir yer açmayacak, jambon sandviçinin yarısını paylaşmayacak, sarhoş olduğumuzda benden önce sızıp kalmayacak ya da kaldırımdayken yürürken, *ki bu kuraldan muzdarip erkekler neden hâlâ yalnız oldukları*

¹ Ruhsal ve manevi konulara odaklanan, enerji, meditasyon ya da evrenin yasaları üzerine yapılan toplantı. (e.n.)

hakkındaki soruların cevabını kendilerinde arayabilirdi, kolumdan tutup beni sağ tarafına almayacak çocuklarla birlikte olmak, geçtiğimiz dönem yaptığım bir hata yüzünden Anatomi'de bölüm ikinciliğine düşmemden çok daha beklenmedik olurdu.

En azından benim dünyama göre.

Öyle ki benimsediğim fikirlere rağmen orada kurallara pek yer yoktu. İçten içe kabullenmediğim her gerçek, birer bariyer şeklini alarak en büyük sınavım hâline geliyordu. Kulağa ironik geliyor, değil mi? Nihayetinde güne gözlerini, "*Kötü çocuklar her daim iyi kızları kırar.*" metaforuyla açan birine göre; kalbimi dönemin en çapkın erkeğine kaptırmış olmam da benim bencilliğimdi.

O kestane kahvesi saçları ve bal rengi gözleriyle, *hayallerimin erkeği* tanımından kilometrelerce ötedeydi.

Güner Kuyucu.

Bana *Yakışıklı Prens*'i² hatırlatıyordu. Ergenliğinden bu yana hayatını romantik filmler ve Disney evrenleriyle süsleyen hayalperest bir genç kız olarak başka bir gerçeklikte onun uğruna o baloya katılmak için her şeyi yapabilecek *Külkedisi* olabileceğimi biliyordum.

Ve tüm bunlara rağmen her yeni sabaha gözlerimi, onun benim dünya üzerimdeki varlığımdan bihaber olduğu gerçeğiyle açıyordum.

O, büyük bir kavga sonrası konuşmak için sevgilisinin kapısına dayanan çocuklardan değildi. Eril doğası bununla çelişse de yarattığı karakter, gurur ve alayış kavramlarına fazlasıyla sahipti. Yatağında ikinci bir yer açmazdı, üçüncü ve

² *Külkedisi* gibi birçok masalda prensesin kalbini kazanan idealize edilmiş erkek kahraman. (e.n.)

dördüncü yer açardı; jambon sandviç sevmez, sızana kadar değil de alkol komasına girene kadar içerdi.

Ve her şeye rağmen göğüs kafesimin altındaki o aptal organ hâlâ ona aitti.

Şimdi olduğu gibi.

Onu, oturduğu L koltuğun ucunda, kucağındaki üçüncü sınıflardan bir kızı kutsanmış bir armağan gibi içine çerkerken gördüğüm her saniye iki yıl öncesine dönmek ve varlığını hiçbir zaman fark etmemek adına o kahve dükkânına adım dahi atmamış olmak istiyordum.

Belki de istemiyordum.

Neticede bu zehirli düşünceyi aklıma sokan Sidar'dı. Ufak öğrenci evimi paylaştığım iki yakın arkadaşımın beni sözleriyle en çok manipüle edebilme gücüne sahip olan kişi oydu. Öyle ki Güner'in yüzünü gördüğü her seferde, "*O gün o kahveciye girmek yerine caddenin önünden geçip gitseydin, bugün Anatomi'de bölüm ikinciliğine düşecek kadar çuvallayan bir eziğe dönüşmeyecektin,*" diyerek beni ısrarla kendi kafamın içinde kurduğum yargı kürsüsüne çıkmaya zorluyordu.

Kelimeleriyle *kelebek etkisinin*³ tuhaf bir versiyonunu sunuyor olsa da söylediği şeylerde bir noktada haklılık payı olduğunu biliyordum.

Fazlasıyla.

Fakat doğru olanı reddetmek benim için her daim en pratik kaçış yolu olmuştu.

³ Küçük bir olayın, beklenmedik şekilde büyük ve zincirleme sonuçlar doğurabileceğini anlatan kavram. (e.n.)

Çünkü bu okulda okuduğum süreç boyunca her defasında bana yönelik büyük oyunların ortasında kalmıştım ve onların birçoğuna rehberlik eden kukla ustası, yarattığı kaosu önemli bir piyonuymuş gibi şu anda tam karşımda duruyordu.

Dora Belgemen.

Her şey geçtiğimiz dönem doktora öğrencilerinin düzenlediği kalabalık bir bahar partisinde karşıma çıkıp giydiğim elbiseye laf atmasıyla başladı. O geceye dek gözümde yalnızca Güner'in yüksek lisansını tamamlamak için yurt dışından -*İtalya*- gelen en yakın arkadaşırken ertesi gün nefret listemde bir numaraya özenle yerleşen en ezelî düşmanım hâline gelmişti.

Aramızdaki soğuk savaş bir yıl üç ay önce yürürlüğe girmişti. Benim gibi zaman dilimlerini *gün* takvimlerine ayıran birine göre dört yüz elli beş gün önce. O şeytan, aklımın içine sızabilseydi eğer zihnimde açtığım sayaca yalnızca kıs kıs gülerdi. Tıpkı suratını her gördüğümde ona armağan ettiğim bütün orta parmaklara rağmen yalnız kaldığım ilk saniye kafamın içini işgal eden bir illüzyonist olduğunu bildiği zamanlardaki gibi.

Herkese göre mantıklı kabul edilen bir şeyi ben yaptığım an, onun gözünde dünyanın en aptal insanı olurdum.

Ondan nefret ediyordum.

Bir keresinde, "Tüm bunları bilerek yapıyor," diyerek kafamın içine tehlikeli bir yanılgı bırakmıştı en yakın arkadaşım *Birge Çığılkan*. Bir zamanlar KESS'min, *açılımına kendi aramızda 'Kötü Erkek Sevgisi Sendromu' diyorduk*, başlamasında öncü olan en büyük rol modelimdi. "Çünkü o da o tarz erkeklerden."

Cümlelerin altında gizlenen imayı anlamadığım için onu, "O tarz erkekler?" diye tekrar ettiğim andan beri o numaracı şeytan, zihnimin içini bir saniyeliğine bile terk etmemişti.

"*Seninle uğraşmam gerek yoksa öbür türlü beni sikine bile takmayacaksın, tarzı erkekler...*"

Birge her zaman haklı çıkarımları olan biriydi.

Tıpkı Sidar gibi hazırlık yılının ilk yarısında hayatıma girdiğinde, tuhaf bir şekilde hiçbir şeyin o günden sonra eskisi gibi olmayacağını biliyordum. *Öyle de olmuştu.* Belki yatağımı ve sandviçimi paylaşacağım bir erkek arkadaşım yoktu ancak ona sahiptim. Randevularına Gracie Abrams albümleriyle hazırlanan, mini elbiseleri ve abartılı takılarıyla kendisini ezbere kalıplardan dışlayan; renkli ojeler sürmeye bayılan ve girdiği her ortamı kabarık enerjisiyle moda sokan, kıvrıcık sarı saçları ve mavi gözleriyle herkesin olmak isteyeceği *o kızdı.*

Fakat bu konuda yanılıyordu.

Dora Belgemen potansiyelli bir kara delikti. Öz güven kırmaktan ve aşağılamaktan hoşlanırdı. Bu yüzden benim için asla peri masallarına yakışır prenslerden biri olamayacaktı. Belki bende de bir *Aurora*⁴ ve *Jasmine*⁵ büyüsü yoktu ancak onun ne olduğunu çok iyi biliyordum.

O *Pinokyo*'ydu.⁶ Kedi gibi bakan koyu gözleri ve kömür karası saçlarıyla, benim için yalnızca yalanı ve yaramazlığı kuşanmış sevimsiz bir kütüğü temsil ediyordu.

"Yine formunda."

⁴ Disney'in *Uyuyan Güzeli* masalındaki zarif ve uysal prensesi. (e.n.)

⁵ Disney'in *Alaaddin* masalındaki cesur ve özgür ruhlu prensesi. (e.n.)

⁶ Disney'in *Pinokyo* masalındaki yalan söylediğinde burnu uzayan yaramaz kukla. (e.n.)

Öteki tarafımdan duyduğum ince sese kadar, nefret dolu bakışlarımı önümdeki kırmızı karton bardağa diktiğimden bihaberdim.

Birge'nin kimin hakkında bu denli ısrarcı konuştuğunu anlamak için bakışlarını takip ederek kıstırdığı hedefi gördüğümde, "Güner, değil mi?" diye fısıldadım hafifçe iç geçirerek. Koca avuçlarıyla kucağındaki bedeni daha rahat bir konuma getirirken üzerine abanan kumral kız ona uyararak başını çevirdi ve profili açığa çıktı. *Siktir*. "Kucağındaki Larin Koroğlu mu?"

O kız yeryüzüne düşmüş bir tanrıçaydı. Bu yüzden geldiğinden bu yana platonik aşkımın neden bütün ilgisini tamamen ona yönelttiğine şaşmamalıydı. *Kim onunla ilgilenmezdi ki?*

"Güner mi?" diye sordu, ben söyleyene kadar onun buradaki varlığını dahi fark etmemiş gibi. Boş karton bardakları birbirine geçirirken ona bakmasam bile delici bakışlarını suratımda hissettim. "Belgemen'den bahsediyordum."

O adı duyduğu gibi dikilen kulaklarım doğrudan Birge'nin söyleyeceklerine sabitlendiğinde, kısa bir an elimdeki atık tepsisiyle suratına bakakaldım. "Belgemen?"

"Arkanda." Suratında şeytani bir ifade oluşurken dikkatini omzumun üzerindeki noktadan çekmeden sözcüklerini bir spor spikeri gibi heyecanla sıralamaya başladı. "*Beer Pong*'ın⁷ başına geçti. Atışını yaptı. Bardaktaki bira sıçradı ama pinpon topu içine girdi..." Bunu dediğinde gözlerinden sinsî bir parıltı geçti. "Yemin ederim, Mel. Tepkisini görmeliydin. Fıçının dibine çömen Egemen bile kahkaha attı. Şimdi Orkun'a beşlik çakıyor. Bu çocuk neden... Ha *siktiiir*.

⁷ Pinpon topunu karşı tarafın bira bardaklarına sokmaya çalışarak oynanan klasik parti oyunu. (e.n.)

Buraya bakıyor.” Gözlerim öylece boşluğa sabitlenmişken, üzerimize kilitlenen bir çift tehlikeli bakış olduğunu bilmesine rağmen beni baştan aşağı sarstı. “Göz ucuyla baktı ve önüne döndü. Erkek milleti niye böyle?”

“Yine bir şeyler planlıyordur.” Homurdanarak işime döndüğümde önümdeki poşeti aceleyle onun eline tutuşturdum. “Git de boşlarını topla.”

“Hayatta olmaz.” Saçlarını savurdu. “Ben onların ayakçısı mıyım?”

Tereddütlü bir şekilde, “Bu gece için, ever?” derken delici bakışlarının arkamdaki bir noktaya odaklandığını gördüm.

Sidar’ı gözetlediğini biliyordum.

Çünkü burada olmamızın sebebi *oydu*. Belki Birge’nin geri dönülmez inadı ve benim gazlanma kurbanı olan kişiliğim de mevzuyu karmaşıklaştıran başlıca sebeplerden biri olabilirdi fakat her şeyin altında yatan neden, saçma bir iddiadan ibaretti.

Vize haftası, ders çalışmak adına kitabının kapağını dahi aralamadığı için ona yaptığımız çift taraflı baskıya kayıtsız kalamamış ve bize ikimizden de daha yüksek puan alacağını söyleyerek şuursuzca meydan okumuştı. Bu noktaya kadar her şey olağan olsa bile daha sonrasında Birge’nin olaya dâhil olmasıyla bir çeşit iddialaşmaya dönüşmüş ve benim de onca yetenek arasından ortaya çıkan en baskın özelliğim *gaza gelmek* olduğu için bizden daha yüksek puan aldığı takdirde hafta sonu olacak dönem partisinde Birge’yle birlikte garsonluk yapma fikrini kabul etmiştim.

Eh, olaya şimdiki zamandan bakacak olursak eğer ikimizden de daha yüksek puan aldığını söylemeye gerek yoktu.

Ve sırf Birge'yle, benim bu hâllerimle eğlenmek için tüm hafta boyunca partiyi düzenleyecek grupla haşır neşir olduğu ve onları, garsonların konseptini *tavşan* kostümüyle değiştirmeye ikna ettiği için de ayrı bir parantez açmam gerekebilirdi.

Canavarın tekiydi.

Neyse ki geceye iyimser yaklaşmamın tek nedeni, parti evine gidene kadar şaklaban kılığına bürüneceğimi düşünmememe rağmen kostümün yalnızca tavşan tacı ve beyaz gömleğimin üzerine geçirdiğim düz bir papyondan ibaret olduğunu öğrenmemdi.

"Melina!" Birge'yle aramda hararetli bir tartışma çıkmadan önce üçüncü bir ses aramızdaki gerilime dâhil oldu. *Sidar*. Gözlerimi sımsıkı yumup onun seslenişini yok saymak istesem de çok mümkün olmamıştı. Bu yüzden dişlerimi sertçe dudağımın içine geçirdim ve omzumun üzerinden yavaşça onun olduğu tarafa baktım. "Boşlarımızı almayacak mısın, bir tanem?"

Diğer tarafımdan Birge'nin elindeki karton bardağı sertçe masaya çarptığını duydum. "Bu gece evin kapısından içeri dahi giremeyecek."

Bakışlarım hâlâ *Sidar*'ın üzerindeyken, "Aynen öyle," diye mırıldandım dişlerimin arasından.

"Kapıya üç kilit vuracağım."

"Beş daha iyi olur."

"Kesinlikle," diye onayladı masaya çarptığı karton bardağı uzun tırnakları arasında ezmeye başlamadan hemen önce. "Belki de sitenin güvenliğine onu sokağa atması için özel olarak ricada bulunabilirim. *Barney Stinson*⁸ triplerinden

⁸ *How I Met Your Mother* dizisindeki, kadınlara düşkün, ukala ve esprili karakter. (c.n.)

kurtulması gerek. Baksana, yanındaki kızın kendine sırtına nasıl da izin veriyor.”

“Sabahtan beri kollarının haritasını...” dediğim sırada neyden bahsettiğini fark ettim ve kaşlarımı çatarak ona döndüm. “Ne diyorsun ya? Beni resmen rezil etmek için o ucube grubun arasına çağırıyor.”

Parmaklarının arasındaki bardağa işkence etmeyi bırakarak, “Ne diyeceğim ya!” diye terslendi sert bir sesle. Saçlarını bir kez daha geriye savurmuştu. “Gidiyor musun, yoksa ben dâhil olayım mı?”

Yeniden Sidarların olduğu tarafa döndüğümde, “Tabii ki gitmi...” diye başlamıştım ki, geniş masanın etrafını saran sporcu vücutlarının arasından gözlerimin bir çift siyah gözü bulmasıyla diyeceklerim boğazıma dizildi.

Dora Belgemen bana bakıyordu.

Bakışlarımızın kesiştiği an genzimde yakıcı bir his kopardı. Kalçalarını tembelce arkasındaki tenis masasına yaslamıştı ve bir eliyle, yukarı sıvıdığı kazağının açıkta bıraktığı kolunu ovuşturuyordu. Ona baktığımı gördüğünde kedi gözleri kuşkucu bir ifadeyle kısıldı.

Diğer taraftan ortamın enerji pili ve aynı zamanda cv arkadaşı olan Orkun Aksel’in onunla uğraşmak için dibine girmesini umursuyor gibi durmuyordu. *O zehirli kafasının içinde yine ne çeşit bir şeytanlık planlıyordu?* Dönem başladığından bu yana ona doğru düzgün hiç rastlamamıştım. Genelde kampüste derslere girmeden önce ya uzaktan görmekle kalıyor ya da gece etkinlikleri düzenleyen kızların kurduğu *Pijama Altı Komitesi* grubunda adının geçtiği mesajları okuyordum. Bu seneye öncekilere göre çok daha sessiz başlamıştı ve yakın bir zamanda varlığını hatırlatmak amacıyla karşıma çıkması olasıydı.

Yaklaşık bir dakika boyunca istikrarlı bakışlarımı onun üzerinden çekmediğimi görünce tek kaşı havalandı. *Meydan okuyordu.* Bunu fark ettiğim an, "Gidiyorum," diye mırıldandım yan tarafımdaki Birge'ye.

İyi halt ediyorsun.

Geçtiğimiz hafta onun gazına geldiğim için şu an burada garsonluk yapıyor olmama rağmen *şimdi* bir kez daha aynı hataya başvurarak burnumun dikine gidiyordum.

Akıllanmadığım bir gerçektir.

Belki de Sidar, *inatçı keçi* teriminin göbek adım olduğunu iddia ederken doğru bir analiz yapmıştı.

Neyse ne, diye geçirdim içimden. Bakışlarımı Dora Belgemen'in üzerinden çekip ekibin geri kalanına çevirdiğimde ayaklarım çoktan olduğu yerde hareketlenmişti. *Orkun Aksel, Egemen Yücel, çim hokeyi takımının kaptanı Kamer Ulu, kampüs yavşağı Cenk Altınoluk, okul takımından birkaç son sınıf ve arkadan bana bınzırca sırıtan Sidar -Pislik-Karakum.*

"İşte geldi..." Onların yanında duraksadığım an ellerini uzatarak bir açık artırmanın en görkemli satışıymışım gibi beni takdim etti. "Size bahsettiğim gibi, değil mi?"

Tam olarak *neyimden* bahsetmişti?

Şaşkın bakışlarımı ona çevirdiğimde, "McIina?" diye mırıldanarak muhabbete dâhil oldu öteki taraftaki Orkun. Gördüğüm en zengin sarısı saçlara sahipti ve şüphesiz o grubun en yakışıklısı oydu. "Onu tanımayan mı var?"

"Nasıl?" diye sordum kirpiklerimi kırıştıtırırken. Koç'taki öğrenim hayatım boyunca iki kelimedenden fazlasını konuştuğunu duymadığım Kamer, *okulun gıybet sitesinden öğrendiğim kadarıyla üç yıllık düzenli bir ilişkisi vardı ve belli ki*

sebebi buydu, elindeki boş bardağı bana uzatırken şaşkın bakışlarımı bütün ekibin üzerinde gezdirdim.

Belki sol tarafımdaki uzun karartıya bakmamakta ısrarcı olduğumu kabul edebilirdim.

Çünkü kafama geçirdiğim kulak tacı ve gülünç kıyafetlerimle *far görmüş tavşan* deyiminin vücut bulmuş hâliydim.

Soruma cevap almayı beklerken, “Sana *konus* dedim mi?” diye homurdandı yanıma yürüyen Sidar. Beni gördüğünde oluşan şeytani gülümsemesi, Orkun’un çapkın sırtışını ve arkamdaki bir noktaya kilitlenen bakışlarını fark ettiği an silinmişti. “Bakışların da çok gezinmesin içeride. Masanın başına geç, sıra sende.”

Orkun’un parıldayan yeşil gözleri ona döndü. “Sarışın bombayı niye çizgi dışı bıraktığınızı sorabilir miyim?”

Buraya gelmemek için beni feda eden Birge’den bahsediyordu. “Masanın başına geç dedim, Aksel.”

Sidar’ın dişlerinin arasından konuştuğunu duyduğum an göz ucuyla ona baktım. Üzerinden bir dakika bile geçmemişti ama beni buraya çağırdığı için çoktan pişman olmuş gibi duruyordu. Ben de öyleydim. Dora Belgemen’in istikrarlı bakışlarına karşılık verdiğim ve sonrasını düşünmeden peşi sıra soluğu burada aldığım her saniye için kendimi cezalandırmak istiyordum.

Çünkü Güner’le aramda yalnızca koltuğun kalın kolu vardı ve Larin’in kulağına kulak kızartıcı şeyler mırıldanırken, genzinden kaçan tatlı gülüşü her şeyden daha net duyabiliyordum.

Başım güçsüzce aşağı eğildiğinde, bir anlığına sivri bir iğneyle kalbimde delik açılmış gibi hissettim.

Oradaki neden ben değildim?

Neden ben *olamıyordum*?

Dikkatini çekmem için güçlü bir zekâ ve tatlı dilden daha fazlasını mı vermem gerekiyordu? Her şey içimde yaşattığım sıkıcı profilin yerini alacak cazibeli bir suratım olmadığı için miydi? Benim gibi kızların onların düzenindeki konumu neydi? Çünkü Larin Koroğlu hayallerimde bile olmayacağım biriydi. Kendimi onunla yan yana koymaya dahi cesaretim yoktu çünkü biz aynı ligin insanları değildik. Bazıları hayata diğerlerinden 1-0 önde başlarken o bir şekilde herkesten 10-0 öndeydi.

Ve Güner gibi yakışıklı bir profilin yanına ancak onun gibi kusursuz bir kız yakışabilirdi.

“... sızıyor...”

Sesler ve insanlar yeniden gözümün önündeki yerlerini aldığı anda kafamın içindeki sorgu odasından sıyrılarak başımı kaldırdım. “Efendim?”

Egemen Yücel beni izliyordu.

Bana bunun şaşkınlığını atlatma fırsatı sunmadan, “Dibinde kalan alkol,” dedi, ilk söyleyişi değil gibiydi. Gözlüklerinin arkasında kısılan bakışları elimdeki poşete odaklanmıştı. “Poşetten sızıyor.”

“Ah.” Alıklığım yüzünden alnımın ortasına şaplak atma dürtüsüne güçlükle engel oldum ve ona gülümsedim. “Uyardığın için teşekkürler.”

O gruptan hazzetmesem bile Güner harici içlerinden katlanabilir bulduğum tek kişi oydu.

Çalışkan ve *mütevazı* bir insandı. En azından gözlemlediğim kadarıyla öyleydi çünkü onu çoğu zaman üniversitenin devasa kütüphanesinde ders çalışırken ya da profesörlerin peşinde amansızca koştururken görüyordum. Sessiz

bir çocuktuk fakat enerjisinde insanı ona yakın hissettiren bir şeyler vardı. Bu yüzden bir ortama dâhil olduğunda diğerlerinden farklı bir şekilde ön plana çıkmayı başarıyordu.

Üstelik bunun farkında mıydı, bilmiyordum.

“Rica ederim,” diye mırıldandı gözlüğünü düzeltirken. Orkun’a ve ona ait olan boşalmış bardakları nazikçe elime bıraktığında yakınlığımızdan faydalanarak kulağıma yakın bir noktaya fısıldadı. “Ve o tarafa çok bakma.”

Kaskatı kesildim. “E-efendim?”

“Ya da bakmamaya çalış.”

“Anlamadım...”

“Güner’i izlediğini görebiliyorum.” Geri çekilirken anlayışlı bir şekilde gülümsedi ancak tebessümü gözlerine ulaşamayacak kadar renksizdi. “Larin fark ederse... Senin için pek iyi olmaz.”

Güner’in kolları arasında duran kıza baktım. “Sandığın gibi bir şey yok.”

Cevap vermedi fakat gözlerinden yansıyan gerçekler ikimizin de neyin ne olduğunu *dürüstçe* bildiğinin açık bir örneği idi.

Siktir.

Buradan hemen ayrılmak istiyordum.

Fark edilmenin verdiği uyarılma yüzünden yanaklarıma yoğun bir sıcaklık hücum ettiğinde nihayet Dora Belgemen’e dönerek, “Bardağını uzat,” dedim. Gözlerim yüzüne çevrilse bile ona gerçekten bakmıyordum. “İşimin başına dönmem gerek.”

Kalçası arkasındaki masaya yaslıyken elindeki bira bardağını birkaç kez salladı. “Hâlâ içiyorum.”

Bu, dönemin başından beri kurduğumuz ilk sözlü diyalogdu.

Hafifçe boğazımı temizledim. "Sabaha kadar seni bekleyemem."

"Gidebilirsin."

"Ama işim bu." *Sadece 'Ne hâlin varsa gör,' de ve çekip git, Melina.*

Suratı ifadesiz olmasına rağmen sert tepkime göre tek kaşı yavaşça havalanır gibi olduğunda, "Diğerlerine karşı da böyle misin, yoksa nezaketin insan mı seçiyor?" diye sordu.

Sakin ol. Sakin ol. Sakin ol.

"Başka günlerde de bu kadar meraklı mısın, yoksa çenen yalnızca bu geceye özel mi açılıyor?" diye karşılık verdim gözlerimi cesurca onunkilerin üzerine dikerek.

Kesinlikle bu geceye özeldi.

Daha önce onunla iki kelimedен fazla konuştuğumu hatırlamıyordum. Belki o kadar bile değildi. Sık sık karşı karşıya gelmek zorunda kalmasak dahi, konu sessizlik ve gizlilik olduğunda onun da Egemen'den geri kalır bir yanı olmadığını biliyordum. Yalnızca yaydıkları hava farklıydı ve Dora dışarıdan kesinlikle çok daha kötü gözüküyordu.

Koca kampüsün içinde bir gün bile koluna birini takarak gezindiğini hatırlamıyordum fakat zaten *ben serseriyim* durumu yüzünden hiç kimsenin ona aşkını itiraf edeceğini de sanmıyordum.

Onunla ilgili gözlemlediğim birkaç kesin yargım vardı ve bunlardan ilki, ikili iletişim sorunları olduğuydu.

Sessiz kalmasından bunu bir kez daha anladığım için cevap vermesini beklemeden ekibin etrafından dolanarak

Güner'in oturduğu tarafa geçtim. Dikkati Larin'in üzerinde olduğu için gözü kimseyi görmüyordu. Yan tarafına bıraktığı bitmiş bira şişesini alırken genzime ağır bir yumru oturdu. *Feci içmişti.* Kızla konuşurken bile gözleri dönüyordu ve ellerini belinden kalçasına indirmeye çalıştığı her seferde Larin'in onu uzaklaştırdığını fark edebiliyordum.

O sırada Birge'yle göz göze geldiğimde bakışlarından benim için ne kadar üzüldüğünü gördüm.

Sonraki yarım saat onların etrafında dolanarak geçti. Oradaki işim bitmesine rağmen onu biraz daha fazla görebilmek için vakit öldürüyordum ve kendimi acınası hissediyordum. Ara sıra Sidarların olduğu grubun bana attığı laflara karşılık vermekle, *ve oymak istediğim keskin bakışlarını üzerime diktiği için Dora Belgemen'i görmezden gelmekle,* oyalansam da bulduğum boşluktan yararlanıp karanlık bir noktaya saklandığımı ilk anda beni yakalamayı başarmıştı.

"Eee," diye mırıldandı birkaç saniye sonra kedi gibi yanıma tüneyerek. "Gitmiyor musun buradan artık? Fazla kaldın."

Bu kadar beklemesi dahi mucizeydi.

Güner'e bakmaya devam ettim. "Biraz beklesen ölür müsün?"

"Biraz çok geç. Şimdi."

"Seninle gerçekten uğraşamayacağım, Dora," dedim tahammülsüz bir sesle. Bu gece yanıma gelip huzurumu kaçırma planları kurduğunu tahmin etmek zor değildi fakat bunun işe yaradığını fark ettikçe canım daha fazla sıkılıyordu. Onu ya da saçma oyunlarını istemiyordum. "Arka daşlarının yanına dön."

Buraya geldiğimden bu yana defalarca yaptığı gibi bir kez daha ifadesizce beni süzdüğü uzun bir sessizliğin sonunda, "Onunla ilgileniyorsun," diye döküldü.

Onunla ilgileniyorsun.

Bunu duymayı beklemediğim için irkilerek ona baktım. "Ne?"

Başı hafifçe yana eğildi ve gözlerinde o meşhur *ciddi misin* ifadelerinden biri oluştu. Hiçbir şey söylememişti.

Sessizliği, dakikalar önce Egemen'in dillendirdiği gerçeklerin bir kez daha aklıma oturmasına neden olurken, "Çekil şuradan," diye çıktım yanından geçmeye çalışarak. Bu vaziyette promosyon olarak yakıcı bir Dora Belgemen dozu almak, isteyeceğim son şey bile değildi o an.

Devasa cüssesi bunu engellediğinde, "İyi misin?" diye devam ettim öfkeyle. "Rahat bırak beni. Ne söyleyeceksen söyle ve defol git!"

Bir şeyler söyleyeceğini biliyordum, elbette. Karşı karşıya kaldığımız bir an olduğunda o çarpık çenesinin hiçbir fırsatı kaçırmadığını ve dikenlerini üzerime batırmaya hazır hâlde beklediğini bildiğim gibi.

Ancak birkaç saniye sonra kulaklarıma dolan ve bir anlığına kafamın içindeki bir çaplık alanı tamamen kuşatan o üç kelimelik *felaketim*, kesinlikle bunlardan biri değildi.

"Sana yardım edebilirim."

BÖLÜM İKİ

ÇİLKEDİSİ

*"Düne geri gidemem.
Çünkü dün farklı bir insandım."*

— ALICE HARİKALAR
DİYARINDA

Melina Er

Birinin çıkıp her şeyin koca bir şakadan ibaret olduğunu söylemesine ihtiyacım vardı.

Dönem dönem hayatımın altüst olduğu belirli bir takvim aralığı oluyordu fakat daha öncekilerde hiç bu seviyede çuvalladığımı hatırlamıyordum. Bir noktadan sonra bağışıklık kazandığım kaygı bozukluklarımda eski hâlime dönmeme yardımcı olacağını bildiğim için beni o ataklardan çekip kurtaracak güzel ve iyi şeylerin varlığına tutunmaya çalışırdım.

Güner gibi.

Fakat bunu denemek dahi nafileydi.

Çünkü o numaracı şeytan, tüm gece boyu varlığını görmezden gelmeme rağmen Pinokyo'dan farksız bir haylazlıkla

karşıma çıkarak gözlerimin içine baka baka, "*Sana yardım edebilirim.*" cümlesini kurma cüretini göstermişti.

Bu, beş gün önceydi.

Oyunu bu defa kartları açık oynadığını fark edip dikenlerine katlanmak yerine orayı apar topar terk etmeyi seçsem de etraftaki kalabalığı umursamadan kalın sesiyle adımı seslenmesini ya da arkamdan "*Bir düşün!*" diye eklemesini geçtiğimiz yetmiş iki saat boyunca unutamamıştım.

Pisliğin tekiydi.

Koca gezegende hayatta kalan son iki insan bile olsak onunla *bir şeyler* düşünmezdim.

Kafamın içindeki zehirli düşünceler artık görmezden glemeyeceğim kadar devasa bir boyuta ulaştığında saat neredeyse gece yarısına geliyordu. *Ah!* Üç koca gece boyunca bu saati beklemiş ve hâlâ Külkedisi'ndeki o geçici sihre inanan hayalbaz bir kız çocuğu olarak, ondan düzenin yeniden eskiye döndüğünü kanıtlayacak nitelikte her şeyin koca bir şaka olduğunu belirten bir mesaj almayı beklemiştim.

Ancak ne *Ella*'nın arabası yeniden bal kabağına dönüşmüş ne de Dora Belgemen'den içimi soğutacak o mesaj gelmişti. Başıma üşüşen problemlerin hepsi, son sürat karmaşık bir yumak hâlini almaya devam ediyordu.

Homurdanarak yatağımdan kalktığımda elim bir kez daha telefonuma gitti ve bana, değersiz bir memeli olduğumu hatırlatan bildirim kutumun yine olması gerektiğinden fazla bir şekilde boş olduğunu gördüm.

"Harika." Kalça çizgime kadar sıyrılan şort pijamayı hafifçe çekiştirdikten sonra ayağa kalktım ve aynadan kendime bakma ihtiyacı duymadan yalpalayarak kapıya yöneldim.

Koridorun ışığı açık olmamasına rağmen salondan çılgılığı *ya da yaralı bir hayvan inlemesini* andıran sesler geliyordu.

Bu demekti ki Sidar ve Birge ikilisi, deli gibi ödlekle olmalarına rağmen yine uykularını kaçıran o korku filmlerinden birini izliyordu.

Derimi acıtan topuz tokasını tek bir hareketle saçlarımdan çekip çıkardıktan sonra sessizce onlara katıldım. Dora Belgemen mevzusuna ne kadar çok kafayı taktıysam, topuklarım bile altımdaki parkede rahatsız edici bir tıkırtı çıkarmamış ve sözde en yakın arkadaşlarım, kıcımları onların oturduğu koltuğun kenarına dayadığım saniyeye kadar oradaki varlığını fark etmemişti.

Nihayet beni görmek gibi bir girişimde bulunmayı seçen Birge, "Mell!" diye ciyakladı Sidar'ın boynuna yapışıp. "Ödümü kopardın! Niye sessiz sessiz geliyorsun?"

Sehpanın üzerindeki yarısı içilmiş su bardağını dudaklarıma dayarken ona cevap vermedim.

"Ağladın mı sen?" Onun üzerine tırmanarak benimle göz temasına geçmeye çalıştığında Sidar'dan acı dolu bir inleme yükseldi. Tırnağını onun boynuna geçirdiğini ise ancak o tarafa döndüğümde görebildim. "Gözlerin niye kızarıyor?"

"Uykusuzum," diye homurdandım ifadesiz bir sesle. "Ve aç."

Birge'nin vücudunu kenara iterek doğrulan Sidar, "Orası belli," dedi. "Bir şeyler söyleyelim mi?"

Tadı plastik gibi gelen sudan koca bir yudum aldıktan sonra ona döndüm. "Aslında kendim paket yemek yaptırmaya gideceğim."

Yalancı, diye inkâr etti içimdeki aykırı taraf. O kadar çok düşündün ki artık bizzat muhatabınla konuşmadan rahat bir uyku çekemeyeceğini fark ettin.

Tespitlerinin altında yatan doğruluk payının daha ağır bastığını bildiğim için o sesi görmezden gelmeye çalıştım.

“Kendin gideceksin?” En yakın arkadaşımın korumacı sesini duyduğum an irkilip dikkatimi onların üzerine çevirdim. “Bu saatte?”

“Sitenin aşağısındaki soğuk sandviç tezgâhından bahsediyorum?” diye karşılık verirken suratıma çoktan savunmacı ifadelerimden birini takınmışım. Kalabalık ve güvenli bir bölgede oturduğumuz için kendi başıma yaptığım gece yarısı yürüyüşlerinde henüz endişe duyacağım bir durum olmamıştı. “Uzak değil.”

“Sitenin aşağısı diye belirttiğin yer neredeyse bir kilometre ötede.”

Kalçamı yasladığım noktadan yavaşça doğrulduğumda, “Belki yürürsem yorulurum,” dedim ve yavaşça salon çıkışındaki çelik kapıya yöneldim. “Yorulursam uykum gelir.” Portmantodan kaptığım ince hırkamı üzerime geçirirken kesintisiz bir şekilde devam ettim. “Uykum gelirse de uyurum. Yarın sunumum var, biliyorsunuz. Erken kalkmam gerek.”

Sidar bir kez daha kesin bir dille bunu reddetmeye kalkacaktı ki diğer tarafında oturan Birge’nin, “Konumunu bizimle paylaş,” demesiyle söyleyecekleri boğazına dizilmişti. Kaşlarını çatarak ona döndüğünde hayatımı kurtardığı için o tarafa doğru minik bir minnet bakışı yolladım. “Bul’dan⁹ takip ederiz.”

⁹ Konum paylaşarak arkadaşlarının nerede olduğunu görmeni sağlayan telefon uygulaması. (e.n.)

"Ama bu..."

"Sus, Sidar. Filmi kaçırıyorsun."

Hırkamin yanına asılı olan çantamın içinden aldığım kartlığı iki parmağımın arasında tutarak dışarı çıktığımda kapattığım kapıyla birlikte onların kıvılcımlanan atışması da ufak dairenin içinde kalmıştı.

Ayağıma geçirdiğim ayakkabıları ancak apartmanın kapısından çıktıktan sonra giyme fırsatı bulurken aynı zamanda telefonumu çıkarmış ve bir kez daha saate bakmıştım. Uyumuş olamazdı. Neticede şehrin bu tarafı üniversite öğrencilerinin kaldığı hareketli bir bölgeydi ve neredeyse sabah saatlerine kadar canlılığını yitirmezdi.

Kabaca bağladığım spor ayakkabılarımın aniden açılıp beni düşürmemesini umarak cadde yoluna çıktım. Ona yalnızca beni bu denli nefret dolu birine çevirdiği için katlanmak zorunda olsam bile hakkında birkaç altın bilgiye *el-bette* sahiptim. Kampüsün manşet isimleri olarak ayrılmaz bir dörtlü hâlinde, bu civardaki bahçeli evlerin birinde kalıyorlardı. *Güner Kuyucu, Dora Belgemen, Egemen Yücel ve Orkun Aksel...* Mahşerin dört atlısı.

Ya da Birge'nin deyişiyle, *Yakışıklı Prens ve Üç Develer*.

Yaklaşık on dakikalık uzun bir yürüyüşün ardından, sonu onların evine çıkan sokağın başına geldiğimde yola devam etmek yerine birkaç metre ötemde cızırdayıp yanan loş ışıklı sokak lambasının önüne çöktüm.

Bir saniye sonrasında ise yanlış olduğunu iliklerime kadar hissettiğim şeyi yaparak onun numarasına mesaj attım.

Bu zamana dek kendisine tek bir mesaj dahi atmamama rağmen okul komitesinde olduğu için Dora Belgemen'in numarası *bir şekilde* rehberimdeki yerini bulmuştu.

Melina:

Uyudun mu? (00.13)

“Bir de üstünde ne olduğunu sor istersen,” diye homurdandım başlattığım sohbete yüzümü buruşturarak bakarken. “Kafasının nasıl çalıştığını bilmiyorsun sanki.”

Yaptığım saçmalığı geri alamadan ekran yeni bir mesaj bildirimiyle aydınlandı.

Bu kadar hızlı mı?

Dora Belgemen:

Hayır.

Melina:

Ben Melina.

Dürtülerime güvenerek yazdığım şeyin üzerinden yarım dakika bile geçmeden yaptığım ikinci çuvallamayla ayaklarımı sertçe yere vurdum. *Benim sorunum neydi?*

Dora Belgemen:

Hadi canım.

Dudaklarım aralandı.

Dora Belgemen:

Numaran kayıtlı, Lina.

Attığı ilk mesaj, burnumdan öfkeli bir homurtu çıkar-
mama neden olsa da hemen peşinden sohbet sayfasına düşen
diğer mesaja bir süre dik dik bakmak zorunda kaldım.

Lina.

Melina:

Adım Melina, salak.

Dora Belgemen:

Ne istiyorsun?

Gözlerimi devirdim.

Melina:

Biraz daha nazik bir insan olmanı.

Dora Belgemen:

Teklifim için yazdıysan son kullanma tarihi geçti.

İşte. Yeni oyununu başta garipsesem bile benim üzerimde
güçlü manipüle numaralarına sahipti. Ona boşuna *numa-
racı şeytan* demiyordum.

Üstelik... Kararları çabuk değişen biri olma potansiyeli
taşıdığını herkesten iyi bilmeme rağmen her seferinde bu
özellğine aynı tepkiyi vermekten vazgeçemiyordum.

Melina:

Ha ha ha.

Melina:

Pislik. Altından bir şey çıkacağını biliyordum.

Dora Belgemen:

*Hatırladığım kadarıyla dinleme zahmetine
bile girmeden arkasını dönüp giden sendin.*

Melina:

Ne yapsaydım?

Melina:

*Güner'e ilgim olduğunu bile bile
karşıma geçip 'Sana yardım edebilirim,' dedin.*

Melina:

*Bir şeyler karıştırdığını sezmiştim ama
birini zayıflıklarından vurmayı uzun zaman
önce bıraktığını sanıyordum.*

Melina:

Komediye gel.

*Sokak lambasının altında oturmuş,
güya nasıl biri olduğunu fark edeceğini
düşünüp sana açıklama yapıyorum.*

Anında cevap geldi.

Dora Belgemen:

Bu saatte dışarıda ne yapıyorsun?

Melina:

Başından beri hiç yapmamam gereken bir şeyi.

Mesajımın üzerine ilk birkaç saniye bir şeyleri yazıp silse
de nihayet cevap vermişti.

Dora Belgemen:
Bu civarda mısın?

Melina:
*Üç sokak üstünde oturuyorum.
 Bundan bile haberin yok.*

Melina:
*Siktir etsene.
 Yanına gelip medeni iki insan gibi
 konuşacağımızı düşünmek aptallıktı gerçekten.*

Melina:
*Eve dönüyorum.
 Sana çirkin kâbuslar.*

Dora Belgemen:
Benimle mi konuşacaktın?

Anlaşılan bazı şeyleri kavraması için birkaç kez tekrar etmem gerekiyordu.

Yolladığı mesaja *görüldü* attıktan sonra telefonumu kilitledim ve eve dönüş yolu için yeniden ayaklanmadan önce kendime birkaç dakikalık kısa bir toparlanma süresi verdim.

Ta ki aynı dakika içinde telefonum ikinci bir bildirim sesiyle titreyene kadar.

Dora Belgemen:
*Eve dönmeyi aklının ucundan
 bile geçirirsen yarın sabah kendini kulüp
 çalışmasından atılmış bulursun.*

Birkaç dakika önce attığı tehdit dolu mesaj, bir an kalbimin korkuyla yerinden oynamasına neden olsa da yolladığı

ikinci mesaj bir kez daha öfkemi bununla bastırmam için yeterli olmuştu.

Bunu zaten yaptın, diye geçirdim içimden. Belki kulüpten değil ama kendi çalışma grubundan.

Dora Belgemen:

?

Hâlâ altında oturduğum soluk ışıklı sokak lambasına baktıktan sonra iç çekerek ona cevap verdim.

Melina:

Çok geç. Eve döndüm.

Dora Belgemen:

İyi. Geri çık.

Kaşlarım çatıldı.

Melina:

Pardon?

Dora Belgemen:

Nasıl girdiysen öyle geri çık diyorum.

Beş dakikaya geliyorum.

Melina:

Nerede yaşadığımı bilmiyorsun bile.

Dora Belgemen:

Konum diye bir şeyin varlığından haberin var mı?

Tartışmanın değil, anlaşmanın vakti olduğunu bilmeme rağmen inadımı tamamen yok etmem için biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

Melina:

Yanlış hatırlamıyorsam birileri teklifinin son kullanma tarihinin geçtiğini söylemişti.

Dora Belgemen:

Bu, akıllandığını ve ayağıma kadar geldiğini öğrenmeden önceydi.

Melina:

Git başımdan.

Senin yardımına falan ihtiyacım yok benim.

Dora Belgemen:

Ama benim sana ihtiyacım var.

Dudaklarım aralık hâlde ekrana bakakaldım.

Melina:

Şansına küs.

Çünkü hiçbir güç beni seninle buluşturamaz.

Dora Belgemen:

Benimle inatlaşmak istediğine emin misin?

İkimiz de kimin galip geleceğini biliyoruz çünkü.

Melina:

Yok ya? Hadi görüşürüz.

Dora Belgemen:

Sen istedin.

YAKLAŞIK OTUZ DAKİKALIK uzun bir tartışmanın sonunda, Üniversiteler Sokağı'nın ünlü tavuk pilav stantlarının birinde Dora Belgemen'le karşılıklı otuyordum.

Kararları çabuk değişen biri olmak benim suçum değildi.

Başta burnunu sürttürmek için fazlasıyla hevesli olmama rağmen daha sonrasında üşümeye başladığımı ve harekete geçmezsem elimdeki tüm olumsuzlukların baltalanarak daha da aleyhime işleyeceğini anlamıştım. *Eh*, bu süre zarfında çılgına dönen tek kişi ben olmamıştım fakat nihayetinde istediğime kavuşmuştum. Adresimi almak için cebelleştiği yirmi dakikalık ızdıraplı sürenin ardından ona basitçe tavuk pilavcıya gelmesini söylediğimde kıcıma tekme basacağına ve numaramı engelleyeceğine emindim.

Yapmamıştı.

Bu yüzden şimdi kırmızı-beyaz çizgili tatlı çadırların altında, yumuşak minderleri olan tahta sandalyelerden birine oturarak iştahla tavuk pilavımı yiyordum. O ise yaslandığı yerden karton bardaktaki kahvesini yudumlarken sessizce beni izliyordu.

"Umurumda olduğundan değil ama iyi olduğuna emin misin?"

Aniden gelen sorusu neredeyse pilavımdaki nohudun boğazıma kaçmasına neden oluyordu. Kaç dakikadır aşağıda tuttuğumu bilmediğim başımı hızla kaldırdım ve açık

ayranımdan koca bir yudum aldıktan sonra ona doğru kafamı salladım. "Ne?"

Verdiğim abartılı tepki karşısında gözleri şüpheli bir ifadeyle kısıldı. "Tuhaf davranıyorsun."

Tuhaf? Bunu o mu söylüyordu? "Sen benim normalimi nereden biliyorsun ki?"

"Tuhaf..." İğneleyici sorum umurunda değilmiş gibi öne uzandı ve kollarını düşünceli bir şekilde aramızdaki masaya yasladı. "Saatin kaç olduğundan haberin var mı? Gecenin köründe konuşmak istediğin için evimin önüne geldiğini söylüyorsun. Benimle? Günün geri kalan saatleri çuvala mı girdi?" İfadem şaşkınlıkla sarsıldığında duraksamadan devam etti. "Sorumlusu olmadığım bir şey yüzünden azarlıyorsun. Kaybedeceğin bir iddiaya giriyorsun ve şimdi..." Bakışları elimde tuttuğum plastik pilav tabağına kayarken anlamsız bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Hiçbir şey olmamış gibi tavuk pilav yiyorsun."

Daha önce tek seferde bu kadar çok cümle kurduğuna şahit olmamıştım.

Tanıdığım Dora Belgemen, hoşnutsuz ve sıkıcı bulduğu mevzular hakkında konuşmaya değer şeyler bulamadığı için çoğu zaman sessizliğini koruyan biriydi. İyi bir gözlemci olmasının nedenini buna bağlıyordum. Partiler harici kalabalık ortamları tercih etmezdi, denk geldiğimiz çoğu mekânda yanında daima yalnızca birkaç kişi olurdu. Aramızdaki soğuk savaşın aylardır devam etmesine rağmen daha önce bana karşı bile bu kadar çok sözcüğü bir arada kullandığını duymamıştım.

"Söylediğin şeyi düşünüyordum," dedim düşünceli bir sesle.

Yarısı içilmiş kahve bardağını masaya bıraktıktan sonra arkasına yaslandı. "Hangisini?"

"O gece..." Kuruduğu için yavaşça alt dudağımı ıslattım. "...söylediğin şey işte."

Sana yardım edebilirim.

Beni izlemeye devam ederken hiçbir tepki vermedi fakat neyden bahsettiğimi bildiğinin farkındaydım.

Kısa süreli tuhaf bir sessizliğin sonunda konuşmaya-
cağını anladığımda, "Bence saçmaladığının sen de farkın-
dasın," diyerek aramızda yükselen gerilimi en az düzeye in-
dirmeye çalıştım. *Saçmalamıyordum.* Kafamın içine tehlikeli
soru işaretleri bırakıyordu ve bu, bugüne dek beni hedef
alarak yaptığı oyunların en tehlikeli olanıydı. "Neyse ki ben
senin gibi biri değilim. Alay etmeyeceğim. Bunu söylerken
sarhoş olduğunu fark ettiğim için..."

"Sarhoş değildim, Lina," diye homurdanarak sözümü ya-
rıda kesti. "Ne söylediğimi biliyorum."

Yine o kelimeyi kullanmıştı.

Burnumdan öfkeli bir nefes verdiğimde, "Dora," dedim
dişlerimin arasından. "Saçmaladın. Kabul etsene."

Kahvesine uzandı. "Bu dünyanın en kötü şeyiymiş gibi
davranmayı bırak."

"Öyle!" Ani çıkışımla sesimin haddinden fazla yükseldi-
ğini ve birkaç masa ötemizde oturan bir çiftin irkilerek bize
döndüğünü fark ettiğimde utanarak ses tonumu alçalttım.
"Öyle. Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Sana istediğini vermeyi?"

"Sen bana *istediğimi* vermezsin," diye itiraz ettim. "Ne
söylediğinin farkına var."

Belki de konuyu dolandırarak abartmaya başlıyordum fakat aramızdaki tuhaflığı bugüne taşıyan oydu. Hassas noktalarım oynayıp kışkırtmak yerine diğerleri gibi benimle daha normal bir şekilde tanışmayı deneseydi, bugün karşısına geçip tüm nefretimle birlikte ona her şeyin koca bir saçmalıktan ibaret olduğunu söylemek zorunda kalmazdım. Oysa tanıştığımız ilk gün nedensiz yere beni aşağılayan oydu. Güner'in kuyruğuna dolanan ve yoluna çıkan bir böcekmişim gibi beni süzerek, "*Onu bu elbiseyle mi etkilemeyi düşünüyorsun?*" diye sormuştu. Bense karşısında kalakalmıştım. Haddini bildirmem ve onu bu söylediğine pişman ettirmem gerekirken daha öncesinde ismini yalnızca ortamlarda duyduğum bu canavara ağzımı açıp tek bir kelime bile edememiştim.

Sebebini dahi bilmediğim bir şeyden ötürü benden nefret ediyordu. Ve ben de bunca zaman boyunca bana onu sevmemem için verdiği bir sürü haklı sebepten ötürü ondan nefret ediyordum. Elbise me laf attığı o gece, bir başlangıçtı.

Ertesi hafta onu kampüste gördüğümde ve belki söylediği şeyden dolayı suçluluk duyup özür diler diye düşünerek yüzüne baktığımda arkasını dönüp çekip gitmesi de cabasıydı.

Aynı bölümü okuduğumuz ve bir ödevde tesadüfî bir şekilde denk geldiğimiz için, "*Onu bu grupta istemiyorum,*" diyerek beni rastgele dağıtılan ekipten attırduğunda ilk kez gerçekten kötü biri olduğuna karar vermiştim. Öğrenci çalışmalarına alınmamam için güçlü itibarını kullanıp numaramı okul komitesinden sildirdiğinde de bu düşüncem değişmeden devam etmişti.

Kampüsün popüler ekipleri tarafından düzenlenen çoğu partiye davet edilmememin nedeninin de görünmezliğim değil, onun benim orada olmamı istememesi olduğunu

biliyordum. Birlikte aldığımız derslerde onu görmememin de.

Uzun lafın kisası, bu zamana dek ondan nefret etmem için birçok yeterli sebebim olmuştu; şimdi ise hiçlikten doğan kahramanlık fantezisinin altındaki o yegâne nedeni bilmek istiyordum. Bunun için beni suçlamaya hakkı yoktu.

“Biliyorsun,” diye mırıldandığını duyduğum an zihnimdaki soğuk hatıra odalarında dolanmayı kestim. Gözlerimi kırıştıtarak ona döndüğümde karşımda sanki üniversite hayatımın son bir yılını koca bir endişe yumağına çeviren Dora Belgemen değil de başka biri var gibiydi. İlgimi çekebileceğine inandığı bir şeyi söylemek üzereymiş gibi dikkatle bana bakıyordu. “Peşinde kuyruk olmak yerine onun etrafında varlığını fark edebileceği bir noktaya gelersen...”

Boğazımdan yükselen gülüşle, *daha çok alaycı bir homurtu gibi çıkmıştı*, lafını istemsizce yarıda kestim. “Ah, anlıyorum.”

“Sözümü bitirmeme izin verecek misin?” Tersleyerek sorduğu soru karşısında dudaklarıma görünmez bir fermuar çekiyor gibi yaptım. “Her şey senin için çok daha kolay olur. Öyle ki... Bir süre birlikteymiş gibi davranabiliriz bile.”

Kendimi ondan gelecek bir diğer saçmalığa öyle hazırlamıştım ki kulağıma dolan ve bir anlığına çivi yutmuşum gibi gözlerimi aralamama neden olan sözcüklerle olduğum yerde buz kestim. “Ne?”

Fakat onda en ufak bir tık dahi yoktu. “Seni karşısında görmesi için tatmin edici bir bahaneye ihtiyacın var, değil mi?”

Ona nasıl bakıyordum bilmiyordum ancak sarf ettiği her sözcükle birlikte suratımdaki dehşet katlanarak artıyordu.

“Ve bu bahane *birlikte* olmamız mı?” Vurgu yaptığım sözcüğü dillendirirken neredeyse öğürüyordum.

Beni başını sallayarak onayladı.

Bu duyduğum en *saçma* çözüm yöntemiydi.

Bu yüzden kabız olmuşum gibi iki büklüm hâlde onu süzdüğüm birkaç saniyelik tuhaf sessizliğin sonunda dayanamamış ve suratına karşı gürültülü bir kahkaha patlatmışım.

“Bir daha sakın şu çirkin sesi çıkarma,” diye homurdandı yüzünü gererek.

“Sen ne dediğinin farkında mısın?” Öyle nefes nefese kalmıştım ki başımı geriye atarken neredeyse sandalyemin devrilmesine neden oluyordum. “Sen ve ben mi? Dünyada kalan son iki insan olsak bile hayır!”

Burnundan sert bir nefes vermekle yetindi.

Bulunduğumuz yeri kemiklerime kadar donacağım soğuk bir havaya boğan bakışlarına aldırmadan, “Geçen yılı unuttun mu?” diye sordum gülmemin arasından domuz homurtusuna benzer bir ses çıkarıp. “Ekipteki bir çocuk, benimle atışmaktan hoşlandığın için bu kadar çok uğraştığını söylediğinde kafasını neredeyse laboratuvardaki behere sokuyordun!”

“Unutmadım, Lina,” dedi dişlerinin arasından.

“Bir listede ismimiz alt alta geldi diye kaçan keyfinin kilometrelerce ötede...”

“Kes şunu,” diyerek söyleyeceğim şeyleri ağzıma tıktığında kahkahamın arasından ona doğru şaşkın bir bakış attım. Kısılmış gözleriyle bana bakmaya devam ediyordu. “Ne yapmaya çalışıyorsun?”

Plastik kaşığımı dikkatini çekmek için yavaşça masaya vurdum. "Sana nasıl biri olduğunu hatırlatmaya."

"Kim olduğumun yeterince farkındayım."

"Öyle mi? Çünkü son birkaç gündür bunu epey unutmuş gibi duruyorsun," dedim öne eğilerek. "Dürüst ol. Terk mi edildin?" Sorumla birlikte kaşları çatıldı. "Aşk acısı yüzünden o kadar çok alkol aldın ki bu da artık sende kafa karışıklığına ve kişilik bozukluğuna yol açtı?" İhtimalleri birer birer sıralarken kendi içimde bunlardan en mantıklısını ona onaylatma ihtiyacı duyuyordum. "Ya da hiperaktivite? Biliyorsun, tıp okuyoruz ve eminim ki unutkanlığına yardımcı olabilecek birçok analiz..." Aniden zihnimde farklı bir ampul yandı. "Hayır! Çünkü Anatomi'de bölüm sonuncusu oldun! *Biliyordum!* Geçen dönemle kıyaslayınca bu moralini o kadar bozdu ve o kadar hırpalandın ki..." *Öfkeni ancak ama ancak beni sinir ederek yatıştırabileceğini fark ettin.*

Nihayet doğru yanıtı bulmanın getirdiği heyecanla yükseldiğimden fark ettiğim ufak ayrıntı, kelimelerimin bıçak gibi kesilmesine neden oldu.

Anatomi.

Kahrolası Anatomi'de bölüm sonuncusu olmuştu.

Bu dönemi atlatabilmesi için o dersten geçmesi gerektiğini biliyordum.

Ve ben bölümümün en iyisiydim. Son sınavla ikinciliğe düşmüş olsam bile bu zamana dek Anatomi'de elime su döktürmemiştim.

Suratımda her nasıl bir ifade varsa bu kaşlarının havalanmasına neden oldu. "Ve?"

O bunu sorarken kafamın içinde çoktan buraya gelmeden önce bana attığı mesajlardan biri yankılanmıştı: *Ama benim sana ihtiyacım var.*

An itibarıyla ikimizin de farkına vardığı gerçekler tadımın kaçmasına neden olduğunda, "Sana *asla* yardım etmem," dedim tükürürcesine.

Standın sahibi onun boşunu almaya geldiği sırada suratında eğlenceli bir ifade oluştu. "Ama dalga geçebilirsin, öyle mi?"

Sanki bunu ikimizden başkası duyarsa bütün dünyanın karşısında küçük düşecekmişim gibi, "Gerçekten hepsi Anatomi için miydi?" diye fısıldadım.

"Sen ne düşünüyorsun?"

Ayrantımı mümkün olan en iyi açıdan suratına çarpmayı.
"Belgemen!"

"Güner'in yanındaki yerini garanti altına alma şansını elinin tersiyle itecek misin, Lina?"

"Anatomi bu işin bir parçasıysa evet!" diye bağırdım suratına karşı. "İstediğin yardım bu muydu? Ha? Sana ders çalıştırmam karşılığında onun karşısında birliktymişiz rolü mü kesecektik?" Neden bir anda kontrolümü kaybettiğime dair hiçbir fikrim yoktu fakat ona karşı öfkeli hissediyordum. Her zaman olduğu gibi. "Ayrıca bunu yapsak bile kim en yakın arkadaşının sevgilisine farklı gözle bakacak kadar aşâğılık olur ki? İhtimali bile saçmalık."

Sarf ettiğim sözcüklerle ona teklifini onaylıyormuş gibi görüldüğümün farkındaydım ama o noktada kafamın içine gürültülü bir orkestra hâkimdi. Tek bir sözcüğü bile öfke-lenmeme neden oluyordu belki de ama hemen ardından

söylediği başka bir şeyle aklımı karıştırıp beni yine çıkılmaz bir ikileme sokmuştu.

Bakışlarını üzerime dikti. "Sen onu tanıdığını emin misin?"

Tanıımıyordum.

Bunca zaman boyunca varlığına daima karanlık köşelerden izleyerek alıştığım biriydi. Ama *tanıdık* değildi. Onu ve tavırlarını kafamın içinde yorumluyor, daha sonra karakterini ortaya çıkarabilmek için her bir özelliğini birbirine benzeyen diğer özellikleriyle gruplaştırıyordum. Fakat Dora Belgemen'in ima ettiği türde bir çocuk değildi. Takılmayı ve eğlenmeyi seven biri olduğunu biliyordum ama arkadaşlarının yanında daima sevecendi. Ayrıca gerçekten ima ettiği gibi biriyse neden bütün kampüs onun peşinde kuyruk olundu ki?

Klasik bir popüler çocuktuk Güner. Fakat asla klişe değildi.

Ona hayranlık duyan, ilgi besleyen, peşinde koşan ve kendi hayallerinde başrol yapanlar gibi tıpkı nefret eden, adını karalamakla uğraşan, sahip olduğu popülerliği kıskanan ve yerinden etmeye çalışan kişiler de vardı.

Dora Belgemen de onlardan biriydi.

En yakın arkadaşı olmasına rağmen Güner hakkında bunu gündelik bir şeymiş gibi dile getirmesi ve sarf ettiği her sözcükle birlikte yüzüne yansıyan öz güveni, bulunduğum noktada öfkeden kulaklarımın yanmasına neden oldu. Bana resmen, "Sen onu tanıdığını emin misin?" diye sormuştu. Asıl o emin miydi? Evini ve kampüs hayatının büyük bir parçasını paylaştığı arkadaşı hakkında nasıl böyle bir şey söyleyebilirdi?

Altımdaki ahşap sandalyeye oturduğumdan bu yana uyarı işaretleri veren beynim ilk kez sessiz kalmayı seçti ve bu da o an için önümdeki okul dönemini kökten değiştirecek o kararı vermeme sebep oldu.

Sorusunu duymazdan gelerek sırf bu iş bittiğinde ona yanıldığını ve utanması gerektiğini söyleyebileceğim fikrine tutunduğumda, "Kabul," deyip masanın üzerinde duran kese kâğıdını önüme çektim. Kahvesi sıcak olduğu için onu ilk birkaç dakika bardağının etrafına sarmıştı fakat işi bitince peçeteliğin yanındaki boşluğa atmıştı. Hesabımızın fişinin olduğu kâğıdın yanında duran kurşun kalemi de elime aldığımda suratına doğru ters bir bakış attım. "Önümüzdeki sınava kadar seni hazırlarım. Bu da yaklaşık bir buçuk ay demek ve *tek bir şansın var*, Belgemen. Süren dolduğunda Güner hâlâ varlığımdan bihaber olursa sana yemin ederim, kirli çamaşırlarını bütün okula dökmesi için Alara Yücel'in kapısını bizzat çalarım."

Kendisi, Egemen Yücel'in küçük kız kardeşi ve kampüsün aktif dedikodu sitesinin sahibiydi.

Cevap vermediğini görünce, "Anladın mı?" diye tekrar ettim az öncekine nazaran çok daha sert bir sesle. "Hatta çok daha ileri giderim, Dora. Nasıl biri olduğumu en iyi sen biliyorsun."

İlk birkaç saniye sessiz kalmayı seçse de en nihayetinde o iki dudağının arasından istediğim yanıtı almıştım: "Anladım."

Güzel.

Bunu duyduğum an başımı aşağı eğdim ve önümdeki buruşmuş kâğıda bozuk el yazımla önemli bir başlık attım.

Çok kısa bir süre içinde hallettiğim şeyin ardından başımı kaldırıp ona baktığımda dikkatli bir şekilde beni izlediğini gördüm.

“Bu ne?” diye sorarak tabağımın yanında duran kese kâğıdını eline aldı.

Yemeğimden geri kalanı ağzıma tıkarken ona doğru tuhaf bir bakış attım. Saat neredeyse ikiye geliyordu ve pilav arabası son servislerini yaptıktan sonra toparlanmaya hazırlanır gibi üzerimizden geçen ip ışıkların bir şeridini kapatmıştı. O an orada müşteri olarak sadece ikimizin kaldığını fark ettim. “Sözleşmemiz.” Açık ayranımın yanındaki kurşun kalemi yavaşça onun önüne ittim. “İmzalayalım, lütfen.”

Kedi gözleri kalem ve benim aramda belirli bir örüntü oluştururken, “Sözleşmemiz?” diye tekrar etti alaycı bir sesle. “Pilavcıdan arakladığın bir kese kâğıdının üzerinde?”

Yüz hizasında kaldırdığı ve tuhaf bakışlar attığı kâğıdı imzalayıp imzalamamak arasında gidip geliyor gibi duruyordu.

Üzerinde DORA VE MELİNA’NIN SAHTE SEVGİLİLİK SÖZLEŞMESİ yazıyordu.

Ne yapmaya çalıştığımı fark etmiş gibi kâğıdı yeniden bana doğru uzatarak, “Lina,” dedi. “Bu saçmalık.”

İşaret ve orta parmağımla sözleşmemizi ona geri yolladım. “İmzala.”

“On yaşında değiliz, tamam mı?”

“Bunu fark edebilmene sevindim.” Bakışları bana döndüğünde ona sevimsiz bir şekilde gülümsedim. “İmzala, yoksa kalkıp giderim.”

Kaşları çatılırken bir kez daha önündeki buruşuk kâğıda baktı. "Maddeleri bile yok."

"Sen imzaladıktan sonra ekleyeceğiz," diye karşılık verdim, soğumuş pilavımdan başka bir kaşık alırken. "Önce her şeyi garanti altına alayım da."

"Bir kâğıt parçasının sana aramızdakileri belirleyeceğini düşündüren nedir?"

"Bilmem. Neticede evlenirken de insanlar bir ömür bir kâğıda attıkları imzalara güveniyor sonuçta." Ona o kadar ani ve hazır bir cevap vermişim ki birkaç saniye sonra ne dediğimin farkına vardığımda gözlerim fal taşı gibi açılmış ve ensemden yukarı yoğun bir sıcaklık hücum etmişti. "İmzala işte! Sonrasını daha sonra düşünürüz!"

Masadaki kalemi gönülsüzce uzun parmaklarının arasına aldı ve onun için kâğıdın köşesine yazdığım *D. B.* adının altına imzasını, *yeterince düzgün olduğu için daha sonra şaşıracaktım*, attı.

Aynı şeyi ben de yaptıktan sonra sol elimle kâğıdı gizleyerek ilk maddeyi yazdım.

1. Sözleşme süresi boyunca saçma sapan laflar edip karşı tarafı kışkırtmak yok.

Yamuk el yazım bir kez daha suratımı buruşturmama neden olsa bile kafamı kaldırıp ona, "Onaylıyor musun?" diye sorduğumda bunu o kadar önemsememiştim.

Hoşnutsuz bir homurtu çıkardı. Bu sanırım *evet* demek oluyordu.

2. Saçma sapan imalar da yok.

Bir kez daha kâğıdı ona gösterirken, "Bunu zaten ilkinde ekleyebilirdin," diye homurdandı ters ters. "Niye keyfine göre uzatıp boş maddeler yaratıyorsun?"

"Görüyorum ki birinci madde çoktan çiğnenmeye başlandı..."

"Tamam," dedi benimle uğraşmamayı seçip. "Onaylandı."

"Harika."

Daha sonrası hızlı ve nabızlı geçti.

3. İletişim kesinlikle yasak.

"Ya ya," demişti bunu yazdığımı gördüğünde. "Dumanla haberleşeceğiz çünkü."

Bunu biraz mantıklı bulduğum için hemen sonrasında kendimi şaşırtarak ufak bir tolerans gösterdim ve üçüncü maddenin üzerine büyük bir çarpı işareti attım.

4. Tamam, anlaşma için kurulan iletişimler istisna sayılabilir. Ama günde birkaç seferi aşmayacak şekilde.

"Ne kadar da resmî bir sözleşme," dedi kulaklarımı tırmalayan sesiyle. "Boşa giden bir madde daha."

Beşinci maddeye geçmeden önce ona sert bir bakış attım. "Şunu yapmayı kessen mi artık?"

5. Anlaşma saatleri içinde iki taraf da birbirini küçük düşürecek ya da alay konusu edecek kelimeler kullanmayacak.

Hepsini bir madde içinde toplayabileceğimi biliyordum. Bunun o da farkındaydı ancak kafamıza ne kadar kazınırsa ikimiz için de o kadar iyi olacağını fark ettiği için sesini çıkarmamıştı.

6. Temas yok.

"Farkında mısın bilmiyorum ama kız arkadaşım olacaksın?"

Kullandığı keskin ton bir kez daha ensemdeki tüyleri ürperti.

7. Saat atlamak yok. İki taraf da kararlaştırılan zaman dilimlerinde gecikmeden orada olacak.

8. Anlaşma süresi içinde başka birileriyle flörtleşmek yok. (Dışarıdan ilişkinin inandırıcı gözükmesi ve işimizi garantiye almak için.)

Kafasını eğip ne yazdığımı baktığında tek kaşı belli belirsiz havalandı.

Tepkisine bakılırsa onu en çok zorlayan madde bu olacaktı.

9. Baş başa kalındığında aradaki sosyal mesafeyi aşmak yok. Tıpkı "aşkım, hayatım, bebeğim" gibi samimiyetsiz sevgi sözcüklerinin yasak olduğu gibi.

10. Öpüşmek KESİNLİKLE yok. Yanak, dudak, el, burun, alın ya da saç. Sahte bir reverans için dahi olsa. NEFES bile değmeyecek.

Hâlâ başı eğik hâlde yazdığım şeyleri okurken bu maddeye yalnızca gülmekle yetindi.

Eh, benim kadar gülünç ve imkân dışı bulduğu için en azından rahat bir nefes verebilirdim.

Onuncu maddeden sonra yazmayı sonlandırdığımı ve kalemi yavaşça masaya bıraktığımı görünce, "Eee?" diye mırıldandı kedi gözlerini üzerime dikerek. "Devam etmeyecek misin? Eğlenceli bir hâl almaya başlamıştı."

Ona doğru saniyelik gülümsedim. "Düşündüm ve seni daha fazla eğlendirmemeye karar verdim."

Ağzını açtığını gördüğüm an başka bir tartışmanın daha başlayacağını anladım. Öyle de oldu. Etrafımıza rahatsızlık verecek ve en nihayetinde standın sahibi olan adamın bizi oradan apar topar kovmasına neden olacak kadar büyük ve uzun bir çarpışmanın sonunda, kendimi birdenbire Dora Belgemen'e ait kaplamalı bir *BMW*'nin içinde buldum.

Nerede olduğumu fark edip, "Burada ne işim var?" diye ciyaklayana kadar o çoktan sitelerin olduğu sokağa girmişti.

Bugünlük kavga limitimi aştığımı bildiğim için, *belki de nedeni Sidar'ın yarı yolda beni arayıp Dora'nın duyacağı kadar yüksek bir sesle eve gelmem için fırçalamasıydı*, annesinden azar yiyen bir çocuk gibi telefonumu kapatmış ve yanımdaki çocuğa isteksiz bir şekilde evimin yolunu tarif etmiştim.

Böylece dolaylı yoldan adresimi de öğrenmişti.

Bana yarın anlaşmamızın detayları hakkında mesaj atacağını söylediği sırada ise kendimi can havliyle dışarı atmış ve siteye koşarken arabasına doğru orta parmağımı sallamıştım.

Eve girdiğimde bu gece için atlatmam gereken tek sorunun Sidar Karakum olduğuna emindim ancak ayakkabılarımı çıkarır çıkarmaz titreyen telefonum bana bambaşka bir şeyi hatırlatmıştı.

Dora Belgemen:

İyi geceler. Bu, kaçıp gittiğin ve bana cevap vermediğin içindi. Aptal kurallarını çiğnemedim.

B Ö L Ü M Ü Ç

SIYAH ATLI PRENS

*"Seni seviyorum.
Ama benim değilsin."*

— ÖLÜ GELİN

Dora Belgemen

İleriye dönük adımlar bazen o kadar da doğru olmak zorunda değildi.

Bu, kapağı açılmaması gereken bir kitabı gizlice aralamak gibiydi. *Eski, yıllanmış fakat heyecan verici.* Ya da aşılmaması gereken hız sınırını aşmak gibi. *Girmek yasaktır* uyarısı geçilmiş bir haneye sızmak veya yaşını geçmeden bir gece yarısı ansızın o alkolü almak.

Çünkü belirli bir kural paradoksu vardı ve bunca zaman boyunca onun izinden giderek bize verilmiş bütün rolleri sorgusuzca kuşanmıştık.

O paradoksta Melina Er, benden ölesiye nefret ediyordu.

Eh, geçtiğimiz yılın sonunda bahar dönemi şenliklerine bir hafta kala, üyesi olduğumuz komitenin önünde projemi parçaladığını gördüğümde ona aynı şekilde karşılık

vermekten bir süreliğine yoğun bir haz duymuştum. Öyle ki bu da geçip gitmişti. Diğer her şey gibi. Sonra araya yaz tatili girmiş ve hayatımı onun gibi birinin nefretine göre yaşayamayacağımı kendime hatırlatarak önümdeki üç aydan olabilecek en büyük verimi almayı hedeflemiştim.

Güya.

O ismin hiç aklımdan çıkmaması ve gittiğim her yerde, *ki buna yatağım ve günlük rutin programım da dâhildi*, gözümün önüne ufak tefek, sinir bozucu hayaletini takması benim gibi biri için de son derece beklenmedikti.

Yeni dönem başlayana kadar onunla en ufak bir iletişime dahi geçmemiş olmak ise kelimenin tam anlamıyla bana کافی yedirtecekti.

Belki de bu yüzden güz dönemine girdiğimiz gibi soluğu her zamankinden onlarca kat daha huysuz bir şekilde onun yanında almıştım.

Onunlayken kabaydım. Laflarım çoğu noktada limitini aşıyordu. Tutarsızlaşıyordum. Kızdığında burnunu kırıştırarak verdiği nefesi ve pancar rengine dönen yanaklarını görmek hoşuma gidiyordu. *Bana aynı şekilde karşılık vermesi de*. Soğuktum, duvarlarla örülüydüm ama onu gördüğümde bir şekilde *kendimdim*.

Bu işe noktayı nasıl koyacağım hakkında henüz belirsiz bir düşüncem de bulunmuyordu fakat yolun sonunu görmek isteyen zaten yoktu.

“Belki de seni gerçekten işinin ehli bir doktora götürmeliyiz. Aletinin çalışıp çalışmadığı hakkında birinci dereceden bilgi edinmem gerek.”

Kafamın içindeki gürültü çarpık bir güçle son bulurken renkler ve cisimler gözlerimin önündeki yerini alarak beni yeniden gerçekliğe döndürdü.

Bakışlarımı elimdeki kapalı telefonun siyah ekranından ayırıp karşımdaki hareketliliğe çevirdiğimde dikkatimi çeken ilk şey, belirgin hatlı bir suratın etrafını saran sarı saç tutamları oldu. *Orkun*. Biraz sonra asırlık bir gizemi açığa çıkaracakmış gibi duruyordu ve yeşilin en canlı tonunu taşıyan gözleri düzenbaz bir ifadeyle kısılmıştı.

Onu, kitabını okumaya çalışan Egemen'i sabote etmek üzereyken yakaladığımda, "Konu ne?" diye sorarak aralarındaki tuhaf atışmaya dâhil oldum.

Alnına düşen bir tutam saçı üfleyip geri savurdu. "Egemen Yücel ve aseksüelliği."

"Aseksüel değilim, pislik."

"Ama dört yıl boyunca hiçbir kızı evc getirmedi, dudaklarını içine çekerek öpmedi ya da gözümün önünde çılgınlar gibi sevişmedi."

"Özel hayatım sergi malzemesi değil. Bunu neden senin önünde yapayım?" diye homurdandı Egemen ters bir sesle. Dağılarak görüşünü kapatan kumral saçlarını arkaya itlediği sırada onu neyin bu kadar öfkeliendirdiğini merak ettim. *Orkun* her zamanki *Orkun*'luğunu yapıyordu. "Bana aptalca sorular sorma."

"Eh, gözümün önünde olmasa da yapmadığını hepimiz biliyoruz."

"İyi." Egemen üçlü koltuğun dip köşesine kayarak ondan en uzak noktaya kaçtığında gözlerini hâlâ elindeki romandan ayırmamıştı. "Ve aseksüel değilim."

“Bunu çoktan söylemiştin. Şimdi şüphelenmeye başladım...”

“O burnunu bana biraz daha sürtmeye devam edersen,” diye çıkışırken cümlesinin mecazi bir anlam taşıdığını sanıyordum fakat gözlerimi onlara çevirdiğim an Orkun’un gerçekten burnunu Egemen’in kulağına sokmaya çalıştığını gördüm. “Suratının ortasında *Sineklerin Tanrısı*¹⁰ baskısını bulacaksın.”

Elindeki kitabı sallayarak savurduğu tehdit, beklediği tepkiyi almamıştı. “Denediğini görmek isterim, *Ralph*.¹¹”

Anlamsız bakışlarım ona kaydığında, “Kitabı okudun mu?” diye sordu Egemen. Oturduğu yerde doksan derecelik bir açıyla Orkun’a döndü. Sesi şaşırtıcı bir şekilde şaşkın çıkıyordu ve suratının geldiği hâle bakılırsa bunu en az benim kadar onun da beklemediğini görebiliyordum.

“Hayır, arka kapağında yazıyor.”

“Sen...”

“Niye bu kadar çok kitap okuyorsun?” diyerek konuyu aniden farklı bir noktaya çekti Orkun. Genelde bu saat aralığında değerli vaktini partiler ve kokain ortamlarında harcadığı için evde olacağını düşünmemiştim fakat grubumuzun huysuz asosyalinin yanına oturup Orkun’luk olmayan sorular sorması çok daha beklenmedikti. “Bir çeşit kızları etkileme taktiği mi?”

Yanlış alarm. Bu tam olarak Orkun’luk bir soruydu.

¹⁰ William Golding’in yazdığı, medeniyetten uzak kalan çocukların vahşileşmesini konu alan roman. (e.n.)

¹¹ *Sineklerin Tanrısı* romanında, adada düzeni ve medeniyeti korumaya çalışan lider karakter. (e.n.)

Egemen'in cevabını önemsemediğim için bakışlarımı buraya oturduğumdan bu yana defalarca yapmamışım gibi yeniden telefonuma çevirdim.

Bir mesaj beklediğim belli oluyor muydu?

Melina dün gece konuşmak için benimle buluşmak istediğini söylediğinde kafamda belirgin bir senaryo oluşmuştu. Gecenin bir yarısı yolladığı konuma giderken alternatif olarak birkaç tane de yedeğini hazırlamıştım fakat onu gördüğüm an hepsi hiç planlanmamışçasına aklımdan silinip gitmişti. Bana, *'Saçmaladığını kabul et,'* dediğinde zayıflığıma yenik düşüp öfkelenmiş ve o saniyeye kadar öyle olmasa bile ondan sonra amacımdan saparak gerçek anlamda saçmalamaya başlamıştım.

Güner'in dikkatini çekebilmesi için gerekli olan bahanenin birlikte olmamız olduğunu söylerken aklımdan ne geçiyordu?

Yol boyunca hazırlandığım konuşma ve alternatif planlarım birdenbire nereye kaybolmuştu?

Suratını gördüğüm an çarkları aksi yöne çeviren aklımın her seferinde rota değiştirme sebebi neydi? Ve neden soluklarım hızlanıyordu?

Onunla sürekli karşıt düşüncelere sahip olduğun için, diyerek mantıklı bir olasılığı öne sürdü zihnim. O kadar karşıt ki her konuda bu kadar zıt düşmeniz sana rakip olma hazzı yaşıyor.

İhtimali yüksek bir teoriydi.

Fakat sabah yolladığım mesajlar harici bunca saat boyunca bana geri dönüş yapmaması için hiçbir sebep yoktu çünkü o mesajlarda onu irite edecek herhangi bir ima bulundurmamıştım.

Bildirim kutum hâlâ can sıkıcı bir şekilde boş olduğu için sohbet sayfasında onun adını aratarak bugünkü konuşmamızı tekrar gözden geçirdim.

Dora:

Yarın dersin var mı? (09.05)

Lina:

*Bana bir daha sakın sabahın
köründe yazayım deme. (09.15)*

Dora:

Sözleşmede böyle bir madde yoktu.

Lina:

Şimdi koydum.

Dora:

*Kafana göre bir şeyleri ekleyip çıkaramazsın.
Bu işte ortağız.*

Lina:

Ne kadar da tat kaçırıcı bir mesaj...

Dora:

Gerçekler.

Lina:

*Diğer zamanlarda da insanları sinir
etmek için bu kadar hevesli oluyor musun?*

Dora:

Sadece keyfim yerinde olduğunda.

Lina:

Uyuzlukta yeni bir çağ başlattın.

Dora:

Keşke hizmetimin karşılığı için para da alıyor olsaydım.

Lina:

Gıcık.

Lina:

Ve yarın dersim yok.

Dora:

Yalan söyleme, Lina.

Lina:

Madem biliyorsun o zaman neden soruyorsun?

Dora:

Ne kadar pürüzsüzce yalan söyleyebileceğini test etmek istedim.

Lina:

Ne dememi bekliyordun? 'Evet Dora, yarın okula geleceğim ve sabah 9 dersinden önce kafeteryayı çalışanlarla birlikte açıp seninle seve seve buluşurum' mu?

Dora:

Tam olarak değil ama çok yaklaştın.

Lina:

Git başımdan. Buluşamayız.

Dora:

Neden?

Lina:

Çünkü öyle.

Dora:

Buluşamayız çünkü öyle istiyorsun?

Lina:

İşim var.

Dora:

İşin Sidar ve Birge'yle eve kapanıp Korku Seansı serisini tek oturuşta bitirme challenge'ını da içeriyor mu?

Lina:

SEN BENİ Mİ TAKİP EDİYORSUN?

Dora:

Hayır, sadece en yakın arkadaşın hayatının büyük bir kısmını sosyal medyada yaşamayı tercih ediyor.

Görüldü.

Dora:***Konum*****Dora:***8'de oraya gelmiş ol.**Çünkü bir hayatı ve başka işleri
olan kişi sadece sen değilsin.***Görüldü.**

Mesajıma olumlu dönmesini elbette istiyordum ama yalnızca okuduğu ve hiçbir şey yazmadığı için de yakasına yapışıp hesap soracak değildim. Pek umurumda da sayılmazdı çünkü karakterinin böyle olduğunu biliyordum. *En azından gözlemlediğim kadarıyla.* Onu yakından tanıma fırsatım hiçbir zaman olmamıştı belki ama kendisi nasıl benim hakkımda haddinden daha emin bir karakter analizi yapıbiliyorsa ben de onun hakkında birkaç tane yapabilirdim.

Bildiğim en belirgin özelliği inatçı bir yapıya sahip olduğuydu.

Fakat bu sinir bozucu bir karaktere sahip anlamına gelmiyordu. Hatta üzerine düşündüğüm ve gözüme takıldığı zamanlarda tuhaf bir şekilde hoşuma bile gidiyordu. Geçtiğimiz iki yıl boyunca kendisini tanımama fırsat vermemiş olabilirdi ama bulduğum boşlukları onu izleyerek doldurmayı seçtiğim zamanlarda kimseden özel olarak izin alma ihtiyacı duymamıştım. Aynı dönemden olduğumuz için bu, zamanla kontrol edebildiğim bir refleks olmaktan çıkmıştı. Ortak ödevlerde, konferans salonlarına tıktığımız plansız seminerlerde, dönem ortası organizasyonlarında, ev partilerinde, etkinliklerde, sunumlarda ya da kampüs ortamında izleyerek kafamda oluşturduğum Melina Er profili, bunca

zaman boyunca bana yaptığım gözlemlerde yanıldığımı kanıtlayacak biçimde hiç değişmemişti.

Bir kez bile.

İnatçıydı ama bu hırslı olduğu içindi. Kendisini kontrol etmeyi biliyor, etrafını saran hengâmelerden bu yanını ortaya çıkararak bir şekilde zararsızca sıyrılmayı başarıyordu. Gözünü en başından beri zirve noktaya dikmişti çünkü diğer herkesin aradığı açıkların aksine dürüst bir şekilde orada olmak istiyordu. *Eh*, her dönem dereceye giren bölüm öğrencileri listesinde adının ilk beşte gezinmesinin sebebi de başlı başına buydu.

Baskın olan bir diğer özelliği de sadık biri olmasıydı.

Geçtiğimiz iki yıl boyunca bunu kanıtlayacak birkaç olaya şahitlik etmiş olsam da hafta sonu yapılan partiye, arkadaşıyla girdiği iddiayı kaybettiği için gerçek bir tavşan kostümüyle geldiğini gördüğüm an kesin olarak emin olmuştum. Verdiği sözlere sadık kalıyordu. Bu yüzden tuhaf bir şekilde aramızdaki anlaşmayı bozmayacağına inanıyordum. Hatta bir yanım ileri giderek bu konuda ona güveniyordu fakat o kelimeyi Melina Er adına kullanabilmem için öncelikle aramızda çift taraflı bir ilişki olması gerektiğini biliyordum.

"Defol git." Asıl dünyaya ait imgeler dakikalar sonra bir kez daha karşımdaki yerlerini aldığı anda bakışlarımı telefon ekranından ayırıp Orkun ve Egemen ikilisine çevirdim. "Sana yemin ederim Orkun, o kuş beynini mutfak süzgecinden geçiririm. Seni ilgilendirmeyen mevzulara burnunu sokma!"

Öfkeden boynundaki damarları belirginleşen Egemen'e kısa bir bakış attıktan sonra yavaşça Orkun'a döndüm. Onu kıskırtmanın verdiği hazzı tadıyormuş gibi sırtarak ellerini cırıptı ve bunu yaparken benden tarafa imalı bir şekilde

kıptı. Aralarına sızan sessizliğe rağmen ifadesinden geçen şeytanlığı fark edip, "Onu rahat bırak," temalı bakışımı atsam da bunun için geç kalıp kalmadığımı merak ettim.

Belli ki öyleydim.

Öne eğilip Egemen'in biçimli saçlarından bir tutamı parmağının arasına sıkıştırdı. "Ağzını asla bozmayan örnek bir altın çocuk. Ne iyi... Sadece merak ediyorum."

"Neyi?" diye sorarak bu tuhaf muhabbete dâhil olma ihtiyacı duydum.

Konuştuğumu duyduğu an bana doğru masum sayılabilecek bir bakış attı. "Kafasının içinde çoktan evlendiği ve çocuklarını doğurduğu kızın kim olduğunu..."

"Orkun," dedi Egemen dişlerinin arasından.

"O dokunulmaz kalbini birine kaptırdın ama, değil mi?"

Elindeki kitabı kapatıp kayan gözlüğünü düzelttiğinde, "Hayır," diye karşılık verdi sert bir sesle.

"*Siktiir.*" Orkun bir şeyi fark etmiş gibi aniden kanepeden fırladı. "Çünkü gizli bir sevgilin var, kanka!"

Büyük bir gizemi açığa çıkarmış gibi bana döndüğünde suratına attığım bakışın Egemen'inkinden bir farkı olduğunu sanmıyordum. Fakat o yeterince ciddi görünüyordu. Kendi etrafında bir tam tur döndükten sonra üzerindeki siyah tişörtün eteklerine asıldı ve kendisini serinletmek ister gibi birkaç kez aşağı yukarı salladı. "Evet, *evet!* İşte bu!"

Kulak tırmalayıcı zafer nidaları çıkarmaya başladığı sırada Egemen'e sessizce, "Sadece evet de ve bitsin," diye mırıldandım. Çünkü Orkun Aksel'in ağzına laf vermek ayrı, laf dolandırmak çok daha ayrı bir kaosa sürüklerdi. Ve ikisinin

paket olarak gönderildiği gecelerden Egemen gibi biri bile sağ çıkamazdı.

Önerimi o an için görmezden gelmeyi seçen arkadaşım, "Siktir git başımdan, Orkun," diye yükseldi.

"Ağzını bozdun?" Orkun'un suratındaki hayret dolu ifade saliseler içinde iki katına yükseldi. "Ağzını bozdun! Siktir, gerçek bir gizemli sevgilin var." Bir kez daha kendi etrafında döneceği sırada bir şeyi fark etmiş gibi durdu. "İyi ama neden gizemli?"

"Çünkü bir hayalet. Uyduruyorsun."

"Hayır," diye itiraz etti. "Çünkü birinci sınıflardan?"

Egemen ona yalnızca boş bir bakış atmakla yetindi.

"Çünkü çirkin ve bize göstermeye utandın?"

"Aynı hakareti üçüncü kez tekrar etmeyeceğim."

"Çünkü... Çünkü büyük?" Bunu derken düşünürcesine duraksadı. "Kaç yaş? Belirli bir yaşa kadar feci sarıyor. Hiç kendinden büyük biriyle çıktın mı, Dora?" Konudan konuya atlayış hızına yetişemezken bana döndü ancak sorusunun cevabını beklemeden odağına yeniden Egemen'i almıştı. "Beş yaş? On?"

Cevap olarak yalnızca dakikalar önceki tehdidin hayata geçtiğini kanıtlar nitelikte, suratının ortasına çarpılan kalın bir kitap aldı.

Egemen'in, gözlüğünü saçlarının üzerine iteleyip ayaklandığını gördüğünde, "Dur!" diye bağırarak elindeki son kozu göstermeye çalıştı Orkun. Devasa adımlarla salondan çıkıp gittiği an fırlayıp peşinden ilerledi. "Bir şey daha var! Bunu saklamaktan çekinmeme..."

Tartışmalarının doruk noktasını heyecanla izlediğim sırada titreyen telefonum, dikkatimi onlardan alıp saniyeler içinde kendi üzerine çekmeyi başardı.

Bildirimim, geçtiğimiz on sekiz saat boyunca en ufak bir geri dönüş alabilmek için ekranın başında tetikte beklediğim kişiden olduğunu gördüm.

Lina.

Lina:

8 geç. Şunu 7.30 yap. (21.20)

Lina:

*Sanırım dükkânı gerçekten
çalışanlarla birlikte açacağım.*

“BENİ İYİ DİNLE.” Arabanın yolcu kapısı savrularak açıldığında ona ait öfkeli homurtuyu bir yığın kalabalık ve gürültülü cadde sesi takip etmişti. “Senin arabana hayatta binmem.”

Sabah insanı olmadığını, suratına attığım tek bir bakışla net bir şekilde anlayabiliyordum. “Kafe açılmamış, Lina.”

“Çünkü sana dedim, aptal herif!” Çantasının kolunu hafifçe koltuğumun deri yüzüne vurdu. Onunla randevulaşmama rağmen rutinimden sapmadan önce uyanır uyanmaz her zamanki gibi spora gitmiştim. Tepkim normal, soğuk bir kasım sabahında onunkinden farksız olmazdı fakat kendimi bu programa alıştırmaya başladığım günden bu yana

sabah insanı olmanın gün içinde enerjimi ikiye katladığını fark etmiştim. "Ama suç bende... Sabahın körüne sözleşmek neyine! Aptal kafam!"

O kendi içinde suçlayıcı bir şeyler mırıldanırken dükkânın kapalı ve gri bir kepenkle örtülü duran kapısına baktım. "Normalde açık olurdu."

"Evet ve nedense bizim anlaştığımız gün kapısına birkaç saat geç açılacağına dair bir not bırakılıyor. Ne komik, değil mi?"

"Niye hep suçlayacak bir taraf arıyorsun?" diye sordum bakışlarımı yeniden ona çevirirken. Aynı zamanda ön koltukta duran spor çantamı yavaşça arka tarafa atmış ve ona yanımdaki ufacık alanda sığabileceği bir yer açmıştım. "Bu kadar gergin bir insan olmak zorunda değilsin."

Gözleriyle her hareketimi dikkatli bir şekilde takip ederken, "Benimle şu an hiç uğraşma, Dora," diye mırıldandı kollarını göğsünde birleştirerek. Olduğu yerde dikilmeye devam ediyordu.

Aynı şeyi fark etmeden ben de ona yapmaya başladığımda, "Ciddiyim," diye karşılık verdim. "Sadece arabaya bin ve başka bir yere gidelim."

Sesimin ona karşı ilk kez bu kadar yumuşak çıktığını düşündüğüm sırada iç geçirip kolundaki saate baktı. "Vaktimiz yok."

"Seni istediğin yere yetiştiririm." Onunla göz temasına geçmek için başımı hafifçe yana eğdim. *Neyin güvencesini vermeye çalışıyordum ki?* "Söz veriyorum."

Son söylediğimle birlikte bakışları üzerime kaydı.

Gözlerinden geçen o anlık parıltıyı yakaladığımda onunla bu zamana dek hiçbir konuda fikirlerimizin ortak

düşmediğini fark ettim. Dün gece yaşananlar bir istisnaydı ve geride kalan iki yıla baktığımızda, aramızdaki tuhaf ilişkinin sarsılmaz basamakları için bir ilkti. Bu da şimdi suratında beliren sorgulayıcı ifadeden belirgin bir anlam çıkarmamı sağlamıştı. Fakat verdiğim sözlere sadıktım. Tıpkı onun gibi. Henüz ilk günden anlaşmamızı zedeleyecek bir hamle yapmaya niyetim yoktu ve akademik hayatının onun için ne denli büyük bir anlam taşıdığını biliyorken dersini kaçırıp bunun hakkında daha sonrasında suçluluk duymasını istemiyordum. Üstelik bu dönemin başlamasıyla birlikte ortak derslerimiz olduğunu da yeni öğrenmiştim ve o derse en az onun kadar ben de önem veriyordum.

Ne kadar süre boyunca bakışlarımız birbirinin üzerinde asılı kalmıştı, bilmiyordum ama arabanın arka tarafından yükselen korna sesiyle gözümün önündeki sis bulutu dağılmış ve kirpiklerimi kırıştırıp önüme dönmüştüm.

Hızla.

Duygularını bu kadar belli etmek zorunda değilsin.

“Binsen iyi olur,” diye bilgilendirirken tuhaf bir şekilde ondan tarafa bakmamaya özen gösteriyordum. Sesimin olması gerektiğinden kuru çıktığını fark ettiğimde boğazımı temizledim ve parmaklarımı sertçe direksiyonun etrafına sardım. “Daha fazla yolun ortasında bekleyemem.”

O saniye içinde suratındaki ifadeyi görebilmek için milyonlar verirdim ancak seçebildiğim tek şey, çok geçmeden yan tarafıma çöken ağırlık ve kapının kapandığını işaret eden o mekanik sestti. “Sözünde dursan iyi olur, Belgemen.”

En azından üstelemedi, diye hatırlatma ihtiyacı duydum kendime. *Bu da bir başlangıç.*

Ona ait ağır sonbahar kokusu arabanın içindeki parfümle birleşirken zihnimi kısa süreliğine Melina Er pürüzünden

uzak tutmaya çalıştım. Uzlaşmacı sayılabilecek cevabına karşılık vermeden yol kenarından ayrıldığımda niyetim tam olarak buydu. Fakat arabanın rotasını okulun kampüsüne çevirdiğim an bir kez daha burnuma dolmakta ısrarcı olan kokusu, zihnimi ona ait tehlikeli düşüncelerden arındıramamamın en büyük sebebi olmuştu.

“Okula giriyorum,” diye mırıldandım düz bir sesle.

Sanki bunu o fark etmedi.

Parmaklarını yavaşça saçlarının arasında gezdirirken bakışları bana döndü ve yola bakmam gerekmesine rağmen gözlerim kısa bir anlığına bu önemsiz harekete düştü. “Neden?”

Göz göze geldiğimizde yasaklı bir manzarayı izliyormuşum gibi hızla bakışlarımı kaçırdım. “Çünkü öyle.”

Beni şaşırtarak gülmüştü. Fakat yolun geri kalanında sessizliği seçip başka bir şey söylememişti.

Aramıza katılan bu ufak yeniliğin şaşkınlığını, arabayı açık otoparktaki boş bir alana park edene kadar yaşadım. Yol üzerinde gezinen gözlerimin onun suratına çevrilmek için can attığı her saniye, geçtiğimiz yılları düşünüp içimden yükselen arzuyu bastırmak zorunda kalmıştım. Bunca zaman boyunca bana karşı tabularını yıkmaya niyetli olmadığından bahsediyordum ama farkında olmadan aynı şeyi ben de ona yapıyordum. *Bu neden dünyanın en kötü şeyiymiş gibi davranıyorduk?* Diğer insanların yaptığı günlük sohbetler ve tatlı gülüşmeler niye bizim için fazla anormal kaçıyordu?

Arabayı park edip motoru kapattığım sırada, “Fakültenin içindeki kafeteryaya oturmak ister misin?” diye sordum ona dönerek. Normal olan her şey, konu ben ve o olduğunda fazla sıkıcıydı. Onunla atışmaya öyle alışmıştım ki anlaşmamızı sağlam tutmak için yumuşak davranmaya çalıştığım her

saniye kendi içimde tuhaflaştığımı hissediyordum. “Güzel sandviçleri var. Kahvaltı yaptın mı?”

“Aslında ilk dersi aç bir mideyle idare edebilirim.”

Duraksadım. “Anlamadım?”

“Arabada kalalım.”

Bu defa, “Efendim?” diye sordum. Doğru anlamadığıma emindim.

Bakışları çivi yutmuş gibi önümüzdeki aracın bagaj kısmına odaklanmıştı. “Şu an dışarı çıkamam.”

Kapıya uzandığım pozisyondan kurtularak onun gibi arkama yaslandım. “Neden?”

“*Seninle* çıkamam,” diye düzeltti aceleyle. “Şu an.”

Seninle çıkamam.

Bir şeyler demesini bekliyordum fakat bu cevabın onlardan biri olmadığı kesindi.

Boğazımın derinlerinden homurtuya benzer tuhaf bir gülme sesi çıktı ama o an için eğlendiğimi zannetmiyordum. “İnsan yemiyorum, Lina.”

Önümüzdeki aracın bagajında bu denli bakılmaya değer ne bulduğunu düşünürken, “Anlamıyormuş gibi yapma,” dedi çekingen bir sesle. Bu zamana dek sesinin desibelinde bana karşı o zayıf tınıyı taşıdığını bilmiyordum ve gözlerimi onun üzerine çevirirken bunun neden bu kadar çok dikkatimi çektiğini düşündüm. Anlamıyormuş gibi yapmama gerek yoktu çünkü sandığının aksine gerçekten anlamamıştım. Neyden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. “Film çevirmiyoruz. Bu...” İşaret parmağını tereddütle aramızda gezdirdi. “Hiç inandırıcı değil.”

Haklı olduğu zamanlarda ondan her zamankinden daha çok nefret ediyordum.

“İnsanlara dedikodu satmak gibi bir amacımız olduğunu bilmiyordum.”

“Ama var,” diye karşılık verdi ısrarla. Üzerimde birkaç saniyeden fazla oyalanmaya niyeti olmayan gözlerini kaçınan bir tavırla cama çevirdi. “En azından ona var ve...”

“Güner’in ikimizi bir arada görmesini istemiyorsun,” diye tamamladım lafını.

Dillendirmemek için kıvrandığı şeyi bir yapboz parçasıymış gibi çözmüştüm. *Ama içimden bir ses yine de yanılıyor olmamı diledi.*

Bunu bu kadar basit bir şekilde çözmüş olmam şaşırtmasına neden olmuş olacak ki gözleri bir kez daha benimkilere değdiğinde irislerinden geçen şaşkın ifadeyi saklayacak vakti dahi olamamıştı. *İşte, tam olarak bu.* Bana karşı bir adım atsa aramızdaki buzdan duvarları yıkmak için ondan on katı fazla çaba göstermeye hazır olmamın nedenine bunca zaman boyunca kılıf uyduramamıştım fakat böyle davrandığı zamanlar... Ona karşı bunca zaman boyunca neden iyimser kalamadığımı hatırlamama sebep oluyordu. Haddim olmasına rağmen öfkelenme hakkını kendimde buluyordum. Ufacık bir anlığına dahi içinde bulunduğumuz ânın sadece bizden ibaret olamayacağını hatırlıyordum. Üçüncü kişiler hep oluyordu. Her daim vardı çünkü onun için o kişi bu zamana dek değişmeksizin *ben* olmuştum. Şimdi en yakın arkadaşımın kalbine ulaşmak için katlanması gereken pozitif bir aracıydım fakat bunca zaman boyunca onun için bulduğu ilk fırsatta kenara atacağı bir fazlalıktan ibarettim.

Bir yedek.

Bu yüzden anlaşma yapmış bile olsak gözünde hiçbir zaman ilk sıraya yükselen insanlardan biri olamayacaktım.

Güner bunu hak edecek ne yapmıştı?

Vazgeçilmeyen olmak için o da kendi içinde bir şeyleri yok etmek zorunda kalmış mıydı?

Varlığını Melina adına bu denli değerli kılan neydi?

Cevap vermediği için kafamın içinde bunu bir *evet* olarak algıladığımda, "Böyle davranmanın sebebi o mu?" diye sordum.

"Sadece yetişemiyorum," diye karşılık verdi kısa süreli bir sessizliğin ardından. "Her şey... *Hızlı* gelişti. Daha üzerinden yirmi dört saat bile geçmedi ve olanları sindirmek için zamana ihtiyacım var."

Yanıldığını bilmesi gerekiyordu.

Aramızda hızlı gelişen hiçbir şey yoktu çünkü bu oyunu zaten yıllardır sürdürüyorduk.

Burnumdan alaycı bir nefes kaçarken, "Daha başlamadık bile," diye mırıldandım. "Teklifimi kabul ettiğinde başına ne geleceğini bilmen gerekiyordu."

Kaşları çatıldı. "Sadece biraz zaman istemek kötü bir şey değil."

"Zamanı düşünerek harcamak yerine neden benimle harcamıyorsun?" diye sorduğum an suratıma karşı sesli bir şekilde yutkunduğunu gördüm. Sebebini dahi bilmediği bir şeyden ötürü korkuyordu ve bu da içimdeki yersiz öfkenin büyümesine neden oluyordu. "Birbirimizi tanımamız gerek. Belki böylece..."

"Bence," diye atılıp lafımı bir bıçak gibi yarıda kestiğinde bir eli aceleyle arabanın kapısına uzandı. Koltuğun kenarına

bıraktığı çantayı omzuna takması ve kapıyı iterek dışarı çıkması iki saniyesini bile almamıştı. “Bence *gerçekten* düşünmeye ihtiyacım var.” Başını iki yana salladı. “Yalnız.”

“Lina...”

“Sonraki buluşma yerini sana mesaj atarım.”

Arkasını dönüp koşarak otoparktan çıktığında onu durdurmak için bir girişimde bulunmadım.

BÖLÜM DÖRT

BALKABAĞI VE ZEHİRLİ ELMA

*"Gidebilirsin, Güzel.
Ama geri dönmezsen kahrımdan öleceğimi
biliyorsun, değil mi?"*

— GÜZEL VE ÇİRKİN

Melina Er

Eğlenceli bir insan değilim.
Bunu hiçbir zaman inkâr etmedim. Kafamın
içindeki bir çaplık alanı *akademik kariyerim* ve *aşk*
hayatım olarak ikiye ayırdığım günden beri duygularıma et-
tiğim haksızlığı da koca bir saçmalık silsilesiyle pekiştirdim.
His ve *mantık* olarak ikiye bölünmüştüm. Nefret ve sevgi.
Gece ve gündüz. Acı ve tatlı.

Kalp ve beyin.

Bu yüzden bu zamana dek bana kendi zıtlığıyla gelmek
isteyen herkesi tereddütsüz bir şekilde geri çevirmiştim.
Dora Belgemen de bu azınlıktan biriydi.

Arabasından inip arkama bile bakmadan kaçtığım için
o gece utançtan kendimi yastıklarımınla boğmuş olabilirdim

ama her şey kafamdaki mantık terazisini sağlam ve eşit tuttuğumdan emin olmak içindi. İtiraf etmekten çekiniyordum belki fakat buna henüz hazır değildim. Sevdiğim çocuğun karşısına onun en yakın arkadaşıyla çıkamazdım. Aynı ortama giremez, sohbetlerine dâhil olamaz, göz göze gelemmez ve mucizevi bir şekilde dikkatini çekemezdim.

Çünkü benim olayım buydu.

Uzaktan sevmek.

“Bir yanlışlık olduğuna eminim.”

Aynadaki ruhsuz yansımamla bakışmayı kesip tuvaletten çıkacağım sırada kabinden yükselen ses duraksamama neden oldu. Konuşmasındaki kendinden emin tını merak duygumu körüklemişti ama hemen ardından dışarı çıkmasıyla gördüğüm kişi beni yeterince şaşırtmamıştı.

Larin Koroğlu.

Güner’in güncel kız arkadaşı.

Parti gecesinden bu yana neredeyse bir hafta geçmişti ve sahte hesabıma geçiş yaptığım her seferde, platonik aşkımın attığı Instagram hikâyelerinden hâlâ birlikte olduklarını anlayabiliyordum. Bu hafta sonu beraber kulübe gitmişlerdi. Pazartesi onu Larin’in etrafında kuyruk olurken ve itaatkâr bir köpek yavrusu gibi peşinde dolanırken görmüştüm. Tüm gün boyunca yapacak başka işleri olmasına rağmen kampüste Larin’i beklemişti ve dersten çıktığı an onu koluna takarak çevrede gürültülü bir araba turuna çıkarmıştı.

“Harç konularıyla bir ilgim yok, bu okula tam bursla girdim zaten. Asılsız söylentiler yerine önce bana gelmeliydiniz.” Ona ait büyülü ses beni bir kez daha çemberi içine aldığı anda aramızdaki birkaç metrelik mesafeyi fırsat bilerek bakışlarımı yüzüne diktim. O ise aynadaki yansımısını

izliyordu. *Olması gerektiği gibi*. Üzerinde kahve tonlarda pahalı bir kürk manto vardı ve rengi, yeşil gözleriyle müthiş bir uyum içindeydi. Gür ve koyu saçlarını şekillendirerek omzundan aşağı salmıştı. Dumanlı göz makyajıyla bronz teni bulunduğum noktadan bile zahmetsizce seçebileceğimi kadar pürüzsüzdü.

Akıl kaçırtan bir güzelliği vardı ve onu izlediğim her saniye aynadaki yansımama bakamaz hâle geliyordum.

Uzun boyluydu. Hayallerimdeki vücuda ve dolgun hatlara sahipti. Böyle bir vücuda sahip değilseniz ancak hayalini kurabilirdiniz. Çünkü o dikkat çekici kıvrımlar, iki yıl boyunca okul takımı için yaptığı amigoluk antrenmanlarıyla elde edilemeyecek kadar genetikti.

“Tamam, İyi olur.” Hoşnutsuz bir homurtuyla telefonu kulağından çektiğinde bakışlarımı aceleyle önüme çevirdim. Tuvalette ikimizden başka kimse olmadığı için oyalanıyormuş gibi görünmek adına ellerimi bir kez daha sudan geçirmiştım. “Siktiğimin Alara’sı.”

Buna hazırlıksız yakalandım ve parmaklarımı soğuk suyun altında gezdirirken genzime kaçan rükürüğüm yüzünden birkaç kez sesli bir şekilde boğazımı temizledim.

Bakışları nihayet varlığını fark ederek bana kaymıştı fakat tek kaşını hafifçe kaldırmak dışında fark edebileceğimi türden bir tepki vermemişti.

Laf atmak ve aşağılamak da buna dâhildi.

Şahsi olarak bir yakınlığım olmasa bile namının kampüs içi ve kampüs dışında nasıl yayıldığını bildiğim için cesaret edip arkadaş olmak gibi bir yola başvuracağım azınlığa ait değildi. Tatsız biriydi. En azından okulun popüler dedikodu sayfası olan *Kaba Kızlar Karteli* öyle söylüyordu çünkü Larin Koroğlu hakkında yapılan haberler hiçbir zaman iç açan

türden olmazdı. Huzursuz hissettiren, tat kaçırın, tüyler ürperten ve endişelendiren hislerin tümüydü.

Yeni bir gerilime davet çıkarmak istemediğim için ellerimi kuruladıktan sonra ona ikinci kez bakmadan tuvaletten çıktım. Zemin kata inene kadar huzursuz hissettiren her şey fakülte binasından dışarı çıkmamla birlikte hiç var olmamışçasına yok olmuştu. Sanırım onun hakkındaki dedikodular doğruydu: Yanında ne kadar az bulunursan, o kadar çok refah içinde olurdun.

Birge ve Sidar'ın bu akşamki eğlence planlarını içeren bir yığın mesajı okuduktan sonra grup mesajından çıkarak ekranı aşağı kaydardım. Annemle babama yolladığım haftalık rapor harici mesaj kutum şaşırtıcı olmayan bir şekilde durgundu. Bildirimlerini açtığım alışveriş sitelerinden ve hat-tımın bağlı olduğu mobil iletişim şirketinden gelen reklam mesajlarını sildikten sonra neredeyse tamamen boş bir hâl aldığında, telefonu kapatıp cebime atmadan önce gözüm en altta kalan eskimiş bir sohbet sayfasına takıldı.

Dora Belgemen.

Onunla en son arabasıyla beni aldığı sabah konuşmuştuk ve üzerinden neredeyse dört gün geçmişti.

Harika.

Anlaşma için kapıma geldiği gün bu işi ne kadar hızlı halledersek o kadar iyi olacağını düşünüyordum. Ertesi sabaha ve ondan sonraki birkaç yüzeysel konuşmamıza kadar onun da benimle aynı fikirde olduğuna emindim ancak son etkileşimimizin üzerinden günler geçmişti ve geride kalan bir yığın süre zarfında mesaj kutuma ondan tek bir mesaj dahi düşmemişti.

Geride durma sebebini deli gibi merak ediyordum ama ona bunu asla soramazdım.

Suçlu taraf ben olsam bile.

Yine de bu sabah buna hazırlıklı bir şekilde uyanmıştım. Bu yüzden omzumdaki çantanın ağırlığı bana yük olmadan hemen önce onun sohbet sayfasına tıkladım ve ellerimi seri bir hızla klavyede gezdirdim.

Melina:

Neredesin? (11.09)

Maddeleri unutma. Aramızdaki samimiyetin ona nasıl olduğunu ve ne yaptığını sorabileceğim seviyede olmadığını bildiğim için konuya doğrudan giriş yapmam benim açımdan absürt sayılmazdı. Ayrıca sözleşmemize sadık kalmam lazımdı. Anlaşmayı sabit tutacak maddelerin dışında aramızdaki profesyonellik çizgisini bozmanın doğru olmayacağını biliyordum çünkü o mesafeyi çekerken bunun hakkında ince bir uyarı geçen kişi bendim.

Ona mesaj atmanın iyi mi yoksa kötü mü olduğuna karar veremediğim çoktan cevap gelmişti.

Dora Belgemen:

Günaydın? (11.11)

“Sabrımı zorlamadan duramıyorsun...” Yolladığı mesaja dik dik bakarken derin bir nefes verdim. “Sadece sorularıma cevap versen olmaz mı?”

Melina:

Günaydın. Buluşalım mı?

Dora Belgemen:
Meşgulüm.

Suratım düştü.

Melina:
Ama anlaşılmamız?

Dora Belgemen:
*Etrafta bir Güner Kuyucu
kokusu seziyorum.*

Dora Belgemen:
*Ne o? Görüş açında mı?
Yardıma mı ihtiyacın var?*

Peş peşe attığı mesajlardan sonra dudaklarım titrek bir nefesle aralandığında boşta olan elimle çantanın sapını biraz daha sıkı tuttum. Dora Belgemen'in filtresiz lafları beni amacımdan saptırmaya niyetli olabilirdi fakat yanımda taşıdığım dizüstü bilgisayarım ve ajandam, yapmak üzere olduğum açık hamle için her geçen saniye biraz daha cesaretlenmemi sağlıyordu.

Melina:
Ayıp ediyorsun.

Melina:
*Burada Güner yok. Ayrıca anlaşma sadece
tek taraflı değil. Benim de sana yardım
etmem gerekiyor, unuttun mu?*

Dora Belgemen:

Bu sefer de kaçıp gidecek misin?

Arabasından yaka paça atladığım o utanç verici sabahı bir kez daha hatırladığımda gözlerimi yumdum.

Melina:

Buluşmayı kabul ediyor musun yani?

Dora Belgemen:

İşim olduğunu söyledim.

Melina:

Koca bir şirket yönetiyormuşsun gibi davranmayı keser misin? Dersin yoksa bu saatte muhtemelen üşengeçliğinden yataktan kalkmamak için debeleniyorsundur.

Dora Belgemen:

Bu varsayımlarını başka birinin üzerinde dene. Beni tahmin etmeye çalışman komik.

Melina:

Sen öyle san.

Melina:

Yani buluşuyor muyuz?

Dora Belgemen:

Üçüncü kez aynı soruyu sormanın özel bir nedeni var mı, Lina?

Lina. Kendimi muhabbetin akışına öyle kaptırmıştım ki aniden önüme düşen o kelimeyle ne yapacağımı şaşırmıştım. Beyin kimyayı değiştiriyordu.

Melina:

Sadece üzerime düşen görevi yapmak istiyorum.

Dora Belgemen:

Yani gerçekten etrafta Güner'in olmadığını ve kendi iradenle bana buluşma teklifi ettiğini mi söylüyorsun?

Niye uzatmakta bu kadar ısrarcı davranıyordun?

Melina:

Evet.

Melina:

Şimdi çok değerli(!) zamanında benim için de minik bir yer açabilir misin acaba?

Melina:

Neredeyse hiçbir yere ayrılmana gerek yok. Biraz beklersen yanına gelebilirim. Sadece konumunu söyle.

Dora Belgemen:

Önce gitmeyeceğinin sözünü almam gerek.

Melina:

Söz veriyorum, geri zekâlı herif.

Dora Belgemen:

O hâlde çok değerli zamanım senindir.

Dora Belgemen:

Konum

"Ama bu..." Aldığım nefes aniden boğazıma dizildiğinde nasıl bir senaryoyla karşı karşıya kaldığını fark eden kulaklarım yavaştan kırmızı renge boyanmaya başlamıştı. "*Evinin adresi.*"

"GERÇEKTEN Mİ, BELGEMEN?" Çantamı sertçe omzumdan çıkarıp attım. "Sabahtan beri *meşgulüm* dediğin şey evde yaptığın aptal bir barfiks antrenmanı mıydı?"

Kapıyı suratıma savurarak açtığı an ufak çaplı bir duygu durumu bozukluğu yaşamış olabilirdim fakat bunun nedeni *kesinlikle* başka noktalara çektiğimden falan değildi. Sadece onu bu zamana dek daima kendinden emin ve belirli bir duruşta görmeye alışmıştım. Gözlerim için görüntüsü alışılmış hâlinin dışına çıkmazdı ve onu tanıdım tanıyalı belirli bir rutine bağlı hareket ederdi.

Oysa gösterişli evin kapısına yaslanmış bir hâlde bana bakan kişi her zamanki Dora Belgemen değildi.

Üzerinde neredeyse vücuduna yapışan ve gövdesinin keskin hatlarını belirgin hâle getiren siyah bir tişört vardı.

Keşke bu kadarının yeterli olduğunu söyleyip aklımdan geçen mantıksız sesleri susturabilseydim. Ben geldiğimde duştan yeni çıkmış olacaktı ki kapının önünde dikilirken aynı zamanda alnına düşen nemli saçlarını havluyla kuruluyordu. Her zamanki deri ceketinin ve sert tabanlı botlarının yerini sıradan bir eşofman altı ile *Nike* marka siyah bir ev terliği almıştı.

Üstelik endişe verici hislerimde yanılmıyorsam eğer...
evde ondan başka kimse yoktu.

Boynuna astığı havluyu iki ucundan tutup salına salına yanıma yürüdüğünde, "Rutinimi kapsayan her şey benim için bir iştir," diye mırıldandı. "Küçümsedin mi sen az önce?"

Yakınlığının ve hoş şampuanının kokusunun yarattığı afallamayla birkaç kez kirpiklerimi kırıştırdım. "Planlı biri olduğun dedikoduları doğrudu demek."

Cevap vermek yerine neden bahsettiğimi anlamamış gibi tek gözünü kıstı.

"Dedikodu siteleri işte." Sahte bir neşeyle gülmeye çalışırken ortamdaki garip havayı dağıtmak için şakacı bir tavırla omzuna vurdum.

Kendine hâkim ol, Melina.

Bu iyi bir fikir değil.

O hissettiğin sert şey yalnızca kumaş.

Aynı saniye içinde zihnimden onlarca farklı düşünce geçmesine rağmen gözlerinin içine bakmaya devam ederken her şey yolundaymış gibi davranmaya çalıştım. "Yanlış mı ki?"

Sadece çeneni kapa ve ona anatomi notlarını ver.

Şüpheli bakışları az önce omzuna değen elim ve suratım arasında gidip gelmeye başladığında suratımdaki gergin gülüş seğirmeye başladı. İçerideki havanın ağırlaşmasından dolayı mıydı bilmiyordum ama beynime kan gitmediğine emindim. Zaten yavaştan dizlerimin bağı da çözölmeye başlamıştı ve bayılıp yeni bir rezillik anısı oluşturmada önce bir yere otursam iyi olacaktı.

Küçük çaplı anksiyete krizimin ortasında nihayet sessizliğini bozarak, "Planlı ilerlediğim doğru," diye sade bir yanıt verdi.

Düşündüğüm kadar fena değildi.

Hatta dürüst olmak gerekirse biraz da şaşırmıştım. Bu yüzden ifademe yeni bir şaşkınlık yerleşirken, "O zaman," diye atılarak konuyu farklı bir noktaya taşıdım. "Bana ayıracığın zamanı da bu programa ekledin mi? Çünkü titizliğine ve pıntiliğine bakılırsa kurallarının dışına asla çıkmayacakmışın gibi görünüyor."

Dikkatli bir şekilde beni izlerken başını hafifçe yana eğdi. "Bu seni rahatsız mı etti?"

"Aksine," diye karşılık verdim kedi gözlerindeki yırtıcı parıltılara aldanmamaya çalışarak. "Disiplinli biri olman hoşuma gider."

Derin bir nefes verdi. "Niye buradasın, Lina?"

Nihayet beklediğim soru! "Çünkü Anatomi çalışmam gerek."

"Tek sebebin bu olduğunu mu söylüyorsun?" Bana inanmayacağını elbette tahmin ediyordum fakat ağzımı açar açmaz gözlerimin içine suçlayıcı bir şekilde bakmasını da beklemiyordum. Kafasını hafifçe geriye atıp beni daha net bir açıdan görmeye çalıştı. "Yani gerçekten Güner'in bir

parmağı olmadığına ve kendi isteğiyle buraya geldiğine eminsin?"

Ya da sadece yaptığım aptallığı telafi etmek için. Çünkü biliyordum ki o sabah arabadan apar topar kaçan kişi ben değil de o olsaydı, bu hareketini onu affedene kadar her gün ısrarla burnundan getirmeye devam edecektim. Dora Belgemen, düşman saftaki bir numaralı rakibim olabilirdi ancak henüz empati kurma konusunda noksanlaşmış biri değildim ve hata yaptığımın farkındaydım.

Onun varlığından doyumsuz bir rahatsızlık duysam dahi başıma üşüşen sorumlulukları bir noktada kabul etmek zorundaydım.

"Yine başladık..." Çantamı bulduğum ilk boş alana, *vitamin ve protein tozlarını savurganca bıraktığı dağınık ada tezgâhına*, bıraktığımda başımı çevirip onunla göz temasına girmekten kaçındım. "Aksine, inanmaya çok meraklısın ama mesajda da söyledim. Şu an burada olmamın Güner'le bir alakası yok." Ona bakmasam bile delici bakışlarının sırtıma sabitlendiğini hissedebiliyordum.

Bacaklarımdan yükselmeye başlayan karıncalanmayı önlemek için olduğum yerde hafifçe sallandım ama üzerimdeki baskısı hâlâ oldukça tazeydi. Bundan nefret ediyordum. Güner'i her görüşümde vücudumun verdiği reaksiyonlar bir yana, bu zamana dek Dora Belgemen'e karşı hissettiğim hiçbir histe sevecenlik dahi olmamıştı. *Öyle ki normallik de.* Benim için hiçbir şey ifade etmeyen insanlar kategorisine ait olması gerekirken artık orada değildi. Çünkü çevremdeki varlığı anlamsız olan kişilerin hakkımdaki düşüncelerini bu zamana dek hiç umursamamıştım. Hiçbiri ayaklarımdan tutulmasına ve olduğum yere mihlanmama sebep olmamıştı; kulaklarımdan arkasını kızartmamış, ense mi

karıncalandırmamış ve ona bakmıyorken bile bir şekilde gözlerini üzerime dikmemişti.

Fakat Dora Belgemen denen kurnaz Pinokyo, bu maddelerin hepsine sahipti.

“Dersin yok muydu?”

Nihayet sessizliği böldüğü ve beni daha da küçülmüş hissettirmedeği için rahatlayarak derin bir soluk verdim. “Hayır.”

Çantamdan ajandamı ve ders notlarımı çıkardıktan sonra yavaşça ona döndüm ama bu o kadar da iyi bir karar olmayabilirdi. Bacaklarımdaki karıncalanma geçtiyse bile bakışlarını üzerimden çekmemişti ve bunu yaparken hiçbir çekince duymuyordu. Varlığı ve sözleriyle yetmiyormuş gibi şimdi bir de gözleriyle özel alanımı ihlal ediyordu.

“Temelin nasıl bilmiyorum ama önce ezberlerle başlayacağız.” Hafifçe boğazımı temizleyerek ona yaklaştım. Ada tezgâhının diğer tarafında olduğu için neyse ki aramızdaki mesafeyi bu sayede koruyabiliyordum. Fakat burnuma gelen şampuan ve sabun kokusuna karşı tamamen çaresizdim. Gerginlikten kalemin kış kısmını kemirirken gözlerimi onunkilere çıkardım. “Ama yine de Anatomi hakkındaki temel terimleri bildiğini umuyorum?”

Aval aval suratıma baktı.

“Dora!” diye yükseldim çekingenliği anında unutarak. “Hiç mi yok?”

Bir eli yavaşça ensesine gitti.

Şüpheyi gözlerimi kısıtım. “Anatomik pozisyonlar?”

Boşta olan elinin parmaklarıyla tezgâhtaki protein tozlarını kenara iteledi.

“Peki ya Topografik ve Sistematik Anatomi?”

Boğazını temizleyip beni üçüncü kez yanıtsız bıraktığında bir anlığına gözümün önündeki dünya karardı. “Bu böyle olmayacak...” Tansiyonumun düştüğünü hissederek sol elimi yavaşça alnıma götürdüm. “Bana çabuk vücudun bölgelerini say.”

Bakışları saniyeler sonra nihayet üzerime çevrilirken, “Kol...” diye mırıldandı ağzının içinden. Bunu derken aynı zamanda yardımcı olabilirmiş gibi gözleriyle vücudumu süzmüştü. “Sırt? Karın?”

“Daha yukarı çık.”

Dudaklarını aralamadan önce kısa bir an tereddüt etti. “*Meme?*”

“Boyun,” diye düzelttim onu sert bir sesle. Ensemden yukarı devasa bir alev topunun tırmandığını hissederken çantamı kapmak ve arkama bakmadan oradan uzaklaşmak istiyordum. Onun ifadesinde ise utanmaya dair en ufak bir işaret yoktu. *Her zamanki Dora Belgemen*. Ayrıca terimlerin akademik isimleri yerine gündelik kullanımlarını söylüyordu ve bu daha da çıldırmama neden oluyordu. “Kâbus falan mı bu?”

Benden alacağı özel ders ya da bu konuda tamamen umutsuz vaka olması umurunda değilmiş gibi önümdeki masaya iki tane boş kupa koydu. “Kahve?”

Onun etrafındayken ortaya çıkan anksiyete krizim bir kez daha varlığını belli etti ve kendimi can havliyle sandalyeye attım. Gözlerinin içine bakamıyordum çünkü orada beni ve hareketlerimi anlamadığına dair işaret yayan sinir bozucu parıltılar göreceğimi biliyordum. “Olur.”

“Nasıl içersin?” Sahte sevgililik rolünden doğruca *barista* kişiliğine geçtiğinde ona gözlerimi kırıştıtararak baktım. Ders notlarımı ve onun katedeceğı ilerleyişı görebilmek için özel olarak aldığım ajandamı değersiz bir çöpmüş gibi kenara iteleyip soru işaretleriyle dolu suratıma boş bir bakış attı. “Acı? Tatlı?”

Dişlerimin arasından, “Acı,” diye mırıldandım üzerine basa basa. *Tıpkı şu anki hislerim gibi.* “Mümkünse zift.”

Tek kaşı havaya kalktı ama alaycılıktan ziyade sanki söylediğim şey onun için gerçekten önemli bir ayrıntıymış ve buna şaşırmış gibi duruyordu. “Öyle mi?”

“Evet.” Kelimelerim aynı netliğini korurken ona bırakmadan granül kahveyi önümdeki kupaya boşalttım. “Kahveyi sert içerim.”

“Biraz süt tozu fena olmaz.”

Anatomi’yi sırf benden özel olarak almak istediğı için mevzuyu sahte sevgililiğe kadar taşımasına rağmen, şimdi bir hiçmiş gibi kenara itelemesi ona sert bir bakış atmama neden oldu. “Beni yumuşatmaya çalışma, Dora.”

Gerekmediğı zamanlar ona ismiyle seslenmeyi reddediyordum ancak beni çoğı noktada zorluyordu.

Dudaklarında gizlemeye çalıştığı bir gülümseme belirindiğinde, “Zift gibi olan şey kişiliğın, Lina,” diye mırıldandı sabırla. “Bırak da kahven yumuşak olsun.”

“Şöyle bir fikrim var,” diye karşılık vererek bar bankosunun üzerinden ona eğildim. “*Sana ne?*”

Dudaklarındaki kıvrım gizleyemeyeceğı kadar büyüdü ve onu saklamak için kısa bir anlığına başını aşağı eğdi.

Saçlarından, cennetten gelir gibi gelmeye devam eden kokuyu solumayı reddederek ona baktım. Hangi şampuanı kullandığını bir ara ona sormalıyım. İnsanlardan çok çabuk etkilenen bir kişiliğim yoktu ama ondan gelen en ufak bir tepkime dahi saniyeler içinde uzuvlarımı kilitleyebiliyordu.

Belki de koku teorisine inanan Birge haklıydı. Kişiliği ne kadar hantal ve boktan olursa olsun, sırf güzel koktuğu için vücudum yanlış alarmları devreye sokarak beni inatla onun varlığından etkilendiğime inandırmaya çalışıyordu.

Ufak bir boğaz temizlemesiyle birlikte geri çekilirken *kesinlikle*, diye geçirdim içimden. *Kesinlikle öyle olmalı*. Anlaşılan bir süre bu yanlış alarmlara kulak tıkamakla uğraşacaktım.

Neyse ki kahvemi benim istediğime göre yaptı ve aramızda ikinci bir kıvılcımlanma daha başlatmadan önce geriye yaslanarak nefeslenme fırsatım oldu. Kendi kupasına artı olarak iki kaşık daha süt tozu kattığını görünce alayla sırttım. "Süt tozu, ha?"

Başını kaldırıp bana baktı. "Ne?"

"Kampüsün beyaz atlı prensi..." diye devam ettim sırtışımlı silmeden. "Barfiks antrenmanını hiçe sayıp kahveni küp şeker tepesine de çeviriyor musun bari?"

Onunla uğraştığımı fark ettiğinde kollarını iki taraftan masanın üzerine yaslayarak gözlerini kısıtı. Kısa bir anlığına alınacağını ve gurur yapacağını bile düşünmüştüm ama ketum gibi olan ifadesinin aksine kedi gözlerine yerleşen parıltılar bundan en az benim kadar keyif aldığını gösteriyordu. "Kahvemi sert içmediğim için alay mı ediyorsun yoksa?"

“Kızların gözündeki ulaşılmaz kişiliğine bakarak cevap verecek olursam, içmek yerine direkt kahve çekirdeği yediğini düşündüğümü bile söyleyebilirim...”

Dudağının bir kenarı belli belirsiz havalandı. “Kızların?”

Serseri.

“İlgi görmek hoşuna gidiyor, değil mi?” diye sordum konuyu bir anda bambaşka bir noktaya çekerek. Aynı mesele üzerinden devam edebilirdim ancak diğer kızların bahsini geçirdiğim an keyiflenen ifadesi bu konuda o kadar da aceleci davranmamam gerektiğini hatırlatmıştı. Ellerimi çenemin altına yaslayıp bütün gücümü aramızdaki masaya verdiğimde dikkatle onu izlemeye devam ettim. “Ortamlarda, *hayır, senin külotunun içine girmek istemiyorum*, tavırları savuruyor olabilirsin ama içten içe kampüsteki kızların ilgisini çekmeyi ve hakkında konuştuklarını duymayı seviyorsun.”

Kupaları yavaşça kenara iteleyerek aramızdaki boşluğa eğildi. “Cevabım neyi değiştirecek?”

“Numaracı ama yine de dürüst biri olduğuna inanacağım.” Şampuanının iştah açıcı kokusu, kupalardan yükselen taze kahveyle birlikte harmanlandığında midem guruldamadığı için şükrettim. “Sadece itiraf et.”

“Hayır, Lina,” diye fısıldadı dürüst bir sesle. “Sevmiyorum.”

Cevabın bu olmaması gerekiyordu.

Onu kafamın içinde ısrarla diğerlerinden farklı bir noktaya koymaya niyetli olan o ses, aldığı cevaptan sonra bulunduğu noktada çılgınlık atarak tepinmeye başladı. Uzun zamandır aksine inanmama rağmen ses tonundan akan dürüstlük yıllardır savunduğum serseri özelliklerine sert bir

darbe indirdi. Gözleri az öncekilerden çok daha dikkatli bir şekilde üzerime sabitlendiğinde sertçe yutkunma ihtiyacı duydum. Etrafımızı saran hava enerji değiştirip çok daha gerilimli bir hâl almıştı ve biraz zorlarsam aramızdaki elektriklenmeyi somut bir şekilde görebilecek gibiydim.

"Aman ne iyi," diye homurdandım yavaşça gözlerimi devirdiğimde.

"Artık senin için daha dürüst biri miyim?"

Bunu gerçekten bilmek istiyormuş gibi sorması duraksamama neden oldu. "Pek sayılmaz."

"Adil oynamıyorsun, Lina," dedi başını geriye atarken. Eskisi kadar heyecanlı bakmayan gözlerini etrafta gezdirdi ancak iki saniye bile geçmeden meraklı bakışları yeniden beni buldu. "Olmak için ne yapmalıyım?"

Oyalanıyormuş gibi görünmek adına hızla kupama uzandım. "Neden benim gözümde nasıl biri olduğunu bu kadar önemsiyorsun ki?"

"Çünkü sen benim *sevgilimsin*."

Yanlış alarm. "Sahte," diye düzelttim can havliyle. "Sahte sevgilinin."

Dudaklarından gülmeye benzer bir homurtu kaçtı ama fark edemeyeceğim kadar anlıktı. "Biliyor musun? Bunu seni bu kadar telaşlandırmasına gerek yok."

Vücudumun verdiği yanlış alarmları görmezden gelme konusunda henüz acemiydim ve etkilerini direkt olarak yansıttığımı fark ettiğimde yanaklarım kızardı. Utanç dolu hisler bir kez daha bünyemi ziyaret ederken, "O zaman sen de kullandığın kelimelere dikkat et," diye mırıldandım gözlerine bakıp. Fakat onun dikkati yanaklarıma inmişti. "Utanmazın tekisin ve bu beni sinir ediyor."

“Neden?” diye sordu, bir süre daha yanaklarımda gezinen bakışlarını yeniden gözlerime çıkardığında. “Seni heyecanlandırıyor muyum?”

“Milyon kez hayır.”

Ve belki milyonda bir kez evet.

“O zaman endişelenecek bir şey yok.” Omuz silkerek kahvesinden bir yudum aldığı anda gözlerini benden uzak bir noktaya dikti. “Sana âşık falan olmayacağım.”

“Güzel.” Sertçe yutkundum. “Benim de buna pek niyetim yok zaten.”

“Pek?”

“Hiç niyetim yok,” diye değiştirdim sertçe.

“İyi.”

“İyi,” diye tekrar ettim sözlerini. Verdiğim yanıtla birlikte gözleri aniden üzerime çevrildi ve ne diyeceğimizi ikimiz de bilemediğimiz için birkaç saniyeliğine tuhaf bir sessizlik oluştu. “Ben gideyim o zaman.”

Yerimden kalkmak için ufak bir hamle yaptığımda, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu kaşlarını çatarak.

Ona cevap vermeden iki parmağımı alnıma yaslayıp asker selamı yolladım. “Kahve için teşekkürler.”

“Dur.” Sözcükler dudaklarını terk eder etmez o kadar hızlı bir şekilde hareket edip karşıma geçmişti ki, ayaklarımı bar sandalyesinden aşağı sallandıramadan kendimi bir anda onun vücuduyla tezgâh arasında sıkışmış hâlde buldum. “Daha hiçbir şey çalışmadık bile.”

Ani yakınlığı gözlerimin yuvalarından fırlamasına neden oldu. “Ne yapıyorsun?”

"Buraya ne için geldiğini unuttun mu?" diye sordu. Aramızdaki tuhaf mesafe onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi biraz daha dibime girdi. Ya da ben bu tarz yakın temaslara alışık olmadığım için her geçen saniye üzerimdeki varlığının büyüdüğünü hissediyordum ama iki türlü de önemli değildi. Mevzu oysa, aşamayacağım bazı belirgin çizgiler vardı. "Sürekli kendi alacağın paya odaklanıyorsun."

Burunlarımız arasında ufacık bir mesafe olduğunu umursamadan sıkılmış gibi ofladım. "Bu çok normal değil mi?"

"Ben ne olacağım?"

"Ama hiçbir şey bilmiyorsun!" diye itiraz ettim sinirlenerek. "Hangi tıp öğrencisi temel anatomik terimleri bile bilmez? Fakülteye nasıl girdin sen?"

Bakışları kısıldı. Aramızdaki mesafeyi açarak yan tarafımdaki sandalyeye kurulduğunda, "Sen bunun için buradasın ama, değil mi?" diye sordu. Doğru şeyler söylemesi daha da öfkelenmeme neden oluyordu çünkü bu anlaşma için beni rahatsız ettiği ilk günden beri istediği şeyin bu olduğunu biliyordum. "Yoksa niye senin yardımını isteyeyim ki?"

"Doğru," diye homurdandım çantamı yeniden eski yerine bırakırken. "Başka türlü niye isteyeyim ki?"

Ona dönmedim ama bakışlarını bir süre daha üzerimde hissettim.

"O zaman önce bunları ezberleyeceksin." Ajandamı çıkarıp, onun için özenerek not aldığım bütün terimlerin yazılı olduğu sayfayı hiç düşünmeden yırttım. Arabasından kaçıp gittiğim gün, eve gelir gelmez neden yatağıma oturup tüm gece boyunca kavramları madde madde yazdığım hakkında bir fikrim yoktu. Belki de suçluluk duygusuyla yüzleştiğim içindi ama bir noktada işime yarayacağını biliyordum.

Şu an olduğu gibi. "Asıl konulara geçmeden önce işine yara-yacaktır."

Yavaşça önüne bıraktığım kâğıdı eline aldığı anda gözle-
rinde soru işaretleri oluştu. "Bu ne?"

"Ders hakkındaki birkaç temel bilgi işte." Bunu önemsiz
bir şeymiş gibi dillendirip kahvemden büyük bir yudum
aldım. Oysa tüm gecem bu kavramları o bilsin diye titizlikle
araştırmakla geçmişti. "Öğrenme hızını artırır."

"Bunlar benim için mi?" Kelimelerin diline dolandığını
fark ettiğimde bu tuhaf gerçeğe en az benim kadar hazır-
lıksız olduğunu anlamıştım fakat cevap beklediğini bildiğim
için bakışlarına karşılık vermedim.

Bunun yerine dikkatimi elimdeki kupaya dikerek, "Zaten
eski notlarımda vardı," diye ufak bir yalan söyledim.

"Vardı ama benim için yeniden aldın?"

Neden bu kadar ısrar ediyordu? Çekingenliği bir kenara
bırakıp ona döndüm. "Senin için olan bir şey yok, Bel-
gemen. Sözleşme böyle, unuttun mu? Her şey karşılıklı."

Söylediğim şeyler birer sinek vızıltısından ibaretmiş gibi
kâğıdı katladı ve eşofmanının cebine koydu. Bunu yaparken
suratında nereden geldiğini bilmediğim tuhaf bir gülüm-
seme vardı. "Unutmadım."

"Güzel." Kâğıdı okumak yerine cebine attığı için ona ters
ters baktım. "O zaman onu ezberlesen iyi olur çünkü..."

"... *Dora, hokey takımımın nerede olduğunu gördün mü?*"

Sözcüklerimin devamını getiremeden çaprazımızdaki
kapısı kapalı odanın içinden uzun bir beden çıktı. Her şey
o kadar ani gelişmişti ki, o saniyeye kadar evde yalnız ol-
duğumuzu ve buraya zaten bunun rahatlığıyla geldiğimi

düşündüğüm için olduğum yerde aniden buz kesmiştim. Arkadaşlarına benimle birlikte olduğunu söylemiş miydi bilmiyordum ama henüz bunun hakkında hiçbir şey konuşmamıştık.

Siktir.

“Burada ne oluyor?”

Saniyeler sonra karşıımızdaki boş alanda yerini alan kişi Egemen Yücel’den başkası değildi.

Yeni uyandığını belli eden dağınık saçları ve şiş gözleri, bu manzaraya en az bizim kadar kendisinin de hazırlıksız yakalandığını kanıtlarcasına daha da belirgin hâle gelmişti. Üzerinde Dora’nın gibi rahat bir siyah tişört ve gri eşofman altı vardı. Onu günün neredeyse dört saati kampüs içinde görmeye alışık olduğum için, *ayrıca duruşu da hiçbir zaman karmaşa silsilesinden ibaret olmazdı ve daima görünüşüne yeterli özeni gösterirdi*, karşımda duran kişi ezbere bildiğim Egemen Yücel profilinden tamamen bağımsızdı.

Bu çocuklar evin içine girdiklerinde karakterleri bambaşka bir dünyaya mı açılıyordu?

“Yanlış bir zamanda mı geldim?” Tişörtünün yaka kısmına sıkıştırdığı numaralı gözlüğü aceleyle taktı ve birkaç kez kirpiklerini kırıştırdı. “Melina?”

Dora’nın olduğu tarafa dönme dürtüsünü bastırarak ona gülümsemeye çalıştım. “Selam.”

“Selam?” Bunu sevimli bir karşılıktan ziyade neden burada olduğumu hâlâ anlayamamış gibi söylediğinde ayağımın altındaki zeminin yarılmasını ve beni yedi kat derinlerine çekmesini diledim. “Ne yapıyorsunuz?”

Aceleci tavrım utancımın önüne geçtiği için hızla öne atıldım fakat ben ağzımı açtığım anda Dora da sessiz kalmamıştı.

"Ders çalışıyorduk!"

"Takılıyoruz."

Siktir.

Tırnaklarımı avuç içlerime geçirerek yavaşça ona döndüm. "Ne saçmalıyorsun?"

Dişlerimin arasından fısıldadığım için Egemen'in ne dediğimi duymayacağını biliyordum fakat yan tarafımdaki Dora her zamanki arsızlığını konuşurmaya niyetliydi. "Yalan mı?" dedi gizlice sorduğum soruya cevap olarak.

Ajandam masada kalabalık etmesin diye onu çantama geri soktuğum ve o da ona verdiğim not kâğıdını cebine attığı için arkamızdaki tezgâhta yalnızca soğumaya yüz tutan kahve kupalarımız vardı.

Yani *evet*, bu dışarıdan tam olarak *takılmak* gibi gözüküyordu.

"Takılıyorsunuz?" Bahsi geçen kişi Egemen Yücel gibi bir dâhi bile olsa elbette ikimizin savurduğu bahanelerden kulağına en olanaksız geleni duymayı seçmişti. "Nasıl yani? Şimdi..."

"Melina benim kız arkadaşım," deyip onun tamamlamak üzere olduğu lafı kibarca yarıda kesti Dora.

Melina. Benim. Kız. Arkadaşım.

Çenem yerle bütünleşmeye niyetlenmişçesine kocaman aralanırken kirpiklerimi kırptıştırarak ona baktım. Ama onun dikkati benim üzerimde değildi. Anlamadığım türden tuhaf bir bakışla arkadaşına *sus* ikazları yollamaya başladığında

oturduğu yerde ayaklandı ve sağ kolunu yavaş bir ritimle omzuma doladı.

Sanki her *aptal* saniyeyi aklıma kazımak ister gibi.

Kalbimin ritim kaçırmak yerine bu defa tamamen duracağına emin olmuş bir şekilde başımı kaldırdım. Ev arkadaşlarından birinin gözleri kuşkulu bir tavırla üzerimizde gezinirken Dora'yı zor duruma sokacak bir hareket sergileyemezdim. Öyle ya da böyle, bu anlaşma iki taraflıydı ve sonlanacağı gün gelene kadar ani rollenmelere bir şekilde alışmak zorundaydım.

Ve ufak temaslara.

Saçlardan yükselen şampuan kokularına.

Kedi gözlerdeki haylaz parıltılara.

Sahte erkek arkadaşlığına. Ah, buna alışmasam da olurdu.

Egemen'in suratına yerleşen dehşetin resmi benimkinden farksız değildi. "Anlamadım?"

"Bir süredir birlikteyiz." Dora durumu bir kez daha kurtararak beni dibine çekti ve fırsattan yararlanmak ister gibi parmaklarıyla omzumu sardı. "Size söyleyecektim ama fırsat bulamadım."

Temasının olduğu nokta cayır cayır yanmaya başlarken, "Melina'yla mı?" diye yükselerek şaşkın bakışlarını üzerime çevirdi Egemen.

Partinin olduğu gece beni Güner hakkında uyardığını hatırladığımda ona tatlı tatlı gülümsemeye çalıştım.

Umarım o hatırlamazdı.

Beni en yakın arkadaşlarının arasına sızan ve onları birbirlerine düşüren kötü kız profiliyle tanınmasını istemiyordum. Yine de nasıl olduysa bir imkânsız başarımış ve o

gece hareketlerimden ya da Güner'in üzerine diktiğim acı-
nası bakışlarımdan yola çıkarak bir şekilde ona karşı ilgim
olduğunu anlamıştı.

Ve şimdi bunun aksini ispatlamak zorundaydım.

İçine düştüğüm bataklık beni dört bir yanımdan yut-
maya başladığında, "*Fırsatım olmadı* ne demek?" diye sorup
bakışlarımı Dora'nın üzerine çevirdim. Bunu derken aynı
zamanda suratıma samimi olduğuna inandığım bir te-
bessüm eklemiş ve elimi sırtına koyarak sarılmasına karşılık
vermeye çalışmışım. *Atlatabilirsin*. "Hani arkadaşlarınla
birlikte yemek yiyecektik?"

Gereksiz teması reddeden maddeyi sözleşmeye ekleyen
kişi ben olmama rağmen şimdi ona dokunuyordum.

Egemen'in üzerinde gezinen gözleri o noktadan kayıp be-
nimkilere kilitlendiğinde bir anlığına etrafımızdaki zaman
akışının yavaşladığını hissettim. Teorik olarak bu mümkün
değildi. Ama kalbim bir kez daha aklıma ihanet ederek beni
ânın büyüüne kaptırmayı başarmıştı ve büründüğüm şey
ruhaf bir rol dahi olsa da ellerimi bir türlü onun üzerinden
çekememiştim.

Gözlerimi de.

Devam et. Birazdan bitecek.

Oyunu başlatan taraf kendisi olmasına rağmen saniyelik
de olsa gözlerinden geçen parıltıda bu hamlemi beklemedi-
ğini görebilmiştim.

Onu gafil avlamak garip bir şekilde hoşuma gitmişti.

"Yemek mi?" Dora bana cevap veremedi diğer tarafı-
mızdaki Egemen sözü devraldı.

Onaylayan bir mırıltı çıkararak ona döndüm. "Haberiniz yok muydu?"

Sağ tarafımdaki kalasa sert bir bakış yolladı. "Bize hiçbir şey söylemedi."

"Güner ve Orkun'la takvimlerimiz bir türlü uyuşmadı çünkü," diye mırıldandı Dora.

"Şanslısın çünkü onlar da beni almaya geliyordu." Uykulu ses tonuyla konuşmaya devam eden Egemen'in gözlerindeki şaşkın bakış yerini yavaş yavaş normal bir ifadeye bırakırken saçlarını düzeltti. "Birlikte kahvaltı yaptıktan sonra beni hokey antrenmanı için okula bırakacaklar."

Siktir.

Yağmurdan kaçarken doluya tutulmuştum.

Ne diyeceğimi bilemez hâlde Dora'ya döndüğümde, "O zaman niye bekliyoruz ki?" diye sordu sahte erkek arkadaşım. Omzuma attığı koluyla yavaşça vücudumu sarstı. "Çantayı al. Seni en yakın arkadaşlarımla tanıştırayım."

B Ö L Ü M B E Ş

AŞK DÖRTGENİ

"Aradığın o şey tam burada."

— EJDERHANI NASIL
EĞİTİRSİN

Melina Er

Bir gün biri çıkıp da âşık olduğum çocuğu etkileyebilmek için yeryüzündeki en çok düşmanlık beslediğim kişiyle bir anlaşma yapacağımı söyleseydi ona muhtemelen ilaçlarını içmesini ve klişelerle dolu ucuz romantik komediler izlemeyi kesmesini söylerdim. Fakat *şu an*, içinde bulunduğum saçmalığı ne herhangi bir şizofreni semptomu ne de Hollywood'un o yapmacık '*zıt kutuplar birbirini çeker*' fantezisi temize çıkarabilirdi. Gerçekliğin espri anlayışı şuydu ki, bazen en absürt senaryoyu bile cebinden çıkarıp *kaderin nazlı bir cilvesi* olarak bize sunabilirdi.

Ve sen bunun yaşayan bir kanıtısın.

Derin bir nefes vererek bakışlarımı ellerimizin birbirine değdiği noktaya çevirdiğimde, teninden yükselen sıcaklığı ve avucumu kusursuz bir açıyla saran parmaklarının varlığını göz ardı etmeye çalıştım.

Sahte. Bu hatırlatmayı kendime yapmaya ihtiyacım vardı. *Her şey oyun. Bir aldatmaca. Etkilemen gereken kişi yanında değil, karşında oturuyor.*

Ama ne kadar tekrar edersem edeyim beynimin içinde dönüp duran o tatsız gerçek bir türlü susmuyordu: Bu sadece bir *anlaşmaydı*. Bir taktik. Stratejik ortaklık. Tarafların duygusal olarak yatırım yapması gerekmediği, mantıkla kurulmuş basit bir plan.

Çok değil, kısa bir süre önce birbirimizin varlığına zar zor dayanıyorduk. Peki şimdi neden parmakları elime *yalnızca* biraz fazla rahat oturuyor diye midem kendi içinde garip bir düğüm atıyordu? *Kesinlikle gerçek olamayacak kadar aceleci bir kafa karışıklığı.* Rol yapmanın, üst üste binen sorunların, gerginliğin ya da belki de egomun ona yenilmemesi gerektiğini hatırlatmak için çırpınmasının sonucuydu.

Bu yüzden sürekli kendime bunun *sahte* olduğunu hatırlatmak zorundaydım.

Çünkü bu kelime, anlamsız titreşimleri susturmanın en kolay yoluydu.

Çünkü bu kelime, bu oyunda kalbimin önden koşması için mantığımla çivilediğim tabelanın adıydı.

"Melina..." diye iç çekti masanın karşı tarafında oturan Orkun. Tereyağlı dilim ekmeğine bal sürerken suratında eğlenceli bir ifade vardı. "Erkek seçimlerine kesinlikle saygım var ama en azından öz saygısı yüksek bir kız olduğunu sanıyordum."

Dora'nın huysuz homurtusu kulağıma doldu.

Yanaklarımın pancar rengine döndüğüne emindim çünkü evden ayrılma ve arkadaşlarının kahvaltısını yarıda bölme fikri bana başından beri mantıklı gelmemiştir. Üstelik

Güner buradayken bana yönetilmemiş olsa dahi hiçbir faktöre kayıtsız kalamıyordum. *Zaten ilgisini çektiğim söylenemezdi.* Elinde tuttuğu telefonu ve cam kenarındaki rahat yeri, o an için arkadaşlarının sıkıcı muhabbetinden çok daha ilginçmiş gibi derin sessizliğe bürünmüştü.

“Neden öyle söylüyorsun?” Sahte durmadığını umduğum bir gülümsemeyi ona yolladım. “O gayet tatlı biri.”

Sanırım kusacağım.

“Ve mütevazı,” diye ekledi Dora.

“Ve mütevazı.” Ona dönüp suratına ölümcül bir bakış atma dürtüsü yerine sözcüklerini tatlı bir iç çekişle tekrar ettim.

“Ne zamandır birliktesiniz?” diye sordu Orkun. “Sizi en son bir arada gördüğümde birbirinizi öldürmek istiyordunuz.”

Kavga ederken yakalanmış olabileceğimize dair bir panikle nefesimi tuttuğumda, “*En son gördüğümde* derken?” diye sordum renk vermeden.

“Hani şu tavşanlı kostüm giydiğin parti vardı ya...”

“Onun üzerinden neredeyse bir ay geçti.” En az Orkun kadar şüphe dolu olmasına rağmen gözlüğünü düzelterek önüne dönerken tatlı bir şekilde tebessüm etti Egemen. Bu ekipte onun gibi biri *iyi ki* vardı. “Seni ilgilendirmez. Hem deli gibi sarhoştun. Nasıl fark edebildin?”

“Kim demiş?”

“Ben diyorum.” Ona uyarır gibi baktı. “Taksi beklerken mekânın önündeki çiçek saksılarına kusuyordun.”

“Üzerine kusmamı mı tercih ederdin?”

“Onu da yaptın. Seni eve hep ben taşıyorum.”

"O zaman senin gibi biri iyi ki var, kanka," dedi Orkun kafa sallayarak. Bu konuda hiç suçlu hissetmeyen gözlerini, okları yeniden Dora ve bana çevirmek ister gibi bir kez daha üzerimize dikti. "Yani?"

Masaya kısa bir sessizlik çöktü fakat neyse ki Dora hepimizden daha ataktı. "Yani, ne?"

"Nasıl oldu da göz göze geldiğimiz her saniye birbirimize fiziksel zarar vermek istiyoruz hâlimden şimdiki el ele krep yiyoruz hâline geçtiniz?" diye sordu çatalıyla ekmeğini dürterken. Masaya geldiğimiz dakikalarda Dora'nın bal sürmem için tabağıma koyduğu bir dilim krepten bahsediyor olmalıydı ama ona dokunmamıştım bile. "Şu kısacık zamanda?"

Dora gözlerini devirdi. "Modern çiftler terapisi diyelim."

Bunu bir kaşı seğirirken söylemiş olmasına rağmen ben, yerin altına doğru hızla inen hayali bir asansöre binmiş gibi hissediyordum. Bugün yeryüzünde kalmak benim için oldukça zorlayıcı geçiyordu. Yüzümdeki gülümsemeyi korumaya çalıştım ama açığımızı arar gibi bekleyen arkadaşlarımızın karşısında panik her saniye bünyemi ziyaret ediyordu. "Dora'yla aramızdakiler çok da büyütülecek bir şey değildi."

Orkun'un dikkati aniden üzerime çevrildi. "Nasıl yani?"

"Yani ondan hiçbir zaman o kadar nefret etmedim." Bunu söylerken inandırıcı olması için tebessüm etmeye çalıştım fakat şimdi arkadaşlarıyla birlikte onun da gözleri üzerimdeydi. "Yani, bir iki konuda fikirlerimiz ters düşüyor olabilir." *Mesela derslerde, etkinliklerde, partilerde, ödev gruplarında, beyin işleyiş şekillerinde, damak zevklerinde, konuşma biçimlerinde, hobilerde, evrenin kanunlarında ve milyonlarca farklı sebepte...* "Ama yine de bir hukukumuz var, öyle değil mi?"

Sonlara doğru destek ister gibi gözlerimi üzerine çevirdim ama bana yalnızca başını aşağı yukarı sallayarak karşılık verdi.

Hain.

Durumu toparlamak için her biriyle tek tek göz göze gelmeye çalıştım. Kollarını masaya yaslayıp, dosyasındaki en çarpıcı davayı çözen dedektif duruşundaki Orkun *neyse ki* en baştaki kadar kuşkucu gözüküyordu. Egemen'in yüzünü okuyamıyordum. Daima kapalı bir kutu gibiydi ve onu her gördüğümde suratında olan *seni yargılıyorum* ifadesi yine oralarda bir yerlerdeydi. Bizden şüpheleniyorsa bile bunu kalabalık bir kahvaltı masası yerine daha sonrasında kuytu bir köşede tartışmak ister gibiydi.

Güner ise...

Üç Develer'in üzerinde gezinen bakışlarım en nihayetinde Yakışıklı Prens'e çevrildiğinde içime hayal kırıklığı doldu.

Hayati bir organıymış gibi tutmaya devam ettiği telefonu ve kafenin dış yüzü arasında dolaşan gözleri hareketliydi. Bize kulak astığını bile zannetmiyordum. Geldiğimizde Dora'ya yolladığı belirsiz baş selamı harici son bir saatini varlığını ve ilişkimizi yok sayarak geçirmişti. Tuhafıma gidense ne Orkun'un ne de Egemen'in onu sohbete dâhil etmeye çalışmamasıydı. Sanki orada silah zoruyla tutulduğunun onlar da farkındaydı ve buna tepki vermek yerine tıpkı Güner gibi görmezden geliyorlardı.

"Bazı şeyler değişiyor." Dora'nın sesiyle irkilip gerçekliğe döndüm. "Bazı insanlar da."

Baş başa olsaydık bu sözcükleri kaşlarımı çatmama ve onunla kavga etmek için yeni bir sebep doğurmama yeterli olurdu ama şimdi sadece susmuştum.

Orkun dudağını kıvrarak sırttı. "*Stockholm* sendromu"¹² mu yaşıyorsun?"

"Orkun," dedi Egemen kibarca. Fakat altında oldukça net bir ima vardı. "Bir gün şu boşboğazlığından *gerçekten* boğulup gideceksin ve hepimiz sırayla sana su getirmemeyi tercih edeceğiz."

Dora kısık sesle kıkırdadı, hatta Orkun bu onun için bir madalyaymış gibi gururla eğildiğinde benim de gülesim gelmişti.

Ta ki masanın diğer ucundan duyduğum o sese kadar.

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

Onun için görünmez olduğuma *neredeyse* emin olduğum dakikalarda Güner Kuyucu'nun aniden sohbe dâhil olması hepimizi şaşkınlığa uğrattı.

Masaya çöken sessizlikten faydalanarak bakışlarımı üzerine çevirdiğimde onun sorgulayıcı gözlerle Dora'yı izlediğini gördüm. Telefonu hâlâ sıkı bir şekilde avuçlarının arasındaydı fakat neyse ki dakikalar önceki dalgınlığından kurtulmuştu. *Ya da ben uzaklarda gezinen bakışlarını dalgınlık olarak algılamıştım.* Sebebi her neyse bile, en nihayetinde bu masada kendisinin de olduğunu hatırladığı ve sohbe katılmaya çalıştığı için mutluydum.

Dora ona yalnızca ufak bir kaş kaldırmayla karşılık verdiğinde, "Orkun çok da haksız değil," dedi Güner. Kirpiklerini bile kırpmadan onu izlemeye devam ediyordu ama *birazcık* gülümsemeyi deneyebilirdi. Böyle korkutucu görünüyordu. "Birinin bu kadar kısa bir sürede değişebileceğini düşünmen tuhaf. Ona güveniyor musun?"

¹² Bir insanın, kendisini esir alan ya da kötü davranan kişiye alışıp ona yakınlık duyması. (e.n.)

Ona. Masanın altındaki ellerimi sıkıca birbirine kenetlediğimde aniden bana döndü ve “Buradan oldukça garip bir çift gibi görüldüğünüzü itiraf edebilirim,” diye ekledi.

Sesi hâlâ sakindi ama kelimeleri kesinlikle öyle değildi. Etrafa yayılan gerginlik öncekilerden farklı bir şekilde kulak tırmalamaya başlarken, “Ciddi söylüyorum,” diye devam etti Güner. Bunu o da fark etmiş olacak ki bakışlarını teker teker hepimizin üzerinde gezdirdiğinde yavaşça tebessüm etmeye çalıştı. “Alınmak yok.”

Bir dakika boyunca kimse konuşmadı ancak sonra Dora’nın diğer tarafında oturan Egemen’in sesini duydum. “İnsanlar değişebilir.”

“Birdenbire mi?”

“Onların arasında ne geçtiğini bilemezsin.”

“Evet ama Dora’yı biliyorum.”

Evet ama Dora’yı biliyorum. Konuşmasına beni dâhil etmediği ve geçtiğimiz iki yıl boyunca yeterince yapmamış gibi oradaki varlığını yeniden kenara itelediği için yüreğim sızladı.

“Dora da seni yeterince biliyor,” diye karşılık verdi Egemen sert bir sesle. Gözlerime vuran yanma hissiyatını bastırmak amacıyla titrek bir nefes saldım fakat bu, Dora’nın bakışlarını üzerime çevirmesine ve ne hâlde olduğumu görmesine neden olmuştu. *Diğer hiç kimse fark etmemişti bile.* “Ama karşına geçip de Larin Koroğlu’yla yaşadığın çarpık ilişkin hakkında seni sorguya çekmiyor. Çünkü bu onun haddine değil, öyle değil mi?”

Larin adını duyduğu an Güner’in kulakları yukarı dikildi ve kaşlarını çatarak Egemen’e baktı. “Siktir git. Larin nereden çıktı şimdi?”

"Bir yerden çıktığı yok. Senin yaptığın şeyin dışarıdan nasıl görüldüğünü gösteriyorum sadece." Bunu yalnızca omuz silkerek söylemesine rağmen her sözcüğünün ardından yaptığı vurgunun kendisi dahi farkında değil gibi duruyordu.

Alacağı cevabın Dora'da olduğunu hatırlayana kadar Güner sessizce Egemen'i izledi. Daha sonra sırf ona ve sözlerine inat olmasını uman bir ifadeyle bize dönüp, "Yani gerçekten birliktesiniz?" dedi. "Öyle mi?"

Buna neden bu kadar takılmıştı ki?

Panik bir kez daha bünyemi ziyaret ettiğinde, "Kimseye bir şey kanıtlamaya çalıştığımız yok," diye mırıldandı Dora. Başını onu onaylarcasına aşağı yukarı sallarken son derece sakın görünüyordu. "Kendi hâlimizdeyiz."

"Pek kendi hâliniz gibi görünmüyor."

Bu defa Orkun araya girecekmiş gibi ağzını açtı ama gözlerinde çoktan umutsuz bir ifade beliren Egemen onu dirseğiyle dürttüğünde sessiz kalmıştı.

"Sana tuhaf geliyor olabilir," dedi Dora sakın bir şekilde. Bu zamana dek onu Güner'e karşı savunabileceğim bir anın portresini hayal dahi edemezdim fakat şu anda üzerinde çok fazla baskı vardı ve bu da beni garip bir koruma güdüsüne itiyordu. Nasıl hâlâ bu kadar sakın ve anlayışlı kalabildiğini anlamamıştım. "Ama biz yeterince iyi anlaşıyoruz. Birbirimize bu konuda zaman verdik."

"Birbirinize zaman verdiniz?" diye tekrar etti Güner onun sözcüklerini kafasında tartar gibi. "El ele tutuşmayışınız ve göz önünde hiç birlikte olmayışınıza yeterli bir bahane, tabii."

Boğazımdaki düğüm bir adım daha büyüdü.

Söylediklerinde kendi mantık penceresinden bakınca haklı gözükebilirdi ancak bunu dillendirirken kullandığı üslubu ve hedef gösterici bakışları benim de suçlu hissetmeme neden oluyordu. *Belki de bu işe en başında kalkışmamalıydım.* Dora Belgemen'in aklına uyarak plana hizmet etmek konusunda aceleci davranmamalıydım çünkü bunca zaman boyunca varlığımı bile bilmeyen çocuğun, bu saatten sonra mucizevi bir şekilde bana âşık olacağına inanmak aptallıktı.

Onun akli hâlâ Larin Koroğlu'ndaydı. *Ondan hiç gitmemiştii bile.*

Yeni bir yüz olarak burada oturmama rağmen saatlerdir suratıma dahi bakmamıştı. Avuçlarını yaslayarak destek aldığı çiçekli masa örtüsü bile onun aklında benden daha kalıcıydı.

Yetersizdim. Belki de bu gerçeği öylece kabul etmem ve yoluma devam etmem gerekiyordu. Belki de Dora Belgemen'in amacı en başından beri buydu. Belki de tüm bu olanlar bana gerçeği göstermek için yapılmış bir oyundu sadece. *Bir ayna.* İçine bakıp ne kadar küçük, ne kadar görünmez, ne kadar geç kalınmış olduğumu fark etmem için.

Belki de, diye geçirdim içimden. *Seni hiçbir zaman seçmedi çünkü sen hiçbir zaman orada değildin.*

Güner'in bana bakmayışı, Dora'nın konuşurken bile onu savunma ihtiyacı hissedışı, Egemen'in dahi bir anlığına altında ezildiği koruma refleksi... Hepsi üst üste binmişti.

Bakışlarım masanın ucundaki reçel kavanozuna takılı kaldığında hiç kimseyle göz göze gelmek istemediğimi fark ettim. *En azından şimdilik.* Çünkü biri gözümün içine barksa ağlayacakmışım gibi hissediyordum.

Çünkü bu oyunun yalnızca dışarıya değil, kendime de oynandığını kabullenirsem içimdeki o boşluk, beni buradan

alıp başka bir yere fırlatacakmış gibi geliyordu. Bu yüzden içimden geçenleri hiç kimse duymamalıydı. *Hele ki Dora.*

Ama sonra bir şey oldu.

Ne yapacağımı bilemeden parmaklarımın arasındaki çatalı tabağıma bıraktığımda, büyük bir el masanın altından bana uzandı ve kavrayıcı bir sertlikle bacağımyı tuttu. *Dora.* Yaşadığım şokla gözlerimi pörtletmeye ve çığlık atmaya hazırdım fakat aradan geçen bir kalp atışlık sürede tuhaf bir detay dikkatimi çekmişti.

Dizlerim titriyordu.

Dizlerim titriyordu ve bundan ben dahi bihaberken *o fark etmişti.*

Ağzımı açıp ona ne yaptığını soracak fırsatı bulamadan, "Her ânımızı senin önünde sergilemek zorunda değiliz," diye mırıldandı. Avuç içi hâlâ dizlerimin üzerinde olmasına rağmen gözlerini Güner'den ayırmıyordu ve bu, bir anlığına kalp ritmimin yoldan sapıp bağımsızlığını ilan etmesine neden olmuştu. "Amacımız kimseye şov satmak değil."

Uzun bir sessizlikten sonra Güner yalnızca başını salladı. "Anladım."

Anladım mı?

Bu ne demekti?

Anladığı şey neydi?

Ben mi?

Kendisine olan ilgim mi?

Yoksa sahte sevgililiğimiz mi?

"Sanırım hepimiz biraz fazla tepkiliyiz," diye araya girdi Egemen. Güner'in tavırlarını desteklemese bile aramızdaki

gerilimi yok etmek için sesine uzlaştırıcı bir ton yerleştirmişti. "Buraya sadece kahvaltı yapmaya geldik. Kimseyi yargıladığımız yok, değil mi?"

Son cümleyi Güner'e bakarak kurduğunda ona sessiz bir uyarı gönderdiğini anladım.

Orkun güldü. "Hâlâ Melina'nın Dora gibi bir moronla nasıl sevgili olduğunu anlamış değilim ama kimseyi de yargılamıyorum."

"Yargılamıyorsun çünkü beyin hücrelerin yargılayacak kadar organize değil," diye homurdandı Dora.

"Ona rağmen sizi kıskandım sanırım." Orkun'un dudaklarındaki gülümseme daha da genişledi. "Bence buradan yeterince iyi görünüyorsunuz."

"Katılıyorum," diye mırıldandı Egemen.

Şükürler olsun.

Bu mutlu hissetmem gereken bir şey miydi onu bile bilmiyordum ancak en azından üzerimizdeki şüpheli bakışlardan ve gerginlikten kurtulduğumuz için rahatlamam gerekiyordu.

Rahatlamak. Evet, yapmam gereken tam olarak buydu. Nefes almalı, bu saçma oyunun üzerime bıraktığı bütün ağırlığı omuzlarımdan silkeleyip atmalıydım. Ama masadaki kahkahalar yeniden yükselirken kendimi o neşenin dışında, olan biteni buğulu bir camın arkasından izliyormuş gibi hissettim.

Güner'in sesi bir daha çıkmadı. Telefonuna döndü, parmakları ekranda sessizce gezindi; bir yerlere tıklarken yüzünde o anlaşılmaz, buz gibi ifade asılı kalmaya devam etti. Sanki bu masada hiç yokmuş, hiç bize dâhil olmamış gibiydi.

Dora ise hâlâ yanımdaydı. Bunu masanın altındaki o hafif, neredeyse görünmez olan temasından anlıyordum. Dizime usulca dokunan parmakları kalbimin atışını kontrol eden bir metronom gibiydi. Hangi ritimde atması gerektiğini yalnızca o biliyordu sanki.

"Lina," diye fısıldadı neredeyse duyamayacağım kadar kısık bir sesle. Başımı çevirince göz göze geldik ve bakışlarının masadaki kalabalığın, kahvaltı tabaklarının, hatta içerdeki keskin kahve kokusunun ötesinde bir şey sakladığını gördüm. *Sakin*, diyordu.

Sakin dağılma.

Sakin gösterme.

O an, bütün karmaşama rağmen geldiğimden bu yana ilk defa kendimi bir noktaya ait hissetmiştim.

Ama sadece bir anlığına.

"Yani, tamam, konu kapandı biliyorum evet..." Orkun'un meraklı sesi bir kez daha aramıza girdiğinde Dora'yla olan sessiz bakışmamızı böldüm. Saniyeler önce Egemen'le olan sohbetine geri dönmüş görünüyordu ama şimdi yeniden bize odaklanmıştı. "Siz gerçekten, hani... Birbirinizden hoşlanıyor musunuz? Yoksa bu..."

Egemen anında devreye girdi. "Orkun."

Keskin uyarısını işittiğim an ona minnet dolu bir bakış atmayı düşündüm ancak o sırada Güner aniden oturduğu yerde ayaklandı. "Ben gidiyorum."

Orkun'un dikkati bizim üzerimizden doğruca ona çevrildiğinde, "Nereye?" diye sordu.

"Sana ne?" Cüzdanını çıkarıp masaya iki tane iki yüzlük bıraktıktan sonra ceketine uzandı. "Hadi görüşürüz."

"Larin'e mi gidiyorsun?" diye sordu Egemen.

"Ne Larin'i kanka ya?" Güner cevap vermeden yanı-
mızdan uzaklaşırken Orkun araya girerek Egemen'e dön-
müştü. "Larin mi kaldı? Geçen gün eve getirdiği esmeri gör-
medin mi? Tabii arkadaşın esmer takıntısı olduğunu inkâr
edemem..."

Ne?

Egemen'in kaşları çatıldı. "Görmedim."

Duyduklarım ile olduğum yerde buz keserken, "Orkun,"
dedi Dora dişlerinin arasından. "Uzatma."

O da biliyor muydu?

Dişlerimle alt dudağımı sertçe ısırduğım da onun baca-
ğımdaki elini hızla ittirdim ve sandalyemde kenara kaydım.
Elimde olsa oradan hemen ayrılırdım ama az önce Güner
çıkmişti ve peşinden hiçbir şey söylemeden kalkarsam şüp-
heli görünecekti.

Şüphenin canı cehenneme. Bu oyuna girmem daha en ba-
şından saçmalıktı.

"Lina." Dora diğer tarafımdan adımları fısıldarken bakış-
larım camın ardındaki Güner'e takılı kalmıştı.

"Yuh," diye homurdandı Orkun. Ona bakmıyordum
ama içimden bir ses şu anda tam olarak *aynı şeye* dikkat ke-
sildiğimizi söylüyordu. "Bu kim şimdi?"

Çünkü saniyeler önce bahsi geçen esmerin aksine, Güner
mekândan çıktığı an koşarak üzerine atlayan o kız, sarışındı.

BÖLÜM ALTI

UÇUŞAN PATATESLER, GEÇERSİZ METAFORLAR

"Aşktan hiç anlamıyorsun ciddi, değil mi?"

— KARLAR ÜLKESİ

*Melina Er
Pazartesi*

Dora Belgemen:

Dün neden apar topar çıkıp gittin? (09.22)

*Melina:
Birge aramıştı. (09.30)*

Dora Belgemen:

*Masadayken telefonun hiç çalmadı, Lina.
Yalan söyleme.*

Melina, yazıyor...

Melina, yazıyor...

Melina:
Sana ne ya?

Melina:
Seni ilgilendirmiyor.

Dora Belgemen:
*Kişisel algılamana gerek yok.
Merak ediyorum.*

Melina:
Bu tam anlamıyla kişisele girer.

Dora Belgemen:
*Beni daha nereye kadar diğer insanlardan
farklı bir noktaya koyacaksın?*

Melina:
*Hayal dünyanın epey geniş.
Öyle bir şey yaptığım yok.*

Melina:
*Ayrıca sen beni merak etmezsin.
Hareketlerin ve sözcüklerin her seferinde tutarsız.*

Dora Belgemen:
*Yapmazsın, etmezsin.
Sırada ne var?*

Melina:
*Yoruyorsun beni, Dora.
Gerçekten konuşmak istemiyorum şu an.*

Görüldü.

Salı

Melina:

Konuşalım mı? (07.38)

Melina:

*Saat biraz erken ama dünkü
gerilim için özür dilerim.*

Melina, yazıyor...

Melina:

Güner'in yanına gittiği kız kimdi?

Dora Belgemen:

*Konuşmak istemiyorsun ama sorularına
yanıt aramaktan da geri kalmıyorsun. (10.23)*

Melina:

Aynen, Dora. Şimdi cevap verir misin? (10.25)

Dora

Belgemen:

Kim olduğunu bilmiyorum. (10.40)

Melina:

Tanıdığın biri mi? (10.41)

Dora Belgemen:

Bilmiyorum. (10.47)

Melina:

Bana neden bundan bahsetmedin? (10.47)

Dora Belgemen:

Bilmediğim için, Melina. (10.53)

Melina:

Lina'ya ne oldu? (10.53)

Dora Belgemen:

Bilmiyorum. (10.59)

Melina:

Anladım, tamam. Bilmiyorsun. (10.59)

Melina, yazıyor...

Melina, yazıyor...

Melina:

Hem niye geç cevap veriyorsun ki?

Meşgul müsün? (11.03)

Dora Belgemen:

Evet. (11.21)

Melina:

Peki. (11.21)

Çarşamba

Melina:

*Vizelere az kaldı, çalışmaya
başlayalım artık bence. (15.42)*

Dora Belgemen:

Neye? (15.44)

Melina:

Anatomi?

Melina:

Anlaşmamızı unuttun mu, Belgemen?

Dora Belgemen:

Tamam.

Dora Belgemen:

Hafta sonu bakalım.

Melina:

Hafta sonuna çok var.

Yetiştiremezsin.

Dora Belgemen:

Yetiştiririm.

Melina:

Sen bilirsin.

Perşembe

Melina:

Şey, unuttum. (10.32)

Melina:

Hafta sonu barınağa gidiyorum.

Melina:

Cuma'ya çeksek?

Dora Belgemen:
Olur. (10.45)

Cuma

Melina:
Nerede buluşacağız? (18.20)

Melina:
*Okulun kütüphanesine gidelim mi?
Ben çok seviyorum orayı,
hem bu saatlerde sessiz oluyor.*

Melina:
Ve evden kaçta çıkmalıyım?

Dora Belgemen:
Seni almaya gelirim. (18.22)

Dora Belgemen:
Hazırlanınca yaz.

Melina:
Gerek yok, kendim gelirim.

Dora Belgemen:
Uzatma. Yağmur yağıyor zaten.

Melina:
Peki.

PERŞEMBE AKŞAMI EVDEN çıkmadan önce salona doğru, “Ben gidiyorum!” diye bağırdım.

“Gelmiş mi?” Ufak bilgilendirmemin ardından Sidar aniden holde belirdiğinde gözlerimi devirdim. Dora

Belgemen'le olacak buluşmamın ayrıntılarından en yakın arkadaşlarıma bahsetmem tamamen aptallıktı. Aramızdaki ilişkinin neye dayandığını elbette bilmiyorlardı fakat son zamanlarda sık sık duydukları *Dora Belgemen'le birlikteyim*, bahanelerimin ardından kafalarında soru işaretlerinin oluştuğuna emindim. Onlara karşı tuhaf bir yalan kalkanım vardı ama yine de anlaşmanın ayrıntılarından bahsetmemiştim. Dürüst olamamanın *ve biraz da sıklaşan buluşmalarımızın* sonucunda, Dora'nın birkaç hafta önce benden para karşılığında ona dersleri için yardım etmemi istediğini söylemiştim.

Randevularımızın hepsinin ana maddesini bu sanıyorlardı ve aramızdaki sahte sevgililik anlaşmasından henüz haberleri yoktu.

Sidar'ı tam olarak ne tür bir açıklamayla başımdan savaçımı hesap etmeye çalıştığım sırada Birge'nin sarı kafası da arkasında belirdi. *Harika*. Kıvrıkcık saçlarının altından bana heyecanlı bir bakış attığında, "Sahiden mi?" diye sordu inanamayarak. "Siz epey kaynaştınız ha!"

Ona düz bir bakış attım. "Ne kaynaşma ama."

"Çocuk resmen seni evden almaya geliyor."

"Yağmur yağdığı için," diye karşılık verdim. Sesim fazla savunmacı ve itiraz dolu çıktığı için kaşlarının havalanması uzun sürmedi. "Eminim yolunun üzerinde falanımdır. Öbür türlü neden alsın?"

Evlerinizin arasında üç cadde ve sahil yolu boyunca uzanan ip gibi trafik varken mi?

Mantığımın uydurduğu gerekçeyi göz ardı ettiğim sırada, "Bu çocuğu en başından beri gözüm tutmuyor," dedi Sidar.

"Onun ekibiyle partilemeyi iyi biliyorsun ama." Birge gözlerini kısarak ona döndü ve Sidar'ın omzuna attığı eline ters bir bakış yolladı.

"Kampüsteki kancıklara güvenmemelisin, tatlım. Hepsi jöle gibi adamlardır."

"Burada tavsiye verecek son kişi sensin, *tatlım*. Çeneni kapatıp salona dönmen için beş saniyen var."

"İhanet, ha? Hem de bu evde en güvendiğim kişiden?"

Birge kollarını göğsünde kavuşturup başını hafifçe eğdi. "Kendine fazla güveniyorsun."

Abartılı duruşunu yavaşça bozarken, "Ben sadece seni kampüsteki tiplerden korumaya çalışıyorum," dedi Sidar.

"Korunmaya ihtiyacım olduğunu düşünmen ne tatlı."

"Tabii. Geçen dönem *yanlışlıkla* tarih kulübünün başkanıyla çıkmadın sanki."

"Yanlışlıkla mı?" diye sordu Birge. Burun kıvrıyordu fakat cümlesinin sonunda ince bir meydan okuma gizliydi. "Çocukla iki kahve içtik diye konuyu ülke gündemine taşımayacaksın, değil mi?"

"Çocuk sana şiir yazmıştı, kıvrıcık."

"Birkaç satırlık önemsiz bir şey. Yani?"

"Şiirin başlığı *Birge*'ydi."

Dudaklarımın içini ısırarak gülme ihtiyacımı bastırdığım sırada, "Yaratıcılık krizine girmiş demek ki," diye homurdandı Birge. Atışmalarını izlerken çantamda anahtarlarımı aramayı bırakmıştım. "Ayrıca sen de hâlâ eski sevgilini *stalk*lıyorsun? İstersen biraz bundan bahsedelim."

Sidar'ın ifadesi etkilenmişe benzemiyordu fakat onu içten içe irkildiğini fark edebilecek kadar yakından tanıyordum. "Bu konuyu neden açıyorsun şimdi?"

"Çünkü kimse sana kahramanlık payesi vermedi." Birge sırıttı. "Ama anlıyorum. Herkesin hayatında küçük, unutulmaz facialar olur."

"Ben facialarımı yeterince olgunlukla taşıyorum. Sen hâlâ liste yapıyorsun."

"Liste mi?" diye sordu Birge. Bu defa sesli bir şekilde gülmüştü ve o an için ikisi de oradaki varlığını unutmuşa benziyordu. "Benim listelerim fazla seviyeli. Üzgünüm, sadece özel kişilere yer var."

"O hâlde iyi ki adım orada yok. Yoksa bir numara ben olurdum."

Birge gözlerini devirdi. "Senin adını listeye bile almazdım. Alsam bile kuytu bir köşesine küçük harflerle *dikkatli yaklaş* yazardım."

"Benden önce tanıdığın adamlar—"

"Tamam!" Aniden bağırıp bir elimi havaya kaldırdığımda ikisi de irkilerek bana döndü. Nihayet. "Benim *gerçekten* gitmem gerek. Aşk-nefret karışımı toksik ilişkinizi daha sonra devam ettirmeye ne dersiniz?"

Fakat varlığını belli etmeden sessizce çıkıp gitmek yerine dikkatleri üzerime çektiğim için anında pişman oldum. Sidar'dan büyük bir hızla uzaklaşan Birge gözlerini kırıştırarak bana döndüğünde, "Acele etme," diye karşılık verdi. "Henüz Dora Belgemen'le neler karıştırdığından bahsetmedin. Bize biraz daha detay ver."

Ona bu laflarından etkilenmediğimi gösteren bir bakış atarak, "Tabii," diye mırıldandım. "*Üçüncü dereceden*

denklemler ve hayatın anlamsızlığı üzerine derin detaylar. Güle güle."

Gitmek için kapıyı açtım ancak ileri doğru bir adım atmadan arkamdan uzanan Sidar kapıyı hızla kapattı. "Çok inandırıcı. Senden iyi filozof olur."

"Çocuğa ders çalıştırıyorum. Ne gibi detaylar bekliyorsunuz?"

"Senden hoşlanıyor oluşu gibi," dedi. "Randevunun ortasında aniden şiir okumaya başlarsa kesin âşıktır. Başka türlü hiçbir erkek şiir okumaz."

Bana yönelik açıklamasında Birge'ye verdiği ince mesajı fark etmiştim ki, "Ya da yok yere eski sevgilisinden bahsederse *asla* sana âşık değildir," diye karşılık veren Birge benden önce harekete geçmişti. Sidar'ı öldürmeye son bir adımı kalmış gibi duruyordu. "Akli hâlâ geçmiştir."

İkisine de ölümcül bir bakış yolladım. "Aşk hayatı tavsiyelerinizi kendinize saklayın."

Ayrıca Sidar'ın ima ettiği şekilde Dora Belgemen'le randevuya falan çıkmıyordum.

"Aşk hayatı tavsiyesi mi?" Sidar kahkaha attı. "Sen önce Belgemen'le olan randevundan sağ çık, bunu sonra konuşuruz."

APARTMAN KAPISININ ÖNÜNDE tanıdık bir araba duruyordu.

Ona ait uzun vücudunu son model arabasının kaputuna yaslı hâlde gördüğümde kalbim göğüs kafesimin altında

anlık olarak ritim değiştirdi. Bina kapısını gürültülü bir sesle kapatırken sigarasını bitirdiğini ve izmaritini kaldırımın kenarındaki açık mavi çöp kutusuna attığını fark ettim.

"Selam."

Tuhaf bir tepki vermemek için çabalasam dahi suratıma bakmadan, "Atla," deyip ön koltuğu işaret ettiğinde olduğum yerde kalakalmıştım.

Göz temasından kaçıyordu.

Aptal değildim. Soğuk tavırlarının altında, geçtiğimiz üç gün boyunca ona olan davranış şeklimin yattığını biliyordum fakat bunu bu kadar önemseyeceğini düşünmemiştim. Aramızdaki buzdan çatışmalar her zaman oluyordu. Öncesinde birbirimize karşı çok daha kötü ve ağır hareketler sergilerken, şimdi sırf önemsiz bir anlaşmanın iki farklı ucunda duruyoruz diye alınma hakkının olduğunu mu sanıyordu?

Ellerini deri ceketinin cebine sokup bana bakmadan arabaya binmemi beklediğini gördüğümde derin bir nefes verdim. Bakışlarını aracın filmli camlarına dikmişti ve konuşmuyordu. Onu izlediğimin farkında olduğunu bil-meme rağmen bana dönme nezaketini göstermeyecek kadar odundu.

Aramızdaki sessizliğin rahatsız edici bir boyuta ulaştığı birkaç saniyenin sonunda daha fazla dayanamayarak sesli bir nefes verdim. Bunu duyduğu an kulakları dikleşse bile kararında gerçekten ısrarcıydı. Arabaya doğru yürüyüp sol tarafımda kalan yolcu koltuğu yerine doğrudan onun karşısına geçtiğimde, "Belgemen," diye mırıldandım koluna uzanarak.

Nazik olmaya çalışmama rağmen sert çıkan sesim yüzünden kolunu silkeleyip temasından kurtuldu. "Atla hadi. Geç kalmayalım."

Beni geçiştirmeye çalıştığını fark ettiğimde, "Dursana bir," dedim bir kez daha. Tam karşısında olmama rağmen varlığını görmezden gelmeye devam etmesi üzülmeme neden oluyordu. "Küs müyüz?"

"Beş yaşında değiliz, Melina. Her zamanki hâlimiz işte." Kedi gözleri ani bir sapmayla benimkilere değdi. "İstedğin mesafe bu değil miydi başından beri?"

Doğru söylüyordu.

Hafifçe başımı sallayarak onu onayladığımda, "Haklısın," diye mırıldandım. Buna bu denli içerlenmemin altında ne gibi bir sebep yatıyordu bilmiyordum bile ancak ona kendimi açıklayamamak kötü hissettiriyordu. "Ama yine de o günkü öfkemin sebebi sen değildin, kusura bakma yani."

Güner ve çorap değiştirir gibi değiştirdiği flörtleri.

Gözlerinde alaycı bir ifade oluştu. "Öfkenin sebebi hiçbir zaman ben değilim zaten. Onu kafandan atmak için kullandığın sikik bir stres topuyum. Biliyorum."

Hayal kırıklığı diyebileceğim bir his omuzlarıma oturdu ama beni gafil avlayan asıl şey buna bu denli içerlenmiş olmasıydı. "Öyle düşünme. Ben seni o şekilde—"

"Nasıl bir şekilde?" Sözüm aniden kesilirken kirpiklerimi kırıştıtarak ona baktım. "Aslında gerçekten merak ediyorum. Hangi şekilde?"

Sustuğum birkaç saniye boyunca bakışları gözlerimi delip geçecek gibi sabitti. Sessizliğimden rahatsız olmamı beklediğini görebiliyordum. Belki de bana suçlu hissettirdikçe biraz rahatlıyordu. Her defasında arkamı dönüp kaçmam onun

için bir sorundu ve kendime bunu bir daha yapmayacağımı hatırlatsam bile, karşı karşıya kalmaya devam ettiğimiz müddetçe Dora Belgemen'e yönelik bir önyargı içimde hep olacaktı.

Cevap vermediğim için kaşlarını çatarak derin bir nefes aldı. "Sorun şu ki... Beni ne şekilde gördüğünü bilmiyorum. Seninle ne zaman konuşmaya çalışsam duvara çarpıyorum."

Seninle ne zaman konuşmaya çalışsam duvara çarpıyorum.

"Bu sadece bir anlaşma dememiş miydik?" diye mırıldandım dürüst bir sesle. Kalbimin neden göğüs kafesimin sınırlarını zorladığını ise çok daha sonra düşünecektim. "Detayları düşünmek zorunda değilsin. Benimle sadece gerekli anlarda konuşman yeterli."

"Sen öyle istiyorsan."

Emin değilim. "En doğrusunu istiyorum."

"Bu yine de işleri yoluna sokmaz."

"Aramızda ciddiye almanı gerektirecek hiçbir şey yok."

"Emin misin?"

"Dora, bak—" diyordum ki, bozulan moralimi ve kırılan öz güvenimi tetikleyen kuvvetli gök gürültüsüyle birlikte olduğum yerde irkildim. Kalbim aniden gümbürderken yarım saat önce dinen yağmurun yeniden çiselemeye başladığını fark edince ellerim tuhaf bir koruma içgüdüleriyle vücudumun etrafına dolandı.

Bunu o da fark etti. Yorgun bir nefes verirken bakışları yumuşamıştı. "Bin, Lina. Hadi."

Lina.

Bu sanırım daha iyi hissettirmişti.

Gözleriyle bir kez daha arabayı işaret ettiğini fark ettiğim an daha fazla uzatmamayı ve oyalanmamayı seçerek ön taraftaki yolcu koltuğuna yerleştim. Geri adım atması benim açımdan büyük bir gelişmeydi. Bunu öylece kenara itelemeyeceğimi bildiğim için o da arabaya yerleştiğinde kendimi tutmuş ve tek kelime etmemiştim.

Zaten onun da konuşmaya niyeti olduğu pek söylene-
mezdi.

Büyük bir sessizlik içinde apartmanın önünden ayrılırken kucağımdaki bez çantayı sıkı sıkı tuttum ve ona döndüm. *Konuşmak istiyordum*. İçinde tabletim, küçük bir not defterim ve Anatomi notlarım vardı fakat onun cephesinde neler olduğunu daha çok merak ediyordum.

“Eee?” Merakımı engelleyemeyerek bakışlarımı onun üzerinden yavaşça arka koltuklara çevirdiğimde arabanın içinden ve onun boynundan gelen deri-mentol karışımı kokuyu usul usul soludum. “Kitapların falan yok mu?”

Kucağımdaki çantaya bir bakış attı. “Senin var ya.”

“Salak mısın?” diye sordum refleksle. “Kitabı kalemi olmayan bir öğrenciyle ders çalışmam.”

“Ne?”

“Yeni doğan bir bebeğe yürümeyi öğretmekten farksız çünkü.”

Kollarımı göğsümde bağladığım pozisyona alaycı bir bakış attığında, “Yardımlını Anatomi yerine Edebiyat’tan istemem daha mı doğru olurdu?” diyerek dalga geçti. Ardından benim olduğum tarafa uzandı ve hemen önümdeki torpidoyu karıştırdı.

“Al,” dedi yeniden doğrulduğunda. Alnına dökülen bir tutam dalgalı saçın yarattığı dikkat dağıtıcı manzara

yüzünden elinde tuttuğu tükenmez kalemın varlığını biraz geç fark etmişim. "Kalemim var."

"Çok sağ ol," diye homurdanarak burnuma sokmak üzere olduğu kalemi ters bir tavırla ondan çekip aldım.

Bu iş sandığımdan çok daha zorlayıcı olacaktı.

Ona bakmasam dahi pislik gibi sırttığını hissettiğim kısa süreli bir sessizliğin sonunda, "Nereye süreyim?" diye sordu.

"Mümkünse yol üstündeki elektrik direklerinden birine dal." Bakışlarımı camdan dışarı çevirdim. "Hiç olmazsa format atılır beynine, bir sonraki uyanışında daha zeki biri olursun falan."

Ufak bir kahkaha attı.

Boğazından yükselen boğuk ses hayretle ona dönmeme sebep oldu. *O güzel ses ondan mı çıkmıştı?* Bu zamana dek birçok kez tebessüm ettiğini veya sırttığını falan görmüştüm ancak kahkahasını daha önce hiç duymamıştım.

Bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum.

Yanağındaki o gamzelerinin de.

Yutkunarak önüme döndüğümde kafamın içindeki çarkları aksi yöne çevirmeye ve evine gittiğimden bu yana onun hakkında vahşileşen düşünceleri zihnimin arkasındaki kilitli odaya süpürmeye çalıştım. Buna bir an önce *dur* demezsem sonucu bana pahalıya patlayacaktı. Büyük bir krizin ortasında olduğumun farkındaydım ve sebebi de platonik olduğum çocuğun en yakın arkadaşıydı.

"O-okulun," diye fısıldadım ancak sesim öyle kısıp çıkmıştı ki bakışlarımı altımızda akıp giden yola kilitlerken hafifçe boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Okula sür. Fakülte'deki kütüphanede çalışacağız."

"Hadi ya, e şu ders çalışılabilen kafelerden birine geçseydik?" Fikrimi beğenmemiş olacak ki burun kıvrarak bana döndü. "Açım ben. Sen aç değil misin?"

Tok olduğum söylenemezdi fakat bunun bir çalışma buluşmasından çok randevu gibi gözükmesini istemediğim için net bir şekilde başımı sallamıştım.

"Lina, hadi ya..." diye ısrar etti bunu gördüğünde. "Sonra kinde orada çalışırsınız bak."

Ofladım. O ses tonunu kesinlikle kullanmamalıydı. "İyi."

Ters yanıma rağmen zafer kazanmış gibi sırtıtarak önüne döndüğünü görünce panik alarmları beynimin dört bir yanında yankılanmaya başladı. "Hiç ders çalışacak enerji almıyorum senden şu an."

"Yanıyorsun." Göğsü kabarmış gibi gururla bana baktı. "Ben çok istikrarlı biriyimdir."

Orasını göreceğiz.

"SALYAN MASAYA AKIYOR, geri zekâlı."

Başını kollarının üzerine koyup uyku pozisyonu alan Dora'ya öfkeli bir bakış attım.

"Yemeğimin gelmesini bekliyorum," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Açken kafamı veremem."

Son on dakikadır yaptığına tanık olmuyormuşum gibi pürüzsüzce dizdiği başka bir bahaneden sonra, "Omuz kuşağını yanlış yerden başlatmışsın," diye homurdandım çizimini

önüme çekerek. Kampüsün yakınlarındaki seyrek müşterili bir kafeye geldiğimiz an defterimden bir sayfa koparıp ona anatomik bir kas haritası çizmesini söylemiştim. Gözleri kapalı olduğu için şu anda ne yaptığımı göremiyordu fakat cetvelle hizalayıp kâğıdına çektiğim uzun çizginin umurunda olduğunu zaten sanmıyordum. “Şu an teknik olarak omzu maketin dizine bağladın.”

“Vücut çeşitliliğine inanan biriyim belki?”

Kaşımı kaldırıp bir kez daha çizimini süzdüm. “Dizinden omuz çıkan insanlar da olabilir anlamına falan mı geliyor bu?”

“O kadar da kötü değil, Lina,” diye homurdandı öne uzandığında. Gözleri kapalı hâlde parmaklarıyla masayı tarediğini görünce kâğıdını almaya çalıştığını anladım fakat ona vermedim. Birkaç saniye sonra kulakları dikildi ve tek gözünü açarak yattığı noktadan bana baktı. “Buna *yaratıcı özgürlük* denir.”

“Elbette. Sınavda epey işine yarayacak çünkü.”

“Benim için endişeleneceğine önce kendininkine bak,” diye karşı çıktı. “Çamaşır askısına benziyor.”

“Hiç de bile!” Koruma içgüdüleriyle defterimi tutup çizimi göğsüme bastırdığımda ona doğru sert bir bakış attım. “En azından kaslar pazılara gidiyor, seninki gibi kalbe değil!”

Dudakları yavaşça yukarı kıvrılırken, “Sakin ol,” dedi aniden yumuşayarak. “Stres seviyeni çizebilseydik sinir sistemi konusu da hallolurdu aslında şu an.”

Ağzım ona cevap vermek için otomatik olarak aralandı ama birkaç saniye sonra sözlerindeki alaycılığı fark edince duraksadım. *Bana takılıyor muydu?* “Benim stresim senin yüzünden.”

"İltifat gibi geldi ama muhtemelen hakaret."

"Seninle konuşurken ikisi aynı anda oluyor."

"Anlıyorum..."

"Anlamıyorsun!" Paniklediğimi hissederek konuyu değiştirdim. "Hadi! Düzelt şunu!"

Bağırdığım için suratını buruşturdu fakat neyse ki utanç verici bir şey yapmama ve çevredeki gözleri üzerimize toplamama müsaade etmeden önüne dönüp kâğıdına gömülmüştü.

Şükürler olsun.

Derin bir nefes verip defterimi masanın üzerine bıraktım.

Ancak kendi çizimimin olduğu sayfayı açmak için fırsat bulamadan dikkatimin dağılması ve parmaklarımın altına düzgün el yazısıyla karalanmış buruşmuş bir kâğıdın bırakılması bir oldu.

Üzerinde, Sinir sisteminin 'savaş ya da kaç' kısmı sende daima 'savaş' şeklinde mi çalışıyor? yazıyordu.

Göğsümde yaşanan ritim bozukluğunu yutkunarak bastırdım.

Göz ucuyla ona baktığımda, tek dirseğini masaya yasladığını ve tamamen konsantrasyon olmuş hâlde çizimiyle uğraştığını gördüm.

Sen de 'sinir etmek' seçeneğiyle doğmuşsun sanırım.

Cevabımı yazar yazmaz kâğıdı önüne iteledim ve ilgilenmiyormuş gibi yapıp çizimimi inceledim.

Saniyeler içinde yanıt geldi.

Teşekkürler. Bence gayet dengeliyim

Boğazımdan gülmeye benzer bir homurtu çıktı.

İltifat etmiyordum, salak. Beyin hücrelerin yemmiş gibi davranma.

Bakışlarını üzerimde hissederken kâğıdı geri vermek zordu çünkü normalin aksine şu anda son derece dikkatli ve sessiz duruyordu.

Seninle konuşurken ikisi aynı anda oluyor. Koinsidans¹³ gibi

Verdiği yanıt kaşlarımın hafifçe havalanmasına neden oldu. Bir an başımı kaldırıp suratındaki ifadeyi bile incelemek istemiştım fakat öyle kilitlenmişim ki bakışlarımı yazdığı satırlardan ayıramıyordum.

Dakikalar önce söylediğim şeyleri bana geri iade etmişti.

Kalbim buna neden abartılı bir çırpınmayla tepki vermek zorundaydı peki?

Boğazımı temizleyerek ona kötü bir bakış atmaya çalıştım.

Senin gibi tembel bir öğrenci için fazla Anatomi benzetmesi yapıyorsun.

Kâğıdı önüne itelediğim gibi kendi işime geri dönmeyi planlıyordum ancak yazdığım şeyi okuduğu an yukarı kıvrılan dudaklarını görünce olduğum yerde bir kez daha buz kestiğimi hissettim.

Senin gibi soğuk biri için fazla etkilenmiş duruyorsun.

Üzeri artık tamamen el yazılarımızla kaplı olan kâğıt yeniden bana ulaştığında gözlerim aralandı.

¹³ Tıpta, iki bulgu ya da hastalığın aynı anda bir arada bulunması durumu. (e.n.)

KOCA BİR HAYIR. Mantiğımı devreye sokup kendi içimde bu ihtimale tutunmaya çalıştım. *ETKİLENMİYORUM.*

Titreyen parmaklarımın yarattığı utanç verici görüntüyü ondan saklayıp, *en azından öyle umuyorum*, dişimi sıktım ve kalemi kıracaktıymış gibi tutarak hızla bir şeyler karaladım.

Sus artık iki kere iki?

Dört.

Yazdığı cevabı gördüğümde kendimi tutamayıp güldüm. "Sen gerçekten..."

"Pisliğim? Sinir bozucuyum? Nefret edilesiyim?"

Bana sesli bir yanıt vermesini beklemediğim için kırıktıklarını kırıştırarak ona döndüm.

Bunu söylemeyecektim.

Fakat ağzımı açmak için fırsat alanı yaratamadan masanın önünde bizim yaşlarımızda bir garson belirdi ve elinde Dora'nın sipariş ettiği menüyü tutarak bize eğildi. Tepsiden kendim için söylediğim limonatayı kapıp koca bir yudum aldığımda suratımı çevirip onun ya da herhangi birinin bakışlarından kaçınmaya çalıştım. İçeceğin soğukluğu boğazımdan aşağı inerken yanaklarımdaki yanma hissi de hafiflemişti.

Öyle ki çift katlı hamburgerini gördüğü an yeniden doğmuş gibi canlanan Dora da bütün dikkatini benim üzerimden çekmiş gibiydi.

Yemeğine gömüldüğünü fark ettiğimde gözlerimi devirerek telefonumu açtım. Ekranı grup sohbetinden mesajlar yağıyordu.

(M)o(B)e(S)e

Sidar: Sorun var mı? (19.47)

Sidar: KAÇ SAATTTİR NİYE SESİN SOLUGUN ÇIKMIYOR? (20.22)

Sidar: BU MESAJLARA NEDEN BAKILMIYOR?

Birge: Sidar sen yine tuvalete telefonunla mı girdin? (20.23)

Sidar: Niye ki?

Birge: İy ya.

Birge: Dezenfekte falan et o telefonu çıkınca, tamam mı?

Birge: Bak ben arada fotoğraf falan çekiliyorum ondan, dokunduğum telefonun elime hangi yollardan geldiğinin endişesini yaşamak istemiyorum.

Sidar: DEZENFEKTAN NEREDE?

Birge: Lavabodaki aynalı dolapta var.

Sidar: TAMAM TEMİZLEDİM. (20.28)

Birge: Önce kontrol edeyim.

Sidar: Geliyorum.

Birge: Temizlemişsin gerçekten, aferin. (20.31)

Melina: Siz niye yan yanayken mesajlaşıyorsunuz? (20.35)

Sidar: AHA YAZDI.

Sidar: HADİ GEL EVE ARTIK. GEÇ OLDU.

Birge: Kızı rahat bıraksana.

Melina: Ben gelmiyorum, daha buralardayım. (20.37)

Melina: Xx.

Sidar: Bak YİNE. (20.38)

Gülerek sohbetten çıktığımda yemeğini yiyen Dora'yla kısa bir an göz göze geldim.

Tesadüf olduğuna emindim fakat ona dönmeden önce bakışlarının tuhaf bir şekilde çoktandır üzerimde olduğunu hissettiğim için bulunduğum noktada huzursuzca kıpırdandım. Bakışmamız belki de bir saniye bile sürmemiştir. Sessizce yutkunarak saçlarımı düzelttiğimde onunla ilgilenmiyormuş gibi yapmak için telefonumun ön kamerasını açıp kendime baktım.

Her zaman yaptığım reflekslerden biriydi bu. Fakat bir kez daha üzerime çevrilen gözlerle birlikte, "Güzel gözüküyorsun," diyen o ses, ilk defa karşılaştığım bir şeydi. "Endişelendiğin buysa."

"Endişelenmiyorum." Taş yutmuş birinden farksız hâlde ekrana bakmıyormuşum gibi, bozuntuya vermeden perçemlerimi geriye iteledim. Kalbim bir kez daha ritim kaçırma hatasına başvurmuştu. "Fotoğraf çekiyordum."

"Nasıl çekiyorsun?" diye sorup bana eğildiğinde ve tamamen rastgele bir şekilde kameranın kadrajına o da girdiğinde, bir anlığına telefonu tutan elim titredi.

Bozuntuya vermemeliydim. Bu yüzden o ekrana odaklanıp başını formalite gereği benimkine yasladığında el çabukluğuyla birkaç fotoğraf çekip telefonu kilitledim. "İşte böyle."

Yakaladığım karenin nasıl görüldüğünü sormadan umursamaz bir şekilde yemeğine dönünce, *keşke senin kadar tepkisiz kalabilseydim*, diye bir düşünce geçti zihnimin içinden. Titremeye devam eden parmaklarımı masanın altına sokup ondan sakladım. Bir anlığına öyle büyük bir

basınçla çarpılmışım ki üzerimde yarattığı şokun sarsıcı etkisinden saniyeler sonra bile kurtulamamışım.

Belki de bir elektrik direğine çarpıp beynine format atması gereken kişi bendim.

Kuruyan boğazımı limonatayla ferahlatırken kalemi sıkıca tuttum ve bakışlarımı not defterimdeki konu başlıklarının üzerinde gezdirdim.

Hiçbir şey anlamıyordum.

Kafamın içinde uğultulu bir konserin verildiği birkaç dakika boyunca ne kadar denesem de hiçbir şekilde odaklanamadım. Ezbere bildiğim maddelerin bile aklımdan silinip gittiğini hissettiğimde stresli bir şekilde kalemin kafasını kemirmeye başladım.

“Kalemi yemesene.” Hoşnutsuz homurtu eşliğinde bir saniye sonra önüme bir el uzandı, parmaklarının arasında kızarmış patates vardı. “Aç ağzını.”

Metaforları tekrar tekrar zihin süzgecimden geçirirken ne yaptığını ya da nasıl bir pozisyonda olduğumuzu sorgulama fırsatı bulamadan dudaklarımı araladım.

Patatesi ağızma tıktı ve bunu birkaç kez tekrarladı.

Siktir.

Eve gittiğim an kesinlikle bir *Asla Yapılmayacak Şeyler* listesi çıkarmalıydim.

Birinci madde belliydi: **Bir daha Dora Belgemen ile asla dışarıda ders çalışma.**

Üzerini kırmızı bir kalemle çizmeli, olur da aklım altındaki yazıya kayarsa uyarıcı çizgiyi görüp bunu yapmaktan derhâl vazgeçmeliydim.

Dora Belgemen’le bir daha *ASLA* dışarı çıkmamalıydim.

BÖLÜM YEDİ

ÇİFT KİŞİLİK SESSİZLİK

*"Küçük şeylerin büyük farklar
yarattığı yerde yaşa."*

— ORMAN ÇOCUĞU

Melina Er

Bütün hafta sonunu yatağında geçirdim. Cumartesi gününü öğlene kadar yuvarlanarak atlatabilsem de pazar sabahı odama dalıp beni sürüklercesine dışarı çıkaran Birge Çıgılkan'ın gazabından kurtulamamıştım. Barınağa gitmememin ve yaklaşan sınavlara dikkatimi veremememin en büyük nedeni galerimde beklettiğim bulanık *bir fotoğraf karesiydi* ama sanki virüs kapmışım gibi gözlerini üzerime diken arkadaşlarıma, ağızımı açıp da bir türlü doğruları anlatamamıştım.

Fotoğrafta suratımdaki gerginliğin kameraya tamamen yansımına rağmen ondan yayılan rahatlık gözlerimi üzerinden alamamama ve dönüp dolaşıp her defasında o fotoğrafa bakmama sebep olmuştu.

Oysa net bile değildi.

Ellerim titrediği için yüzlerimizin olduğu kısım bulanık çıkmıştı fakat başını benimkine yasladığı o anın hayalet hatırasını hatırlıyordum.

Bu şekilde hissetmem yanlıştı ama niye bir şekilde doğru geliyordu?

Birge ve Sidar'ın mutfak alışverişi için markete gitmelerinden faydalanarak odama kaçtığımda komodinin üzerine bıraktığım telefonumun, *bırakmasaydım kahvaltı boyunca masanın altından gizli gizli o fotoğrafa bakacaktım*, ekranında bir bildirimin beklediğini gördüm.

Üzerinde *Dora Belgemen* yazıyordu.

Ardına kadar aralanan gözlerime tekleyen kalbim de eşlik ettiğinde, "Sakin," diye fısıldadım bir elimi göğsüme koyup. Aniden nefeslerim hızlandı ve çatı katındaki geniş odam gözümde küçülmeye başladı. "Bozulmayan bir tek sen kalmıştın. Bu saatten sonra seninle de papaz olmayalım."

Avucumun içini açıp birkaç kez sertçe kalbime vurdum.

Bu uyarının koca bir hiç olduğunu biliyordum çünkü bütün ikazlarıma rağmen bir saniye sonrasında tıpış tıpış mesajını açmıştım.

Dora Belgemen:

Durumlar nasıl? (13.06)

Sesli bir şekilde ofladım.

Melina:

Standart. Neden? (13.09)

Dora Belgemen:

Boş musun?

Saniyeler içinde aldığım yanıtla ekrana şaşkın bir bakış attım.

Melina:

Niye soruyorsun?

Dora Belgemen:

Yanına gelmek için.

Melina:

Boş değilim.

Yürüyüş yapacağım.

Dora Belgemen:

Hmm.

Birdenbire sessizliğe gömülünce olduğum yerde ayağa fırladım.

“Bu ne şimdi?” Telefonumu havada sallayarak *çেকে-ğinden* emin olduğum bir noktaya tutmaya çalıştım çünkü tatmin edici bir yanıt vermeden beni merakta bırakmak gibi bir hakkı yoktu. Telefonum çekmediği için mesajların devamı düşmemişti kesin. “Eee?”

İki dakikanın sonunda sohbet sayfasında hâlâ yolladığı son mesajın olduğunu görünce tam harekete geçiyordum ki parmaklarımı klavyenin üzerinde oynatamadan ikinci yanıtın gelmesi bir olmuştu.

Dora Belgemen:

Yalnız mı?

Melina:
Bulurum birilerini.

Dora Belgemen:
Beni buldun bile.

Kaşlarımı çattım.

Melina:
*Doğru söyle bak, arabanla
gelmeyeceksin, değil mi?*

Melina:
*Yürüyüş bu.
Sen sevmezsin ki.*

Dora Belgemen:
*Bu gelmemi kabul ettiğini söylemenin
farklı bir yolu mu yani?*

Mesajı okuyana kadar dudağımın yukarı kıvrıldığından
bihaberdim.

Melina:
Aptal mısın, Dora?

Dora Belgemen:
On dakikaya oradayım.

Melina:
*On dakikaya buraya
yürüyerek gelemezsin.*

Dora Belgemen:

Yürüyerek gelmeyeceğim zaten.

Melina:

Yürüyüş YAPACAGIM.

Dora Belgemen:

*Tamam, arabamı da
getiririm, merak etme.*

Sohbetten çıktım, telefonu yatağın diğer ucuna fırlattım
ve başımı yastığa gömüp var gücümle çığlık attım.

Fakat aradan bir saniye geçmeden uzandığım yerden ha-
cıyatmaz gibi doğrulup bir kez daha telefonuma sarıldım.

Melina:

VAZGEÇTİM.

YÜRÜMEYECEĞİM.

Dora Belgemen:

Niye bağıırıyorsun?

Melina:

Gelme. Geri git.

Dora Belgemen:

*Şansına küs, çoktan evden çıktım.
Birazdan oradayım.*

Melina:
AĞLAYACAĞIM GERÇEKTEN,
HAZIRLANAMAM BEN ON DAKİKADA.

Dora Belgemen:
Ağlanacak bir durum yok.

Melina:
Ağlayacağım.

Melina:
Ağlayacağım ve çok
daha çirkin olacağım.

Dora Belgemen:
Kendine haksızlık etme.
Sen her zaman çirkinsin.

Dudaklarım aralandı.

Melina:
SAĞ OL YA.

Melina:
Şaka yaptın, değil mi?

Melina:
Şaka olduğunu söyle lütfen!

Dora Belgemen:
Şakaydı.

Melina:
DEĞİLDİ ÖKÜZ.

Melina:
Gelme, çıkmayacağım dışarı falan.

Dora Belgemen:
Tamam, yoldayım.

ON DAKİKA SONRA *dışarıdaydım.*

Kasım ayının karamsar iklimi, bugün şehir sakinlerini açık havayla ödüllendirmek ister gibi güneşi gökyüzünün en ihtişamlı noktasına dikmişti. Etrafa göz atınca son zamanlardaki yağmurlu atmosferden eser olmadığını rahatça fark edebiliyordum fakat ufukta görünen parçalanmış bulutlar bana o kadar da aceleci düşünmemem gerektiğini hatırlatıyordu.

Buna rağmen yanıma şemsiye almama konusunda inat etmiştim.

Asansörden indikten sonra spor ayakkabılarımın bağcıklarının çözülmemesi için onları bileğimin arkasından çapraz bir şekilde bağladım. Üzerimde sıkıcı bir spor takımı vardı ve her ne kadar ona *yürüyüş* yapacağımı söylemiş olsam da teoride buna pek niyetim yoktu.

Öyle ki ilk on beş dakikada benden sıkılacağını ve topuklarına vura vura yanımdan kaçacağını biliyordum.

Bu yüzden hafta sonu takvimime aniden eklenen *çift aktivitelerine* takılmamayı seçip günü akışına bırakmaya karar vermiştim. Fakat dışarı çıktığımda karşımda beni şoka uğratan bir manzara bekliyordu.

Son model arabası ve bütün endamıyla birlikte evimin önünde dikilen Dora Belgemen, karşısında market alışverişinden çoktan dönmüş olan, *ellerinde tuttukları poşetlerle huysuz çiftler gibi gözüküyorlardı*, Birge ve Sidar ikilisiyle derin bir sohbet içinde duruyordu.

Koş, Melina. Geri dön. Hiçbir şey olmamış gibi musfağa gidip yoğurt ye. Kimse senin orada olduğunu anlamaz.

Üzerine benimkilerle uyumlu yeni trend spor parçalarından birini giydiğini gördüğümde yavaşça yutkundum. Ayağına siyah eşofmanlarıyla aynı renkte bir ayakkabı geçirmişti fakat benim gibi bileklerine çocuksu bir çapraz bağ atmak yerine düzgünce düğümlemişti. Saçları dağınık bir şekilde alnına dökülüyordu ve uzak olmama rağmen nemli olduklarını görebiliyordum. Avuç içlerini arabasının kaputuna yaslayarak ona bir şeyler anlatan Birge'yi dinliyordu.

Ancak usul usul o noktaya yürürken sanki oradaki varlığını fark etmiş gibi bakışları aniden bana döndü ve her ne söylüyorsa cümlesini yarıda kesti. Ben yanlarına varana kadar üzerimden bir an bile ayırmamıştı gözlerini.

Attığı son mesajlar yüzünden ona ters ters baktığımda ellerinden biri ensesine gitti ve önüne dönerken hafifçe gülümsedi.

Diğer tarafımdaki Sidar aramızdaki gerilimi sezmemiş olacak ki, "Sabah insanı gibi görünmüyorsun," diye mırıldanıp bana dönerken pislik gibi sırtmaya başlamıştı.

Ona düz bir bakış attım. "Görünmüyorum çünkü saat bir."

Cevabımla birlikte dudaklarındaki kıvrım yukarı uzandığında, "Bizi hâlâ onu yürüyüşe ikna ettiğine inandırmaya mı çalışıyorsun?" diye sorduğunu duydum Birge'nin. Kıvrık sarı saçlarındaki birkaç tutam ensesindeki topuzdan firar edip yanağına değerken gözleri Dora'nın üzerindeydi. "Sahile inen bir üniversiteli yerine Pazar *brunch*'ına¹⁴ giden kraliyet gelini gibi süslenmiş çünkü."

"Birge!" Bağırarak en yakın arkadaşına baktım fakat ifademde her ne gördüyse gözleri kocaman aralandı ve Sidar'ı kolundan sürüklediği gibi giriş kapısına koştu. "Buraya gel!"

Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Kulaklarıma kadar kızardığımı bilmek için suratıma ayna tutmama gerek yoktu çünkü aniden sıcak basmıştı. Arkamdaki Dora'nın hareketlendiğini hissetsem de bakışlarımı binanın içine girip gözden kaybolan arkadaşlarımın üzerinden çekememiştim. *Evet*. Görünüşüme diğer günlere göre *belki* biraz daha önem vermiş olabilirdim ancak bunun sebebi ruhsal olarak bugün tamamen farklı hissetmemden kaynaklanıyordu.

Ne Sidar'ın ne de Birge'nin bakışlarıyla ima ettikleri türde bir *saçmalıklı* alakası yoktu.

"Gittiler." Kaç dakikadır orada taş yutmuş gibi dikiliyordum bilmiyordum ama uzun bir sürenin sonunda konuştuğunu duydum. "Artık bakabilirsin."

İrkildim. "Neden arabanla geldin?"

"Hızlı olmazsam kaçacak gibiydin."

Ağzım birkaç saniye boyunca açık kaldı. Fakat bunu hızla örtmeye çalışarak, "Alakası yok," diye homurdandım.

¹⁴ Kahvaltı ile öğle yemeğinin birleşimi olarak genellikle hafta sonları yapılan geç kahvaltı. (e.n.)

"Yürüyeceğim bu arada ben. Gerçekten boşuna zahmet ettin."

"Tesadüfe bak. Benim de amacım bu."

"Peki ya araban?"

"Bence şu an yerinden gayet memnun," derken yaslandığı noktadan yavaşça doğruldu. Elindeki anahtarı cebine atar atmaz oyalanmadan yürümeye başladı. "Hadi."

Küçük bir iç çekişle ayakkabımın ucunu asfalta vurdum ve adımlarımı onunla aynı hizaya getirdim. "Yavaş yürürüm ama."

"Ben de yürümeyi yeni öğreniyorum zaten."

Başımı kaldırıp ona şaşkın bir bakış attığımda tebessüm ettiğini gördüm. Neden ciddi görünüyordu?

"Ne demek o?"

"Genelde *biriyle* yürümem. Alışık değilim."

"Neye?"

"Eşlik etmeye."

Kaşlarımı çattım. "İyi o zaman. Gerek yok. Dön git evine. Hadi."

"Geç kaldın. Artık zorunlusun." Elini cebinden çıkarıp belime hayalî bir zincir takıyormuş gibi yaptı. "Bağladım seni."

Gözlerimi devirdim. "Ya sabır..."

"Onu bu sabah ben de diledim." Yeniden önüne dönerken omuz silkerek sırtıttı. "Sonra dedim ki zaten Lina'yla buluşuyorum, o kadar da gerek yok."

"Dora—"

"Hızlı gidiyoruz, bak," deyip lafımı ağızma tıktığında bir kez daha şaşkınlığımı gizleyemedim. Şakalaşmanın tartışmaya dönüşeceğini hissetmiş gibi omzuyla omzumu dürttü ve yürürken ayaklarımızın birbiriyle olan uyumlu ritmini işaret etti. *Bugün bu kadar tuhaf davranmasının sebebi neydi?* Onu görelî beş dakikadan fazla olmamıştı ama bu bile diğer günlere göre değişen tavrını fark edebilmem için yeterliydi. Her zamankinden daha sevecen durması bir yana, gözlerini sürekli üzerime değdiriyor ve *ne söyleyip onu kızdırsam* diye düşünür gibi bana sataşacağı bir ânın fırsatını kolluyordu.

Eh, ona elbette istediğini vermeyecektim.

"Tersinden falan mı uyandın?" diye sordum sertçe. "Niye bu kadar sinir bozucusun bugün?"

"Seninle enerjim uyuşsun diye."

Ben sinir bozucu değilim diye ciyaklamak için aralanan dudaklarımı son anda kapattım. "Şansa bak, sadece seninle konuşmak istemediğim zamanlarda oluyor."

Başını salladı. "Ve buna rağmen her seferinde konuşuyorsun. Şaşırtıcı."

"Çünkü susunca da susmadığın için."

"Ama konuşunca da konuşmamı istemiyorsun," dedi inat ederek. Ses tonu hâlâ hafifti fakat o bildiğim alaycı kıvrım dudaklarının kenarından ayrılmıyordu. "Zor beğenen biri misin sen, Lina?"

Lina. Bunu bana defalarca kez söylüyor olmasına rağmen kalbim neden ilk defa duyuyormuşum gibi tepki veriyordu?

"Hayır," diye homurdandım keskin bir sesle. "Senin gibi dikkat eksikliği olan birine üç kelimedenden fazla konuşmak ağır gelir."

Bakışları ayaklarımızın oluşturduğu ritmik adımlarda gezinirken, "Haklısın," dedi hiç gocunmadan. "Ben zaten senin suratını okumayı öğrendim."

Gözlerimi devirip caddenin karşısında gözüken denize bakmaya çalıştım ancak çoktan beynime yerleşmiş olan cümleyi oradan çıkartmak imkânsızdı.

Suratımı okumayı... öğrenmişmiş.

"Tüm hafta sonunu odana tıkılarak geçirmişsin," diye devam etti sessiz kaldığımı fark ettiğinde. Yürürken kollarını iki yanına bırakmıştı ama her adımında bana hafifçe yaklaşıyor gibiydi. "Birge'ye yoğun olduğunu söylemişsin ama yine de yürümek için vaktinin olması güzel."

Kelimeler dudaklarından sorgular gibi çıktığı için kaşlarım hafifçe havalandı. "Seninle yürümek için değildi. Sadece hava almak istedim."

"Ve yine de benimle yürüyorsun."

Omuzlarımı silktim. "Çünkü sen geliyorsun."

"Çünkü sen çağırıyorsun."

"Çağırmiyorum."

"Yürüyüş yapacağım, dedin."

"Seninle değil."

"Yine de benimle."

"Bak yine—"

"Ben de içini dök diye gelmedim zaten." Sesi umursamaz olsa da aynı zamanda yumuşaktı ve söylediklerinde dürüst olduğunu hissediyordum. "Yanında susmak için geldim. Kolay oluyor."

O kadar şaşırdım ki bir an durup olduğum noktadan hayalet görmüş gibi ona baktım.

Dora da durmuştu.

İkimizi de hâkimiyeti altına alan sessizlik o an için adımlarımızdan çıkan tıkırtıyı bile daha gürültülü hâle getirmişti. Son sözcüklerini kafamda tartarak belirli bir kalıba sokmaya çalışırken bir kez daha dakikalar öncesine gitmiş ve taş yutmuş gibi hareketsiz kalmıştım. O ise gülmesini zor tutuyor gibi duruyordu. *Yanında susmak için geldim. Sessiz kalmak uzmanlık alanıydı fakat her ne oluyorsa bugün çenesinin her zamankinden daha fazla düşesi gelmişti.*

“Gerçekten mi?” diye sordum saniyeler sonra.

“Elbette.” Sesi aynı sakinliğini koruyordu ama gözlerinde belli belirsiz bir oyunbazlık vardı. “Susmanın birlikte yapılan bir hâli de var çünkü. Tek başına susunca aynı hissi vermiyor.”

“Bunu kendi başına susmaya çalıştığın bir sabah mı keşfettin?”

“Hayır,” dedi aramızdaki hava ağırlaşırken. “Bu sabah seni düşünürken.”

BÖLÜM SEKİZ

BİR VARMIŞ BİR YOKMUŞ

*"Benim için sen mükemmelsin.
Ve hayatım boyunca bunu içimden
söylemeye devam edeceğim."*

— AŞK HER YERDE

Melina Er

"H iç servikal¹⁵ kıvrımın yok gibi hissettin mi?
Boynun çok düz duruyor çünkü."

Kafenin bahçesindeki renkli çiçeklere
diktığı gözlerini bana çevirdi. "Hm?"

"Boynun." Kaşığıma dondurma kâsesine daldırıp diğer
elimle garip duran boynunu işaret ettim. "Kafanı taşıyan
kaslar böyle birine hizmet ettiği için küstü herhâlde."

"Bilmem," dedi umursamaz bir sesle. Kollarını göğsünde
buluşturduğunda lafıma alınmış gibi durmuyordu. "Seninle
yürüyebildiğime göre sosyal tolerans kaslarım fazla gelişmiş
olmalı."

¹⁵ Tıpta boyun omurlarını ve bu bölgedeki eğrilikleri ifade eden terim. (e.n.)

Sahte bir şekilde güldüm. "Ha ha ha. Şu an yürüyüş yapmıyoruz ama, mankafa." Elimle çoktan kafenin önündeki yolda bir su gölcüğü oluşturmuş sağanak yağmuru işaret ettim. Sahile gelmeden önce ufak bir çiselemeyle başlamasına rağmen on dakika içinde şiddetini artırmıştı. Neyse ki caddede dondurma arabasını toplayan yaşlı bir amca bizi ıslanmayalım diye azarlayıp kapalı bir yere girmemiz konusunda uyardığında şans eseri çiçek temalı bir kafe bulmuştuk. "Ciddi söylüyorum. Öyle yürüyen insanların yaşlandığında kambur kalma oranı yüzde altmış."

"Bilimsel metaforlarını bir kenara bırakır mısın?" Bana dik dik baktı. "Şu an kahvemi içmeye çalışıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Randevusuz Anatomi desteği sağlıyorum sana, Dora. Bunu o saçma bulduğun notlarımda bulamazsın."

"Anatomi notlarını saçma bulmuyorum. Telaffuz bile edemediğim kelimeleri ezberlemek sinir bozucu sadece."

"Tıp dünyasına hoş geldin. Gerçi neden geldiğin büyük bir merak konusu ama..." En başında benimle alay ettiğini düşünsem de şimdiye kadarki buluşmalarımızda bu derste iyi olduğuna dair herhangi bir açık vermemişti. "Sahi, İtalya'da yaşıyordun, değil mi?"

Bir kaşı havalandı.

"Ne? Kampüste on kişiyi çevirip sorsan sekizi bunu biliyordur."

"Evet."

Utanmıştım ama sessiz kalacakmış gibi görünmesine rağmen cevap verdiğinde meraklanmıştım. "Okumak için mi gitmiştin?"

"Hayır. Orada doğdum."

Vay canına. Şaşkınlığımı kendime saklamayı seçerek, "Melez misin?" diye sordum.

"Hayır."

"Yani ailenin seçimi..."

"Bir bakıma."

Başımı salladım. "Türkiye'ye neden döndün? İtalya'da harika okullar var."

"Çünkü öyle istedim."

"Sen..." Bana bir robotla konuşuyormuşum gibi hissettiren cümleleri üç kelimedenden fazlasını geçmediği için sinirle inledim. Sözcüklerimi tüketiyordu. "Küçükken de mi böyleydin?"

"Nasıl?"

"Böyle işte! Ağzından cımbızla laf alınan bir çocuk muydun?"

"Bilmem." Bir an duraksayıp gerçekten bunun cevabını bilmiyormuş gibi göründü. "Sen öyle miydin?"

"Hayır, tabii ki. Ben hep eğlenceli bir çocuktum."

"Eğlenceli bir çocuk?" Tek kaşı hâlâ havadaydı fakat saniyeler önceki muzip duruşunun yerini şimdi merak dolu bir ifade almıştı.

"Evet," dedim bir an bile beklemeden. "Mahallede benimle oynamak istemeyen tek bir çocuk bile yoktu. Parklarda oturan komşu teyzeler evlerine gitmeden önce hep başımı okşardı. Arkadaşlarımdan annelerinin gözünde en güvendikleri dost imajındaydım." Çocukluğuma dair eski anılar flu gibi gözümün önünden geçtiğinde gülümsememe engel olamadım. "Gerçi sekiz yaşındayken en yakın arkadaşımın

ailesiyle gittiğimiz piknikte ikimiz de ağaçtan düşünce an-
nesi bir süre görüşmemize izin vermemişti.”

“O ağaca çıkmak kesinlikle senin fikrindi.”

“Hiç de bile!” Aniden yükseldim ama ne kadar inkâr
edersem edeyim dışarıya tamamen şeffaf biriydim. Nasıl bir
karaktere sahip olduğumu beni ilk kez gören biri bile doğru
tahmin edebilirdi. *Dora Belgemen mi edemeyecekti?* “As-
lında... Evet. Çünkü o dönem sürekli yağmur yağdığı için
kırmızı erik bulmak çok zor oluyordu ve büyükannesinin
bahçesinde bana ağacın üzerinden taze taze göz kırptıklarını
görünce çığlık atmıştım.”

Beni şaşırtarak güldü. “Hiç değişmemişsin.”

Buna belki de kızmam gerekiyordu ama kendimi tuhaf
bir şekilde onun gülüşüne karşılık verirken buldum. “Muh-
temelen hakaret ettin ama kulağa iltifat gibi geliyor...”

“Hâlâ öylesin. İsteddiğin şeye sahip olmadan ondan vaz-
geçmiyorsun ama ona ulaşmaya çalışırken de yıprandığının
farkında değilsin.”

“Yıpranmamıştım.” Başımı iki yana salladım. “Çimen-
lerin üzerine düşmüştüm. Dizim biraz yara aldı ama iki üç
çiziğe ağlayacak bir çocuk değildim.”

“Ağaçtan düşmenden bahsetmiyorum.”

Meraklı bir ifadeyle ona baktım. “Neyden bahsed-
yorsun?”

“Genel olarak böyle biri olmandan.”

Bu defa kulağa kesinlikle hakaret gibi gelmişti. “İsteddiğim
şeyin peşinden koşmam kötü bir şey mi?” diye sordum.
Başka bir zaman olsa bu söylediğine kulak asmazdım ama

bir yanım onun fikrini merak etmişti. "Sonunda benim olacaksa yıpranmama değmeli."

"Ya da kendine şöyle sor," dedi karton bardağını masanın üzerine bıraktığında. "Önünde sonunda senin olacağını düşündüğün şey seni niye bu kadar yıpratsın ki?"

Güner'e mi ima yapıyordu?

Cümlesini zihnimde çevirmeye başlarken gözlerimi onunkilerden ayırmadım. *Önünde sonunda senin olacağını düşündüğün şey seni niye bu kadar yıpratsın ki?* Sözcükleri onun için anlamını çoktan bulmuş gibi duruyordu ama benim adıma alt metinleri hâlâ yerine oturmuyordu. Bu yüzden sessizce kaşığımyı dondurma kâsesine bıraktım ve sandalyemde arkama yaslanırken gözlerimi onunkilerden ayırmadım.

"Şunu yapma. Ne zaman imalı imalı konuşsan mideme tekme yiyor gibi hissediyorum." Sözcüklerimi tuhaflaştırmadan konuyu nasıl başka bir noktaya çekebilirdim, bilmiyordum. "Çünkü ya laf sokacak oluyorsun ya da beni düşündürüyorsun. İkisini aynı anda yapınca fazla geliyor. Anlatabildim mi?"

Yüzü ifadesiz kaldı ama omuzlarının çok hafif gevşediğini fark edince derin bir nefes verdim. Ona dokunsam bir ân sonra kahkahalara bürünecekmiş gibiydi.

"Ne? Bakma öyle. Söylemek istiyorsan söyle," dedim dayanamayarak. Dik bakışlarına ve sessizliğine katlanamıyordum. "Güner'e laf çarpıtıyorsan açıkça söyle. En azından neyle savaştığımı bileyim."

"Ben hiçbir şey çarpıtmıyorum," diye mırıldandı saniyeler sonra. "Sadece bazı insanların, peşinden koştukları şeyin ona iyi gelip gelmediğini umursamadıklarını fark ettiğimi söylüyorum. Onlar için *istemek* yeterli bir sebep."

"Sence ben öyle miyim?" Kaşlarım çatılmıştı ama bu ona öfkelendiğim için değildi. Sadece her zamanki gibi yine kendi bakış açısını sunuyordu ve bir şekilde herkesten farklı düşüncelere sahip olmayı başarıyordu. "Sana göre insanlar sadece kontrol edebildikleri şeylerin peşinden mi gitmeli?"

Bir an sessiz kaldıktan sonra, "Bana göre insanlar kendilerini harcamadan bir şeye ulaşabilmeli," dedi kayıtsız bir şekilde. Kafasını yana eğdiğinde dudaklarında yumuşak ama anlaşılmaz bir gülümseme belirdi. "Yani... Eğer ortada gerçekten tüm o çabaya *değecek* bir şey varsa o şey seni yıpratmaz."

"Bence çok yanlış düşünüyorsun."

Omuz silkti. "Farklı perspektifler."

"Ama bazen bazı şeyler sadece *istediğimiz* için olur, Dora," diye karşılık verdim. Onunla karşıt düşüncelerdeyken belki de bu denli anlayışlı olduğum ilk andı ve bunu ani bir öfke patlamasına yedirmek istemiyordum. "Bence hiçbirimiz o kadar planlı, ölçülü ya da kusursuz değiliz. Bazen spontaneyiz, bazen..." Duraksadım. "... sadece birine dokunmak isteriz. Onun bizi görmesini."

Şaşırmama neden olacak kadar uzun bir süre sessiz kaldığında dudaklarındaki gülümsemenin derinleştiğine şahit oldum. "Peki ya görmezse?"

"Görür." Kendimi buna inandırmak istiyormuşum gibi kararlı bir şekilde başımı salladım. *Görmeli*. "Bazen görüyormuş gibi yapar, bazen geç görür ama bir şekilde görür. İnsanlar düşündüğünden daha az kör."

"Bence insanlar kesinlikle düşündüğümünden daha fazla kör."

"Veya sen de bunca zaman boyunca yanlış kişilerin peşinden koştun?"

Bunu, ona az önceki söylediklerine örnek olması için öne sürmüştüm ama başını camdan dışarıya, kafenin çiçeklerle dolu bahçesindeki mor begonvillerden birine diktiğini gördüğümde kuşkuyla doldum. *Daha önce hiç birinin peşinden koşmuş muydu?* Onu, benim Güner'e duyduğum platoniklik gibi bir kıza karşılıksız hisler beslerken hayal edemiyordum. Kampüsün içindeki her hareketini izlediğini, girdiği derslerin saatlerini ezberlediğini ya da fakültesinin önünde nöbet tuttuğunu düşünemiyordum. Bir kızın favori atıştırmalıklarını bilen Dora Belgemen düşüncesi kulağa neden bu denli garip geliyordu? Oysa ona romantik bir kahvaltı hazırlamak için sabahları normal takviminden çok daha erken kalktığı, hafta sonları elinden tutup memleketinde yaşayan ailesini ziyarete gittiği, aynı diş fırçasını kullanmayı sorun etmediği, birlikte duş aldığı, kıyafetlerini paylaştığı, çiftler için tasarlanan modası geçmiş kalpli kolyelerden aldığı ya da özel günlerde her detayın en ince ayrıntısına kadar kusursuz olması için çabaladığı biri elbette olabilirdi.

Bekâr olduğuna neredeyse emindim ama bazen öyle laflar ediyordu ki *acaba özlem duyduğu biri mi var*, diye düşünmekten kendimi alamıyordum. *Belki de gerçekten biri vardı ve İtalya'daydı?* Okul yüzünden buraya taşındığı ve onu geride bıraktığı için öyle üzgündü ki bazen aklına getirip sessizce yasını tutuyor olabilirdi.

"Sahi..." O hâlâ trafik radarı gibi bahçedeki begonvilleri izlerken konuyu toparlamak için boğazımı temizledim. "Servikal kıvrımın var mı yok mu, hâlâ anlamadım."

Gözleri yavaşça bana çevrildi. "Yok. Ama boyun düzleşmesi senin için fazla mecazi bir tanım gibi..."

"Konuyu bana çevirme. Senin boynun hakkında konuşuyoruz, dostum."

"Ama seninki de pek farklı değil sanki. Sürekli diken üstündeymişsin gibi duruyorsun."

Abartılı bir şekilde iç çektim. "Çünkü yanımda sürekli bana laf sokan biri var. Belki de kasılma sebebim birlikte vakit geçirdiğim insanlardır."

"O zaman ne şanslısın ki bu sahte ilişki çok uzun sürmeyecek."

Bunu söylerken alaycı bir tavrı vardı ama sesinde az önce hafif bir *sitem* mi sezmiştim ben? *Ya da o bozuk kafanda yine duyduklarına fazladan anlamlar yüklemeye başladın.*

"Belli olmaz." Bunu dediğime inanamıyordum ve bu yüzden onunla göz göze gelmemek için bakışlarımı yere indirdim. "Belki bana katlanmanın yollarını öğrenirsin."

"Sen bana katlanmayı öğrenmedin bile."

"Sen de bana kendini anlatmayı."

Bu doğrudu çünkü İtalya'da yaşadığını doğrulamaya çalışırken bile ağzından kendisine dair gerçekleri güçlkle almıştım. Benim gibi çocukluk anılarından da hiç bahsetmemişti. Dinlemeyi seviyor olabilirdi ama bu ilişki ikili çıkar üzerine kuruluydu ve benim kadar o da kendi hakkında paylaşımcı olmalıydı.

Biraz daha.

"Hobilerin neler?" diye sordum aniden başımı kaldırdığımda. Cevap vermesini bekleyemeyecek kadar merak doluydum. "Klasik müzik ya da film saçmalıklarından bahsetmiyorum. Gerçekten, ne yaparken rahatlarsın mesela?"

Bir an cevap vermeyeceğini düşündüm ama suratındaki ifade sanki bunu sormama mutlu olmuş gibi memnuniyet doluydu.

“Kimse yokken deniz kenarına gitmeyi severim.”

Kaşlarım havalandı. *Bu yüzden mi bugün koyun sürüsünü takip eden kangal köpeği gibi peşime düşmüştü?* “Kimse yokken?”

“Sabah çok erken saatlerde ya da yağmurlu havalarda. Dalga sesinden başka hiçbir şey yokken,” dedi başını salladığında. Hava tahmini konusunda usta olmalıydı çünkü sahile oturamasak bile bugün neredeyse aynı senaryoyu yaşamıştık. “Üşümek bile iyi geliyor bazen.”

Merakla ona baktım. “Yalnız kalmak için mi?”

“Hayır. Genelde...” Bana döndü. “... düşünmemek için galiba.”

Aramızda saniyelik bir duraksama oldu ama bu sessizlikten ziyade bir tür çözülme gibiydi. Anlattıkları elde tutulamayacak kadar eksik olsa da neredeyse görünmeyecek bir noktasından kendisini açık ettiği için yeterli gelmişti.

“Ve küçükken odamdaki dolabın üstüne çıkardım.”

Kaşlarım havalandığında kendimi tutamayıp güldüm. “Ağacın üstüne çıkmayı seviyorum diye benimle dalga geçen oğlana bak sen...”

“Birincisi, seninle dalga geçmiyordum.” Devam etmeden önce onun da dudaklarına belirsiz bir gülümseme oturmuştu. “İkincisi, üç basamaklı taburem vardı. Önlemimi alıyordum.”

“Peki dolabın üzerinde ne yapıyordun?”

"Annemden çaldığım ciltli kitapları dizerdim, en üst rafta oturup kitapların isimlerine bakardım. Hiç açıp içini okumazdım da. Hepsi işiyle ilgili olurdu. Sadece orada öylece dururdum."

Başımı yana eğdim. "Hiç mi açmazdın?"

"Hayır. Sadece yanımda olmaları yetiyordu. Bu alışkanlığı da annem ve babam boşandığında edinmiştim. Taşındığımız dönem..." Bir an duraksar gibi oldu. "Kolilerden oyuncak arabaların değil de daha çok annemin bir oda dolusu psikoloji kitaplarının çıktığı bir çocukluk yaşadığım için odam da dâhil her yer onlarla dolu olurdu. Laflayacak bir kardeşim de olmadığı için onlarla konuşurdum. Onların da beni anlayabileceğini düşündüm herhâlde." Bana baktı. "Çocuk aklı işte..."

Annesi ve babası boşanmıştı.

Tek çocuk olduğumu yeni öğrenmiştim. Ben de öyleydim ama kesinlikle onun durumu benimkinden daha farklıydı. İtalya'da doğduğunu söylemesine rağmen Türk bir aileden geldiği ve kültürel farklılıkların yanında karakteristik açıdan da bir tür *alışma* sürecinin içinde olduğu belliydi. Oysa ben evden dışarıya çıktığımda tıpkı benim gibi oyun arkadaşları arayan bir mahalle dolusu çocukla büyümüştüm. *O ise yalnız kalmış gibi konuşuyordu.* Sidar'ın, Dora'nın okula geldiği ilk haftalarda, "*Manyak zengin bir çocukla tanıştım,*" dediğini az çok hatırlıyordum. O zamanlar Dora Belgemen adı umurumda olmadığı için bunu önemsiz bulmuştum ama şimdi hislerimde bir parça pişmanlık dolaşıyordu. "*Güzelim Milano'yu bırakıp gelmiş. Annesi orada epey ünlü bir psikologmuş...*"

En başta okul için geldiğini düşünmüştüm ama o belki de sadece *yalnız kalmak* istemiyordu.

"Dora."

"Ne?"

"Seni biri gerçekten anlasa..." diye sordum birden. *Ama en çok o yaşlarını.* "... ne yapardın?"

"Bilmem," dedi. "O zaman belki de dolabın üstüne çıkmam gerekmezdi."

Bunu o yaşlarıyla alay eder gibi söylemişti ancak tuhaf bir şekilde içime dokunduğunu hissediyordum. Bu yüzden üstüne birkaç kelime daha ettikten sonra konuyu değiştirmesine ve benimle tartışabileceği yeni fırsat alanları yaratmasına yeterince odaklanamamıştım. Kâsemdeki vanilyalı dondurma plastik kaşığın altında erimeye devam ederken bir süre sessizce Dora'ya baktım. Bir şeyler anlattığını görebiliyordum ama on dakika sonra hâlâ bu gezegende olup olmadığımı anlayabilmek için alnıma fiske atana kadar *gerçekten* dalıp gitmiştim.

"Kime ne anlatıyorsam..." Parmak ucuyla vurduğu yeri kabaca ovduktan sonra gülerek geri çekildi. "Ayakta uyuyorsun. Ben hesabı ödeyip geliyorum."

"B-bir dakika, *ne?*" Kirpiklerimi kırıştırıp yeniden bu âna dönerken o çoktan kasaya varmıştı.

Bunu fark eder etmez, "Dora!" diye seslendim arkasından. Yediğim tek şey, *daha doğrusu yiyemediğim*, bir kâse dondurma olsa dahi benim hesabımı ödemesini istemiyordum. Ona Anatomi çalıştırdığım gün de aynısını yapmıştı. Gerçek bir ilişkimiz olsaydı bu jestine takılmazdım ama aramızdaki her şey tuhaflaşmaya bu kadar hazırken hesaplarımızı da Alman usulüne bölmek *en* doğru olanıydı.

Telaşla çantamdan cüzdanımı çıkarmaya çalıştığım sırada masanın üzerindeki telefonu titredi.

Amacım peşinden koşup ödemenin bana ait olan kısmını kasaya vermektir fakat ekranda *Alara* ismini görünce uzuvlarımın donduğunu hissettim.

"Alara mı?" Fısıltım kendi kulağıma bile zor ulaşırken telefon birbiri ardına birkaç kez daha titredi ve bildirim panelinde bir yığın mesaj oluştu. Hepsinin üzerinde aynı isim yazıyordu. "Ne alaka ya?"

Göz ucuyla Dora'nın hâlâ kasada olduğunu gördüm ve etik algımı geçici süreliğine rafa kaldırarak rekor bir hızla telefonuna uzandım. *Yapmamam* gerektiğini biliyordum ama içimden yükselen aksi isteğe zincir bağlamak zordu.

Alara:

Neredesin? (15.29)

Alara:

Eve geldim ama burası boş.

Alara:

Bıktım her seferinde aynı şeyi yaşamaktan.

Kendime anahtar çıkartacağım.

"Evdeyim?" Mesajlarını sesli bir şekilde okurken kaşlarım havalandı. *Yani gerçekten gizli bir sevgilisi mi vardı?* "Kendine anahtar mı çıkartacaksın? Bu na..."

Gözlerimi bir alt satıra çeviremeden elimdeki telefon te-reyağı gibi parmaklarımın arasından kaydı.

Siktir.

Azarlanmaya hazır bir çocuktan farksız bir şekilde arkamı döndüğümde Dora Belgemen'e ait devasa cüsse, elinde telefonuyla tepemde dikilmiş ve sorgulayıcı bakışlarını bana kilitlemişti. Suratımda nasıl bir ifade vardı bilmiyordum

ama birkaç saniye boyunca üzerimde gezinen gözleri ekrana kaydığı an onun da kaşları havalandı. *Alara*. Sevgilisi olmadığını düşünme konusunda aceleci davranmış olabilirdim ancak hâlihazırda birisiyle ilişkisi varken bana sahte sevgililik oynamayı mı teklif etmişti?

Hah. Zamansız bir öfke duygusu aniden damarlarıma dolduğunda, "Alara?" diye mırıldandım belli belirsiz. Kollarımı tuhaf bir içgüdüyle birbirine dolamıştım ve hesap sorar gibi durduğumun farkındaydım. "Kusura bakma. Bakmayacaktım ama o kadar peş peşe geldi ki insanın merak etmemesi mümkün değil. Kapıda kalmış galiba. İstersen buradan sonra..."

"Güner ne alaka şimdi?"

"...ayrılabiliriz. Hem sen de kızın—*Güner* mi?" Kaşlarım çatıldı ve başımı kaldırıp anlamsız gözlerle ona baktım. O ise doğrudan telefonunun ekranına odaklanmış durumdaydı. "Güner ne alaka? Ne diyorsun be?"

"Sikeyim."

Söylediklerime kulak asmadığını fark ettiğimde, "Ver şunu," diye homurdanıp telefonunu elinden kaptım.

Alara:

Neredesin? (15.29)

Alara:

Eve geldim ama burası boş.

Alara:

Bıktım her seferinde aynı şeyi yaşamaktan. Kendime anahtar çıkartacağım.

Alara:

*Ağabeyim antrenmanda olduğu için beni sana şutladı.
Lütfen bu civarlarda olduğunu söyle.*

Alara:

Beni eve sokmazsan bozuşacağınızı söyledi.

Alara:

*Ha bir de Güner sahil yolundaki banklarda sızmış. Beş
dakika önce dedikodu sayfasına fotoğrafı atıldı. İnsani
duyguların ölmediyse gidip kontrol et.*

Alara:

Benimkiler öldü de.

Demek sevgilisi değildi.

Her kelimenin ardından suratındaki dehşet ifadesi katlanarak artarken telefonunu Dora'ya geri veremedi Alara'dan yeni bir mesaj geldi.

Alara:

Tamam, kaptan. İçeri girdim. (15.33)

Alara:

Orkun evdeymiş, kapıyı o açtı.

Alara:

Sen Güner'le ilgilen.

BÖLÜM DOKUZ

KARMAŞA

*“Çok erken tanımadım,
çok geç fark ettim.”*

— ROMEO + JULİET

Dora Belgemen

“Deli koğuşuna yatırılması gerekiyor.”

Güner’in sarhoş vücudu bir kez daha üzerime düştüğünde homurdanarak başımı kaldırdım. Arabanın kapısını benim için aralayan Melina’ya dönüp minnettar bir bakış attım çünkü dakikalardır balkon direklerine yaslanmış, kılını dahi kıpırdatmadan yaşananları izleyen Alara hiç yardımcı olmuyordu.

“İstersen diğer tarafından tutabilirim?” Melina’nın endişeyle parıldayan gözlerini gördüğüm an olduğum yerde saniyelik bir duraksama yaşadım.

“Gerek yok.” Üzerime çullanan bir erkek bedeni varken belki mantıklı kararlar alamıyordum ancak diğer taraftan destek olması ve Güner’in de gevşeyip ağırlığını onun

üzerine bırakması fikri beynimi uyuşturuyordu. "Alara, kapıyı açsana."

Çabamızı büyük bir kayıtsızlıkla izlemeye devam etti. "Yanında anahtarın yok mu? Şu an salona geçemem."

"Zevk alıyorsun bundan, değil mi?" diye sordum hayret dolu bir sesle. Egemen burada olup yaşananlara tanıklık etmediği için şanslıydı çünkü başını kitaplarına gömmediği zamanlarda okulun dedikodu sitesini yönetmek ve evimize çöreklenmekle meşgul olan kız kardeşi tam bir baş belasıydı. *Alara Yücel*. Yardım eli uzatmamasının altında Güner'e beslediği kinin yatma ihtimali de olasıydı fakat genel olarak hiçbirimizden hazzettiğini sanmıyordum.

"Kesinlikle zevk alıyorum," dedi Alara. Alaycı sesine rağmen son derece keskin olan ifadesiyle beni süzdükten sonra bakışlarını Melina'nın üzerine çevirdi. "Bu kim?"

Sağ tarafımda gerildiğini hissetsem de göz ucuyla bana baktığında ağzını açmadı. O an, bu tanışmanın zamanlamasıyla ilgili ne kadar kötü bir karar verdiğimi fark ettim. Güner'in ağırlığı hâlâ üzerimdeydi ve harekete geçmek yerine olduğum noktadan Alara'yla dalaştığım için onu bir anlığına aklımdan silmiştim.

"Selam." Yine de bana fırsat bırakmadan öne çıkıp ona ufak bir baş selamı yolladı. "Ben Melina."

"Buna gerek yoktu," dedim araya girme ihtiyacıyla. Gözlerimi devirerek önüme dönerken bakışlarımın ucunda Alara vardı. "Kim olduğunu zaten biliyor."

Melina'nın ifadesinden saniyelik bir şaşkınlık geçti. "Ne?"

"Onu içeri davet etsene, Alara."

"Dora." Sesini aynı dakika içinde ikinci kez duyunca göz ucuyla ona baktım. "O kadar da önemli değil. Taksiye atlar giderim."

"Buraya kadar boşuna gelmedin," diye itiraz ettim. "Acelen yok, değil mi? Bunu randevumuzun bir parçası olarak düşünebilirsin."

Sarf ettiğim sözcüklerin ardından göz bebekleri ardına kadar aralandı ve Alara'nın olduğu balkona kaçamak bir bakış attı. "Ne diyorsun?"

"Gün daha bitmedi."

"Evde işlerim var zaten."

"Yardım ediyorsun ama." Yavaşça kollarımın arasındaki Güner'i işaret ettim fakat ifadesinde gördüğüm bir şey bakışlarımı ondan çekmeme engel oluyordu. "Sana borçlu kalamam."

"Senden borç isteyen yok," dedi dişlerinin arasından.

"Eminim vardır." Ev arkadaşımın sarhoş vücudunun yarattığı ağırlığı düşünmemeye çalışıp giriş kapısına yürüdüm. "Oralarda bir yerlerde çetelesini tutuyorsundur."

"Ne kadar adisin!" Aniden yükseldi ama benimle kavgayı sürdürmesince rağmen adımları ısrarla peşimdeydi. "Ben öyle biri miyim?"

Konu ben olduğunda, kısmen.

"Arkamda dur, Lina," diye mırıldandım alayla. Sorusunu neden cevaplamak istemediğimi çok daha sonra düşünecektim. "İşimiz bittiğinde seni evine bırakacağım."

"Lütfen bırakma. Seninle aynı arabaya bir daha binmeyeceğime dair kendime söz verdim."

Bu nereden çıktı şimdi?

"Siz çıkıyor musunuz?"

Soru, dirseğini demir korkuluklara yaslayarak tartışmamızı izleyen Alara'dan gelmişti.

Ona döndüm. "Evet."

"Aman Allah'ım! Bunun hakkında makale falan yazmayacaksın, değil mi?" diye çılgılık attı Melina. Ellerini dudaklarına kapatıp dehşet dolu bir ifadeyle Alara'ya baktığında suratında *dedikodu sitenden ve kampüse yaydığın sırlardan haberdarım*, bakışı vardı. "Yani yazacaksan da en azından soyadımı sansürle falan..."

Alara tek kaşını kaldırdı. "Belki yazarım. Ama biraz daha malzemeye ihtiyacım var. Sarhoş Güner Kuyucu dramı, gizli aşk, evin bahçesinde beliren sinsi bir ikili..."

O lafının devamını getiremeden Melina telaşla bana döndü. "Ben *gerçekten* buraya sadece yardım etmeye geldim! Sinsi planım falan yok! Yani, başka zaman biraz olabilir ama ben... O..." Durdu. "...Anlatabiliyor muyum?"

Elimde olmadan güldüm. "Hayır."

"Sen niye gülüyorsun şu an?" diye çıkıştı ama sesi öyle tizleşmişti ki neredeyse bahçedeki kediler tepki verecekti. "Buraya da senin yüzünden geldim zaten!"

"Benim yüzümden?" dedim eğlenir bir ifadeyle ona bakarken. "Ben çekip gitmeden arabaya atlayan sendin. En son çocuğun koluna yapışıp *istersen diğer tarafından tutabilirim*, diyordun. Hatta gözlerin parıldadı. Hatırlıyor musun? Böyle." Öne eğilerek dakikalar önceki endişeli ifadesini taklit ettim.

"Gözlerim öyle parlamadı." Ciddi olduğunu göstermeye çalıştı ancak yanakları kıpkırmızıydı.

"Belki. Ama yardım ettin." Önüme dönerken boştaki elimle duvardaki panele kapı şifresini girdim. "Artık bu kaosun bir parçasısın."

Alara Yücel hâlâ yukarıdan bizi izliyordu. "Siz gerçekten çıkıyor musunuz?"

"Evet."

Peşim sıra, "Hayır!" diye itiraz etmesine rağmen geç kalmıştı. Kaşlarını çatarak bana baktığında öfkeli olduğunu hissedebiliyordum. "Neden sürekli *evet* deyip duruyorsun?"

"Çünkü şu an birlikteyiz. Sarhoş birini taşıırken ortak bir travma yaşadık. Bağ kurduk."

"Tamam ama bu bir randevu değil! Bu..."

Olduğu noktadan başını aşağı eğen Alara, "Ortaklaşa kurtarma operasyonu?" diye bir öneride bulundu.

"Evet! *Kurtarma*. Ben sadece... İkinciniz de olay yerinden geçiyordum gibi düşünün, tamam mı? Yardım ettim ve şimdi gidiyorum."

Arkasını dönmek için hamle yapamadan önce duyduğum son şey Güner'den yükselen derin bir öğürtü ve tişörtümde hissettiğim ıslaklıkla birlikte gelen tembel bir homurtuydu. "Yanında peçetesi olan var mı?"

BÖLÜM ON

GERÇEK BİR HAYAL KIRIKLIĞI

“Sana bakıyorum, küçük hanım.”

— KAZABLANKA

Melina Er

“Sebebi bu muydu?” Sonraki cumartesiye Dora Belgemen’den gelen beklenmedik bir aramayla başlamıştım. “Niye bu kadar geç haber verdin? O hâli günlerdir aklımdan çıkmıyor.”

“Yeni atlattığını söyledi.”

Boğazımda belirsiz bir yumru oluştu. “Larin’i mi?”

“Evet.”

Güner Kuyucu için unutulması güç olan tek kişi.

“Ayrıldıkları için mi o kadar içmişti?” Aynı şeyi dakikalardır kendi aramızda konuşmamıza rağmen hâlâ tekrar tekrar onaylatmaya ihtiyacım vardı. “Onu resmen kaldırımdan sürükledik. İlişkileri ciddi miydi ki? Sızıp kalmıştı çünkü, bu kadar...”

"Lina." Sesinde *teselliye* benzer bir tını vardı ama lafımı kestiğinde bundan onun da keyif aldığını sanmıyordum. "Bunu kendine eziyet hâline getirmenin anlamı yok."

"Ben sadece..." Duraksadım. "Onu böyle görmeyi beklememiştim."

"Çünkü onu hiç gerçekten görmedin." Bu cümle öyle sakince geldi ki neye kızmam gerektiğini bilemedim.

"Yanınızda aptal gibi hissettim." *Çünkü onu hiç gerçekten görmedin.* "Uyukluyordu. Beni görmedi bile. Gülmedi, sormadı, fark etmedi. Tamam, sarhoştur ama yine de kafede tanıştığımız güne kıyasla..."

"Görmemesi seninle ilgili değil."

Kelimelerim aynı dakika içinde ikinci defa onun tarafından çalındı. "Ne?"

"Sebebi hep kendinde arıyorsun. Arama. Sen..." Derin bir nefes verdiğini duydum. "Sen zaten *yeterince* fark ediliyorsun."

Kalbimde anlamsız bir ritim bozukluğu hissettim. "O fark etmiyor."

"Onun bakmaması senin eksik olduğun anlamına gelmiyor."

"Bunun bir önemi yok," dediğimde sesim plansız bir şekilde yükselmişti. Beni gafil avladığı ve ne diyeceğimi bilemediğim anlarda ondan olması gerekenin iki katı fazla nefret ediyordum. Üstelik son zamanlarda bu gücü bende fiziksel bir boyuta ulaşmıştı. "Bu oyuna onun beni fark etmesi için girdim ve şimdi gözümün önünde başka bir kız için perişan oluşunu izliyorum!"

"Biliyorum." Telefonda gelen sesi hâlâ yumuşacıktı.
"Ben de oradaydım."

"Sen her şeyi biliyorsun zaten!"

"Bana niye kızılıyorsun?" diye sordu. "Gelip ilk sana anlattım."

Kızdığında bile sakın kalabilmene kızılıyorum. "Sus."

"Lina."

"Sus, dedim!" Bir kez daha yükseldim fakat hemen ardından ne diyeceğini merak ettiğim için birkaç saniye bekledim. "Ne var?"

Aramanın başından beri tadı son derece kaçık olmasına rağmen bu cevabıma kısık sesle gülmüştü. "Kendine bu kadar yüklenme."

"Bunu mu söyleyecektin?"

"Evet."

"Ne yaptığım seni ilgilendirmez." Gözlerimi devirmek istiyordum ama garip bir şekilde bu konuşmayı Dora Belgemen'le yaptığım için mutluydum. "Beni çözmeye çalışma."

"İlgilendirmiyor olsaydı hâlâ seninle tartışıyor olmazdım, Lina."

"İşte o yüzden senden nefret ediyorum," dedim yatağında yuvarlanmayı keserek. "Beni hiç yanı yolda bırakmıyorsun."

Kahkaha attı. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söyledin."

Çünkü öyle. "Konu sen olunca en ufak şey bile bir tehdit."

"Her hareketimi savaş çağrısı gibi algılamayı bıraksan iyi anlaşırsınız aslında."

"Diyene bak!" Konuşmama hakkımı kullanmak istiyordum fakat cevap hakkımı her defasında bu tür laflarla çalınca içimde ona karşılık verme arzusu doğuyordu. "Yarın ne yapıyoruz?"

Amacım geçen haftaki skandalın ardından Güner'le yeniden bir araya gelme planı kurmaktı. Fakat çenemi avucumun içine alıp kulağımdaki telefona karşı düşünmeye başladığımda, aklıma neden ilk önce Dora'yla Anatomi çalıştığımız ve sahilde yürüyüşe çıktığımız anların geldiğine anlam veremedim.

Birkaç saniye boyunca sessiz kaldıktan sonra, "Sen ne istiyorsan," dedi.

"Aslında çok da istemiyorum... Bu kadar uğraşıp yine yok sayılmak yoruyor artık."

"Seni hiç yok saymadım."

Duraksadım. "Güner'i kastediyorum."

"Ben seni kastediyorum."

Kalbimde bir boşluk oluştu fakat o an bu sözcükleri düşünmektense odamın duvar kâğıdındaki çiçek desenlerini saymak çok daha mantıklı geliyordu.

Sağ üstte iki, ortada bir tane kocaman, çaprazda dört, sol altta iki...

"Mel!"

Odamın kapısında aniden beliren Birge'yle dudaklarımın arasından tiz bir çığlık kaçtı.

"Lina?" Dora'nın endişeli sesi anında kendini belli etmişti fakat o sırada kalbimi tutarak en yakın arkadaşına bakmakla meşguldüm. "Ne yapıyorsun?"

Yere kadar açılan çenesini eski hâline getirip beni yanına çağırdı. "Çabuk buraya gel!"

"Ne oldu?"

"Gel, dedim!"

"Lina?"

"Şu anda telefondayım." Dora'nın bir kez daha seslenmesiyle Birge'ye öldürücü bakışlar atmayı bırakıp ona odaklandım. "Dora, kusura bakm-"

"Bir de onun arkadaşıyla mı konuşuyorsun?" Saniyeler önce kapıda olan arkadaşım bu adı duyduğu an yanımda belirdi. Elimi kaldırıp ona sessizce gitmesini söyleyecekken dediği şeyi fark ederek duraksadım. Fakat o benden daha fevri davranmıştı. Kulağımdaki telefonu çekip aldıktan sonra hiç düşünmeden aramayı sonlandırdı. "Beni dinlemiyor musun?"

"Birge!" Yatağımın üzerine fırlattığı telefonuma dehşet dolu bir bakış attım. "Ne yapıyorsun?"

"Asıl sen ne yapıyorsun? Bu çocuğu sevmeyi acilen bırakman gerek!"

"Hiçbir şey yapmı-" Duyduklarımınla birlikte kalbim ağzımda attı. "Dora Belgemen'i sevdiğim falan yok!"

Düşüncesi bile beni *boğmaya* yeterliydi.

"Dora Belgemen nereden çıktı?" Bunu kaşlarını çatarak sordu ancak neyse ki üzerinde çok durmak yerine kendi telefonunu açıp ekranını yüzüme tutmuştu. "Şuna bak."

Gösterdiği şeyin kampüsün dedikodu sayfası *Kaba Kızlar Karteli* olduğunu gördüğümde duraksadım.

"Bu ne?"

“Kaydır.”

Güncelde kullanıcılar tarafından aktif kullanılan ve magazinsel değer taşıdığı düşünülen haberlerin yayıldığı ana akıştan bahsettiğini biliyordum. “Birge...”

“Kaydırmaya devam et.”

Dediğini yaptım.

Saniyeler önce atılan gönderilerden bir anda dakikalar öncekilerine geçtiğimde, neredeyse her iletinin altında beliren *Güner* adıyla kaşlarımı çattım.

Çok geçmeden Birge’nin neden telefon konuşmamın orta yerinde çat kapı odama daldığını anlamıştım.

“Her aşk Larin’inki kadar yakıcı olamaz.”

Onun hakkında atılan ilk gönderi buydu ve altına bir fotoğraf eklenmişti.

Tereddüt ederek oraya tıkladığımda, “Bakmak zorunda değilsin,” diye mırıldandı Birge. “Ben sadece sana bu piçin nasıl bir yavşak ol...”

İki kişiyi net bir şekilde odağı içine alan fotoğraf karesi açıldığı an, etrafımdaki sesler cam bir fanusun içine girmişim gibi hızla kesildi. *Kesinlikle* Doraların kaldığı evin sokağında çekilmişti. Daha net bakınca fotoğraftaki kişinin Güner olduğunu ve kolları arasına alıp öptüğü kızın yüzünün seçilmediğini fark etmiştim. Etraf karanlıktı, muhtemelen evde verdikleri ufak partilerden biriydi çünkü arka planda sokağa peş peşe park edilmiş birkaç lüks araba vardı. *Ve fotoğraf yeniye benziyordu.* Larin Koroğlu’na ait simayı bir kilometre öteden bile tanırdım ve ne bu karede ne de o gün kafenin önünde gördüğüm kız silüetleri ona aitti.

Hepsi birbirinden farklı kişilerdi.

Kaburgalarım göğsüme batar gibi hissettirirken yutkunarak sayfayı kaydırdım.

Altındaki yorumlar çok daha beterdі:

X: Larin artık geçmişte kaldı galiba?

Y: Bu çocuğun aşk hayatı dışında bu sayfada düzgün bir haber okuyabilecek miyiz?

Z: Daha bu haftanın başında yanında başka bir kız vardı.

J: Kampüsün çapkın oğlanlarından ne bekliyorsunuz? Hepsi birbirinin kopyası işte.

W: Biz sadece uyumlarına şaşırdık. Larin kadar olmasa da bu da tatlı kız.

Atılan iletileri okurken Birge'nin yüzü hâlâ bana dönmüktü ama benim gözüm artık hiçbir şeyi seçemiyordu.

"Mel..." Bir elinin yavaşça omzumu sardığını hissettim ve sesli olarak dile getirmese bile bunu görmeme neden olduğu için pişmanlık duymaya başladığını biliyordum. "İyi misin?"

Ağzım kurumuştı. "Bu, bugünün haberi mi?"

"Gönderi bu sabah paylaşılmış," diye mırıldandı başıyla onaylarken. "Görgü tanığı yorumu da var. Kayra Karçin'i biliyor musun?" Amigo takımındaki popüler kızlardan biriydi ama adı dışında kişisel olarak tanıımıyordum. "Fotoğrafi atan o. Muhtemelen partiden ayrılırken çekti."

Yani dün gece.

"Senin bundan haberin var mıydı?" diye sordum ona döndüğümde.

"Fotoğraftan mı?" Gözlerini üzerime dikti. "Hayır, tabii ki. Az önce gördüm. Daha önce haberim olsa..."

"Partiden?" diye kestim lafını.

Birkaç saniye boyunca gözlerimin içine baktıktan sonra, "Sidar'dan duymuştum," dedi dürüst bir sesle. "Partinin büyük bir olayı olsaydı eminim kampüstekiler susmazdı ama sadece kendi aralarında toplandıkları ufak bir eğlen-ceymiş. Bilirsin..." Gözlerini devirdi. "Bizim dâhil olamadığımız ortamlar."

"Ama yine de haber vermesi gerekirdi!"

Aniden bağırdığımda karşımda irkildi. "Sidar mı? Neden bu kadar büyütüyorsun?"

Dora.

Bu partiden haberinin olmaması ihtimali, koca bir okyanusu tek kibritle yakma olasılığım ile aynı imkânsızlık değerini taşıyordu. *Kendi evindeydi.* Nasıl bilmeyecekti ki? Göz göre göre bana söylememeyi tercih etmişti ve çok yüksek ihtimalle dün gece onların yanında o da vardı.

Bu sabahki aramasının neden beklenmedik olduğuna şaşmamalıydı.

Kendince vicdanını rahatlatıyordu.

"Pislik," diye fısıldadım dişlerimin arasından. "Hâlâ niye şaşıyorum, kendime inanamıyorum."

"Mel," dedi Birge. "Tamam, kızdığını biliyorum ama..."

Parmaklarımı saçlarıma daldırdım. "Bunu bana nasıl anlatmaz?"

"...Sidar'ın amacı kötü değildi. Zaten partiye bile gitmedi. Sadece bana onlardan duyduklarını söyledi."

"Saklamaması gerekiyordu. Bu..." *Aramızdaki isimsiz, tubaf ilişkisiye uygun bir davranış değil.*

Birge derin bir nefes verdi. "Haklısın."

"İlişkisi olduğunu da biliyordu kesin."

"Hayır, bilmediğine emin olabilirsin. Ben bile az önce öğrendim."

"Sidar'dan bahsetmiyorum," dedim aniden.

Kafası karışmış hâlde duraksadı. "Ne? Kimden bahsediyorsun o zaman?"

Neredeyse hakkındaki kötü düşüncelerimde yanıldığımı düşünmek üzere olduğum gerçek bir hayal kırıklığından.

Dora Belgemen'in beni önemseydiği fikrine nasıl kanabildim?

Onun amacı en başından belliydi.

Notlarını yükseltebilmek için beni kullanmıştı ve güya en yakın arkadaşının aramızdakilerden hazımsızlık duyacağını ve ilişkimizin bir noktasında kendi adına harekete geçeceğini anlatmıştı.

Güya.

Güner Kuyucu için tamamen umutsuz bir vaka olduğumu en başından biliyor olmalıydı.

Bu koz onu iyi eğlendirmiş miydi?

Toplum içinde Güner'in bana olan kayıtsız ilgisizliğiyle, geceleri odasındaiken ölesiye dalga geçmiş miydi? *Muhtemelen.* Çünkü onun için her zaman garanti bir bahistim. Benim onun hakkında öğrendiğim birkaç açık bilginin aksine, Dora Belgemen attığım ve atacağım her adımdan bir şekilde haberdardı. Karakterimi en ince ayrıntısına kadar

biliyordu. Karşısında olduğumda beni açık bir kitap gibi okuyor ve mimiklerimden ya da vücut hareketlerimden yola çıkarak alacağı aksiyonlara bu şekilde karar veriyordu.

Önünde sonunda senin olacağını düşündüğün şey seni niye bu kadar yıpratmış ki?

Bunu derken de söylediği ve ima ettiği her şeyin farkındaydı.

Benden her zaman bir adım öndeydi.

“Mel?” Birge omzumu sarsarak adımı seslenince ona dönmek zorunda kaldım. “İyi misin?”

“İyiyim.”

“Rengin attı.”

“İyiyim, sadece biraz...” Yutkunup bakışlarımı odanın içinde gezdirdim. “... kötü hissediyorum.”

Ve kötü hissetmemin sebebinin Dora Belgemen olması çok daha kötü hissettiriyor.

“Ah, bebeğim...” Beni izlerken dudakları büzüldü ve mavi gözlerini üzerime dikip kollarını yavaşça etrafıma doladı. “Hoşlandığın kişi tam bir pislik olduğu için üzgünüm. Sana kızmıyorum çünkü hiçbirimiz seveceğimiz kişileri seçemeyiz. Ama Güner tam olarak böyle biri.”

Güner ve gizemli sevgilisinin kameraya yansıyan fotoğrafının neden endişe listemde *ikinci* sırada olduğunu anlamazken, “Evet,” diye fısıldadım. “Kimi seveceğimizi seçemiyoruz.”

“Bu hareketlerinin seni ondan soğutması gerekiyordu.”

Kollarımı beline dolayarak sarılışına karşılık verdim. “Bu çok imkânsız geliyor.”

“Gerçekten öyle olduğu için mi yoksa sadece öyle olduğunu düşündüğün için mi?”

“İkisi arasında nasıl bir fark var ki?”

Bana uzun uzun baktı. “Çok büyük bir fark var.”

“Sanırım...” diye mırıldandım. Gözlerimin uzaklara daldığı ya da bu sorunun cevabını olması gerektiğinden daha fazla düşündüğüm için miydi bilmiyordum, “Gerçekten imkânsız olduğu için,” diye devam ettiğimde tam anlamıyla dürüst olmadığımı hissediyordum.

Derin bir nefes verdiğini duydum ama omuzlarımı sıvazlarken herhangi bir cevap vermemişti.

“Birge?” Başımı kaldırıp yanağımı göğsüne yasladığım noktadan onunla göz teması kurmaya çalıştım.

“Hmm?”

“Sidar da yeterince çapkın.” Bu mevzunun bahsini açıp açmama konusunda tereddütlüydüm fakat adını duyduğu an elektrik çarpmış gibi bana döndüğünde bunu düşünmek için geç kaldığımı anlamıştım. “Fotoğrafları çıkmıyor ya da partiden partiye atlamıyor olabilir...” Ortamlara girebilme konusunda eli çok daha ilerilere uzansaydı eminim bu iki seçenek de çoktan gerçeğe dönüşmüş olacaktı. “Ama çok flörtöz. Kafeteryadaki çalışanlarla ve bölümündeki kızlarla az konuşmadı. En son caddedeki kahve dükkânındaki garson kızdan bahsediyordu.”

“Bu konuşma nereye varacak gerçekten merak ediyorum,” dedi kaşlarını çatarak.

“O da tam olarak böyle biriyken...” Yavaşça dudağımın içini dişledim. “Nasıl hâlâ ondan hoşlanabiliyorsun?”

Omzumu sıvazlayan eli durdu ve bedeni, beline sardığım kollarımın arasında kaskatı kesildi. "Ne?"

"Güner'e karşı nasıl hâlâ bir şeyler hissedebildiğimi en çok senin anlaman gerek..."

"Sidar'dan *hoşlandığım* falan yok."

"Hoşlandığını biliyorum..."

"Mel!"

"Görebiliyorum." Üçümüz de çok uzun süredir ev arkadaşydık fakat o ikisi arasındaki bağın, benim onlarla paylaştığım bağdan tamamen farklı olduğunu *her zaman* biliyordum. "Sen benim en yakın arkadaşımsın."

"Ve şu an seni öldürmek istiyorum."

Dudağımı ısırđım. "Ondan hoşlanmanda hiçbir sorun yok. Yemin ederim."

Gerçekten yoktu. Ev arkadaşı olabilirdik ve bu itiraf belki de Sidar'la aralarında büyük bir çatlağa neden olabilirdi fakat Birge'nin hislerinin yalnızca basit bir hoşlantıdan ibaret olmadığını biliyordum. *Yanılmıyorsam kesinlikle Sidar da ondan hoşlanıyordu.* İkisinin de üniversitenin ilk sene-sinden bu yana birçok ilişkisi olsa bile günün sonunda döndükleri yer burası ve birbirlerinin yanındı. Bu evin içindeki varlıklarına alışmışlardı ve aralarındaki ilişki uykudaki bir yanardağ gibiydi. *Böyleyken sakın ama patladığı vakit sarsıcı olacak türden.*

"Hoşlanmıyorum," diye tersledi. "O gördüğüm *en* ucube erkek."

İfadesi öfkeliydi fakat gözleri yumuşak bir boşlukta gezinip duruyordu. Onu çok iyi tanıyordum; Birge sinirlendiğinde göz teması kurmazdı. Çünkü öfkesinin söyleyemediği

başka şeyleri bastırmak için ortaya çıktığını en çok kendisi bilirdi.

“Ucube olabilir,” dedim sakince. “Ama seni dinlediği anlarda yüzünün aldığı ifadeyi de gördüm.”

Birkaç saniye dudaklarının kenarlarını kıpırdatarak beni izlediğini görünce söylemek istediği bir şeyler olduğunu ama onları yuttuğunu fark ettim.

“Bu kadar açık etmeye çalışmıyordum,” diye fısıldadı en sonunda. “Yani... Onun bir şey hissettiğini bile sanmıyorum.”

“Elbette sanmıyorsun.” Sarılmayı kesip yavaşça doğruldum. “Çünkü o da senin gibi davranıyor.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Yani...” diye mırıldandım ardından. Durumu toparlayabilmek adına yavaşça öksürdüm fakat kaskatı kesilmiş ifadesi daha da endişelenmeme neden olmuştu. “Ben... Demek istediğim şu ki...”

“Mel,” diye fısıldadı lafımı keserek.

“Hı?”

“Ne oldu böyle bize?”

Hiçbir şey, diye karşılık verdim içimden. Sadece âşık olduk. Hem de hiç olmamamız gereken kişilere.

“Bilmiyorum.”

“Ben de bilmiyorum.” Elini alınına çıkarıp kendisine güçlü bir şaplak attı. “Bu durumda sana akıl verebileceğimi bile sanmıyorum.”

İç çektim. “Haklısın.”

"Doğruyu söylemek gerekirse Güner konusunda ne yapacağın hakkında benim bile fikrim yok."

Başımı salladım. "Evet."

"Ondan hoşlanmaman en iyisi olurdu ama hoşlandın."

"Maalesef."

"Ve şimdi bunun sonuçlarıyla yüzleşmek zorundasın." Durdu. "Aşk zaten bazen de böyle değil midir?"

"Bilmem," diye mırıldandım. Bunca zaman boyunca Güner Kuyucu'ya hayrandım ve karşılıksız sevmenin nasıl bir duygu olduğunu ilk sıradan tatmıştım. "Belki böyledir..."

"Belki kendimizi bu kadar yıpratmamıza bile gerek yoktur."

Bunu duymayı beklemediğim için kaşlarımı kaldırarak ona baktım. "Ne?"

"Aşk dediğin ne ki?" diye sordu bana döndüğünde. Aynı zamanda üzerindeki kazağın sökülün mavi ipiyle oynuyordu. "Birkaç yürek çarpıtan tatlı an ve sonrasında gelen bir dünya dolusu kalp kırıklığı mı?" Güldü. "Kalsın. Birçok aşkın neden karşılıksız kaldığına şaşmamalı."

"Niye böyle söylüyorsun?" diye sordum meraklı bir sesle.

"Çünkü büyük bir çoğunluğu bu çabaya değmiyor bile."

"Ama aşkta mantık yoktur ki," dedim başımı sallarken. "O an o kişinin tüm bunlara değip değmediğini bile düşünmezsin. Sadece kalbinle hareket edersin."

"İşte bu yüzden kaybediyoruz." Bir kez daha güldü. "Aşkta mantık kesinlikle vardır."

"Yoktur," diye itiraz ettim.

"Vardır, Mel. Bir düşünsene..." dedi benimle göz temasına geçtiğinde. Biraz sonra bilimsel bir konuşma yapacakmış gibi büyük bir ciddiyete bürünmüştü. "İnsanın aşka bu kadar kapılmasının bir sebebi olmalı. Gerçekten sevdiğini düşündüğün biriyle olmak zaten bir tür kendini bulma yolculuğudur. Çünkü sen birini sevdiğinde aslında o kişiye dair bazı kararlar veriyorsun. Çoğunda da kalbinin seni yönlendirdiğini sanıyorsun ama bu aslında beyninin kurduğu bir tür savunma mekanizması ve bunu fark etmiyorsun."

"Savunma mekanizması mı?"

Başını salladı. "Güner'i sevmenin mantıklı olmasa da aslında seni güçlü kıldığını düşünebilirsin. Çünkü içgüdülerin sana *bir kişiyle* bağ kurarak hayatta bir yer edinmen gerektiğini söylüyor ve bu da mantığına dayanıyor."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Bağ kurma ihtiyacının ucunun bile mantığa dayandığını mı söylüyorsun?"

"Hayır," dedi basit bir şekilde. "Eğer sadece seni tamamladığını düşündüğün bir boşluğu doldurmak için biriyle oluyorsan o zaman orada bir sorunun yattığını söylüyorum."

Sadece seni tamamladığını düşündüğün bir boşluğu doldurmak için biriyle olmak.

"Şaşırdım."

Gerçekten şaşırmıştım çünkü bu konuşma bana hiç hatırlatmaması gereken bir şeyi hatırlatmıştı: "*Sana göre insanlar sadece kontrol ettikleri şeylerin peşinden mi gitmeli?*"

"Bana göre insanlar kendilerini harcamadan bir şeye ulaşabilmeli. Yani eğer ortada gerçekten tüm o çabaya değer varsa o şey seni yıpratmaz."

"Bence çok yanlış düşünüyorsun."

"Farklı perspektifler."

"Ama bazen bazı şeyler sadece istediğimiz için olur, Dora. Bence hiçbirimiz o kadar planlı, ölçülü ya da kusursuz değiliz. Bazen spontaneyiz, bazen sadece birine dokunmak isteriz. Onun bizi görmesini."

"Peki ya görmezse?"

"Görür. Bazen görüyormuş gibi yapar, bazen geç görür ama bir şekilde görür. İnsanlar düşündüğünden daha az kör."

"Bence insanlar kesinlikle düşündüğümünden daha fazla kör."

İkisi de birbirinden bambaşka şeyler söylüyor olmalarına rağmen aşk hakkındaki teorilerinde bir şekilde aynı fikirde-
lerdi.

Dora'yı sürekli yargılıyordum ama bir noktada haklı olabilir miydi?

Hayır.

Haklı olsa dahi dün geceki partiden bana bahsetmemiş ve Güner'in yeni kız arkadaşının konusunu açmamıştı. Onun bilimsel analizleriyle ilgilenmiyordum. Beni yanında anlaşma amaçları için tuttuğu müddetçe ben de onu bu şekilde kullanacaktım. *Ona sadece çok kısa bir süre daha katlanmam gerekiyordu.* Vizeler başladığında benden yardım alabilmesi için ortada hiçbir sebep kalmayacaktı ve böylece anlaşma düşecekti.

Güner'in beni fark edeceği zaten yoktu. *Bu yüzden sadece Dora Belgemen'i bitirmeye oynamalıydım.*

"Mel?" Planımın temellerini aklımdan atmaya başlamışken Birge'nin bana seslenmesiyle ona döndüm. "Dora Belgemen neden sana iyi olup olmadığını soruyor?"

"Ne?"

Hangi ara aldığını bilmediğim telefonumu elinde tutuyordu ve ekrana bakarken kaşları çatılmıştı. "Siz ne ara bu kadar samimi oldunuz?"

İşte yine başlıyoruz...

"Numarasını engelle."

Bana üçüncü bir gözüm çıkmış gibi baktı. "Ne? Tamam, bu biraz tuhaf ama mesajı gayet tatlı gözüküyor..."

"Numarasını engelle," diye tekrar ettim bir kez daha sözünü kestiğimde. En başında onlara bu konu hakkında dürüst olamadığım için suçlu hissediyorum ve bugünden itibaren Dora Belgemen'e karşı oluşturacağım savunma duvarının ardında her şeyi bilen ve aramızdakilerden haberdar olan bir Birge'nin yol göstericiliğine ihtiyacım vardı. "Birge... Dora ve ben bir şey yaptık..."

Sahte ilişkimizden ona nasıl bahsedeceğim konusunda garip bir endişe yaşadığım sırada, "Siktir," diye fısıldadı gözlerini belerterek. "Yattınız falan mı?"

"Ne? Hayır!" diye bağırdım. "Neden aklına ilk bu geliyor?"

"Başka ne yapmış olabilirsiniz?"

Yapabilirsin, Melina.

"En başından anlatacağım..." diye mırıldandım karşısında bağdaş pozisyonu aldığım da. "Hani size, ona para karşılığında özel ders vermeye başladığımı söylemiştim ya?.."

BÖLÜM ON BİR

BİR İKİ,
İKİ BİR

*"Ona uykuya dalar gibi âşık oldum:
Önce yavaş yavaş, sonra birdenbire."*

— AYNİ YILDIZIN ALTINDA

Dora Belgemen

"Engellendin."

Orkun'un sinir bozucu metaforlarına kulak asmak yerine spor çantamı omzuma astım. "Ben bir şeyler atıştırmaya gidiyorum."

"Engellendin, kanka. *Basbayağı*." Yoluma çıkıp az önceki basketbol maçından dolayı hâlâ kızarıklık olan suratına muzip bir ifade yerleştirdi. "Mesajların iletilmiyor bile. Kızı çıldıracak ne söylemiş olabilirsin?"

"Hiçbir şey söylemediğini söyledi ya," dedi Egemen ona doğru kuru bir havlu fırlatırken. Orkun onu havada kaptı ve yeniden bana dönmekten önce Egemen'e ufak bir öpücük yolladı. "Uğraşma."

resmiyete dökabiliyordu ama aynı zamanda habersiz ve yersiz bir şekilde mesafesini de çekebiliyordu.

Ona göre bu haklara yalnızca o sahipti.

Cumartesi sabahı bağırarak telefonu kapatmış ve sonrasında hiçbir haber vermemişti.

Vermesi gerekmez miydi?

Beni o kadar mı uzakta görüyordu?

Öyle ya da böyle, bir şekilde koca bir ayı geride bırakmıştık ve her geçen gün ona biraz daha fazla yakınlaştığımızı düşünürken o da benim gibi aramızdaki bu olumlu gelişimi hissetmiyor muydu?

Hissetmiyordu ki şu anda onun rehberinde engelli durumdaydım.

“Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sanırım Orkun haklı.”

“Ne?”

“Bir tuhafılık var,” diye mırıldandı Egemen. İlişki konuları açıldığında çoğu zaman sessiz kalmasına rağmen bu defa öne çıkarak fikrini belirtmesi hazırlıksız yakalanmama neden olmuştu. “Onunla gerçekten hiç konuşmadın mı?”

Cevabı net bir şekilde biliyorken söylemeden önce birkaç saniye bekleme ihtiyacı duydum. “Hayır.”

Gözlüklerinin arkasından bana şaşkın bir bakış attı. “Hiç mi?”

Başımı iki yana salladım ama ağzımı açmadan önce, “Sence geçmiş olsaydı iki gündür sabahlara kadar *ne yapacağım ben*, diye kapımızın önünde sayıklar mıydı?” diye sordu Orkun.

Öyle bir şey yapmamıştım.

Ona uyarıcı bir bakış attım.

“Niye konuşmuyorsun?”

“Nasıl konuşabilirim?” diye homurdandım yeniden Egemen’e döndüğümde. “Beni engelledi.”

“Bunu bir bahaneymiş gibi söyledin.”

“Gerçek olduğu için söylüyorum.”

“Benim tanıdığım Dora Belgemen şu anda o kızın kapısına dayanmıştı bile,” diye araya girdi Orkun.

Ona ait sesleri beynimin gereksiz deposuna yollamak üzereyken Egemen’in, “Doğru söylüyor,” demesiyle duraksadım. “Evine neden gitmedin?”

Çünkü bunun için onunla yeteri kadar yakın değilim.

Aramızdaki anlaşmaya bile güçlükle katlanıyorken onu bu tür şeylerle daha da köşeye sıkıştırmaya niyetim yoktu çünkü bunu istemediğini biliyordum.

Ama ben istiyordum.

Fırsatımız varken birbirimizi daha yakından tanımayı ve buluşmak için vakit bulduğumuz zamanlarda, süremizi saçma argümanlar yüzünden atışmak yerine gerçekten konuşarak harcamayı istiyordum.

Bana gününü anlatmasını istiyordum.

Endişelerini içine atmamasını ve Güner Kuyucu mevzusunun kendisi için bu kadar büyük bir mesele hâline getirmemesini istiyordum.

Evine gitmek için ondan izin almamak istiyordum.

Ama o bunu istemiyordu. Bana karşı ördüğü sert duvarları vardı ve onları yıkmaya hiç niyeti yoktu.

Onlara Melina mevzusunun detaylarından bahsedemeyeceğimi bildiğim için yalnızca, “Çünkü öyle,” diye kestirip atmayı seçtim.

“Gerçekten bahane üretiyorsun,” diye mırıldandı hiçbir şeyden haberi olmayan Orkun. “Şu dakika evine gitmemek için neyi bekliyorsun?”

“Şu an evde değil,” dedim duvardaki saate kısa bir bakış attığımda. Üçe geliyordu ve bu bilginin neden zihnimdeki bellekte kayıtlı olduğunu bilmiyordum. “Araştırma kulübünün toplantısı var. Oradadır.”

İkisi de uzun bir süre boyunca tek kelime etmeden gözlerimin içine baktı. Sanki *ona dair özelliklerden aklında tuttuğun tek şey bu mu*, der gibi.

“Aynı kulüpteyiz,” diye devam ettim, uzayıp giden sessizliği sonlandırma ihtiyacı hissederek. Korkunç olan şey onun hakkında daha fazlasını biliyor oluşumdu fakat bundan en yakın arkadaşlarıma bahsetmeye niyetim yoktu. “Hiç gitmedim ama geçen dönemden beri bu kulüp için çok sıkı çalıştığımı biliyorum. Yönetici ekipten.”

Melina’yı gördüğüm ilk günden beri, etrafımdayken sürekli *ona* bakma ihtiyacı duymam mı bunu tetikliyordu, bilmiyordum ancak önceki dönemden bu yana ne bulunduğum ödev gruplarında ne de çalışma ekiplerinde onunla aynı takıma giriyordum. Yabancılarla çalışmak çok daha kolay geliyordu ve bir şekilde onun dikkatimi dağıttığını kabul ediyordum.

Aynı bölümü okuduğumuz için fakülte sınırları altında zaten yeterince birbirimize maruz kalıyorken onun da içinde bulunduğu bir kulübe girerek tüm dönemi aklımın

bir ucunda Melina Er adını tutarak geçirmek istememiştim. Bu yüzden isimim o listede yazmasına rağmen araştırma ekibinin toplantılarına hiç katılmıyordum.

“Saatine kadar biliyor musun?” diye sordu Orkun. Gözlerindeki dehşet ifadesine bakılırsa şaşkınlığını saklamaya pek niyeti yok gibi duruyordu. “Nasıl bir sapıkla aynı evi paylaşıyorum?”

“Melina onun sevgilisi.” Egemen gözlerini devirdi. “Bazen aşırı mantıksız sorular soruyorsun.”

“Sadece bazen mi?” dedim kayıtsız bir sesle.

“Doğru.” Başını salladı ama o bu ayrıntıya Orkun kadar takılmış görünmüyordu. “Gidecek misin?”

“Toplantılara hiç katılmadım.” Umursamaz bir şekilde omuz silktim. “Muhtemelen kulüpten çoktan atıldım.”

Dakikalar önce sandalyenin üzerine bıraktığım çantama uzanan Orkun, “Sence şu anda bir seçim hakkın olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu. Aynı zamanda aramızdaki mesafeyi kapatıp çantayı yeniden elime tutuşturmuştu. “Daha fazla geç kalmadan git.”

Bakışlarım bir kez daha saate kaydı. “Çoktan başlamıştır.”

Suratını buruşturdu. “Toplantıdan bahseden kim?”

BÖLÜM ON İKİ

BAŞARISIZ OLDUM

*"Umarım bu 'bir kez daha'ların toplamı
bir ömür eder, böylece seni bırakmam
gereken o ana hiç gelmem."*

— HARİKA BİRİ

Melina Er

Eskiden beni hazırlıksız yakalayabilecek en büyük olayın hoşlandığın kişiye yaptığın *seni seviyorum* itirafından sonra *teşekkürler* cevabını almak olduğunu sanırdım.

Zaman geçtikçe bu konudaki kriterlerim de benimle birlikte büyüyor olmalıydı çünkü geçtiğimiz son beş yıl boyunca beni şimdiki kadar hazırlıksız yakalayan başka bir an daha olmamıştı.

Öncelikle iki sorum vardı.

Birincisi, içerisi niye bu kadar sıcaktı?

İkincisi, Dora Belgemen neden dönemin başından itibaren listede eksileriyle meşhur olduğu bir kulübün toplantısına *çat kapı* dalmıştı?

Sınıfa girdiğinden bu yana kayıtsız ifademi koruyup onunla göz temasından kaçınmak çok zordu çünkü kulüp başkanına ufak bir özür bakışı yolladıktan sonra doğrudan *yanıma* oturmuştu.

Tereddütsüz bir şekilde.

Çantasını masaya bırakırken yarattığı gürültü yetmezmiş gibi her on saniyede bir pozisyonunu değiştirdiği için önümde tartışılan konuya odaklanamıyordum. Belki de ben abartıyordum. Son iki gündür yüzünü bile görmediğim için mi bilinmez ama, *geçtiğimiz bir ayın neredeyse tamamını birlikte geçirdiğimiz düşünülünce varlığına alışmamak imkânsızdı*, o noktada alıp verdiği nefesler bile önümde aralıksız konuşan çocuğun sesinden daha çok dikkatimi çekiyordu.

Birkaç sıra uzağımızda oturan kızların ona bakıp kıkırdaması da.

Adının Mina olduğunu hatırladığım küt saçlı kız koluyla yanındaki arkadaşını dürterken, “Biri onu buraya zorla mı getirmiş?” diye fısıldadı.

Yeterince sessiz değillerdi. *Ya da ben fazla dikkatliydim.*

“İki dakika sonra firar edecekmiş gibi duruyor,” dedi diğer kız. “Bir dönem daha bulamayız onu.”

Güldüğünde Mina da ona katıldı ve bir anlığına onların tarafında oluşan gürültü, gelecek yılki etkinlik bütçesinden bahseden kulüp başkanının dikkatini çekti.

Lensleri acayip kalın olan gözlüğünün üzerinden, çocuğun o gruba uyarıcı bir bakış attığını görünce tatmin olmuş bir şekilde arkama yaslandım.

Fakat o sırada sandalyesinde hafifçe yana kayan Dora'yla dizlerimizin çarpışacağını ve sonrasında hiçbir şey olmamış gibi oturuşunu değiştireceğini hesaba katmamıştım.

Ona bakıp benden *uzak dur* diye bağırma ihtiyacı duymama rağmen varlığını görmezden gelerek dudaklarımı birbirine bastırmayı seçtim.

“...yani sponsorluklar için bu dönem daha erken davranmamız lazım. Kulüp bazında listede üst sıralardayız ama geçen yılkinden farklı olarak bu sene biraz bireyselliğe gitsek daha iyi olacak...” *Birkaç anlamsız arka plan gürültüsü ve aklımı kurcalayıp duran Dora Belgemen.* “Melina?”

Adımı duyduğum an refleksle kulüp başkanına döndüm. “Efendim?”

“Sponsor olan kişilerin listesini not edebilir misin? Dekan onlara çelenk yollayacağını söyledi.”

Ben başımı sallarken yan tarafımdaki Dora bir kez daha pozisyon değiştirmişti. “Tabii.”

Göz devirme isteğimi güçlkle bastırarak defterimin boş sayfasına başlık atmaya çalıştım ama ilk denememde kalemin mürekkebi akmadı.

“Kalemin mürekkebi bitmiş.”

Sağ ol gerçekten, fark etmedim çünkü ben.

Numarasını engellememin ardından kurduğu ilk cümlelerin bu olmasına takılmamayı seçip onu görmezden geldim.

“...ayrıca rakip kulüpler çoğaldı, arkadaşlar. Bazılarınız turnuva zamanları kendilerini geri plana atıyor ama bu sene üstlerden kesin bir uyarı var. Artık herkes eşit rol dağılımında çalışacak, yani kendinizi başkalarının...”

Kulüp başkanının söyledikleri bir kulağımdan girip diğerinden çıkarken, "Kişilerin adlarını yazmanı söyledi," dedi aynı sinir bozucu ses. Bir anda kollarını masanın üzerine yaslayıp dikkatli bir şekilde kâğıda karaladığım saçmalıklara bakmaya başladı. "Şirketlerin değil."

Kalemi sertçe masaya bıraktım. "Amacın ne?"

Yarattığım gürültü bazı gözleri üzerime çekse de hepsinin işine geri dönmesi bir saniye bile sürmemişti.

Ama Dora Belgemen hâlâ bana bakıyordu. "Ne amacı?"

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordum bu kez. "Burada ne işin var?"

Cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi. "Ben de bu kulübe üyeyim."

Güldüm. "Saçmalama istersen."

"Ne konuda?"

Kayıtsız tavırları *sinirimi bozuyordu.* "Buraya üye falan değilsin."

"Gayet de öyleyim," diye belirttiğinde yavaşça kulağıma eğildi. "Başkandan yoklama kâğıdını almamı ister misin?"

Onca şeyden sonra nasıl hâlâ bu kadar umursamaz davranabiliyordu?

"Benim de içinde bulunduğum hiçbir etkinliğe beş metre bile yaklaşmazsın sen," dedim öfkeli bir sesle. "Bu senenin başına kadar bulaşıcı bir hastalık taşıyormuşum gibi benden kaçardın. Birden araştırma kulübü aşkın mı kabardı?"

Söylediklerimden bir şey dikkatini çekmiş olacak ki gözlerimin içine bakarken kaşları çatıldı.

Fakat o cevap veremeden, "Kavga edecekseniz dışarı çıkın," diye uyardığını duydum kulüp başkanının. O âna dek görünmez olduğumdan neredeyse emindim fakat gözlerimi diğerlerinin üzerine çevirdiğimde yeterince dikkat çektiğimi anlamıştım. *Çektiğimizi*. "Burada fikir alışverişi yapıyoruz."

Dora'nın bakışlarında beliren *hay hay* ifadesi neredeyse tükürüğümün boğazıma kaçmasına neden oluyordu ancak son anda kolundan yakalayıp onu masa altından sabitleyecek fırsatı yakalayabilmişim.

"Özür dileriz." Başkana döndüğümde suratımda büyük bir mahcubiyet vardı. Neden Dora adına özür dilediğimi ise daha sonra düşünecektim. "Devam edebiliriz."

Çocuk ikimize de uyarı dolu bir bakış attıktan sonra sınıfın öteki ucundaki diğer üyelerin yanına gitti.

"Lina."

Dudaklarımın içini kemirdiğim sırada aramızdaki teması ortadan kaldırıp defterime odaklandım. Varlığı bile yeterince dikkat çekiciyken bir de fısır fısır konuşarak insanların merakını körüklüyordu. Öyle ki içeri girdiğinden bu yana onun dedikodusunu yapan kız grubu harici, birkaç yeni yüzün daha ara ara bakışlarıyla bu tarafı yokladığını görebiliyordum.

"Lina."

Adımı bir kez daha fısıldadığında sesli bir nefes verdim. "Ne var?"

Kulüp başkanının söylediği gibi deftere sponsor adlarını yazmakla meşgul görünüyordum fakat bütün dikkatim kesinlikle *onun* üzerindeydi.

Birkaç saniye boyunca sessiz kaldıktan sonra, "Yüzüme bakmayacak mısın?" diye sordu.

Yakın gelecekte mümkünse hayır.

"Gördüğün gibi işim var." Dijital tahtada beliren isimleri madde hâlinde kâğıda dökerken onun gibi kayıtsız görünmeye çalışıyordum.

Sınıftakilere kısa bir bakış attı ve kimsenin gözünün üzerimde olmadığını fark ettiğinde altındaki sandalyeyi hafifçe oynatarak bana biraz daha yaklaştı.

İçeridekilerin uğultusu kalbimin sesini bastıramıyordu çünkü son hareketiyle nefesini neredeyse yanağımda hissetmeye başlamıştım.

"Yaklaşmayı keser misin?" diye fısıldadım dişlerimin arasından.

"Yaklaşmadım ki." Bunu öyle düz bir ifadeyle söyledi ki kelimeler ağzından çıkarken sanki ikimizin de dizleri masanın altından *bariz* bir şekilde çarpışmıyormuş gibiydi.

Kalemi sertçe masanın üzerine bıraktım ve kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Dora, gerçekten. Buraya neden geldin?"

Sadece 'özür dilerim' deseydin sana belki bir şans verirdim.

"Söyledim ya, kulübe üyeyim."

"Hayır. Senin üyeliğin olsa olsa *Sorun Çıkarma Ustaları Kulübü*'nde olur."

Cevabımdan sonra dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı ancak suratımda her nasıl bir ifade barındırıyorsam gözlerimiz buluştuğunda mimikleri yeniden eski hâline dönmüştü.

Sessiz kalacağını, *ya da en azından saçmaladığını kabul edeceğini*, düşündüğüm sırada hafifçe boğazını temizleyip sandalyesini düzeltti. "Seninle konuşmam lazım."

"Şu an mı?"

"Evet."

"Toplantının ortasında mı?"

"Evet."

Ona düz bir bakış yolladım. "Bir gün de normal biri olmayı dene. Zor bir şey değil."

"Senin yanıdayken zor."

Cüretkâr sözcüklerinden sonra boğazımda anlam veremediğim bir takılma oldu. Bakışlarımı kaçırma ihtiyacıyla gözlerimi çevirip tahtadaki kelimelere odaklandım çünkü öbür türlü kalbim bana aptalca bir hamle yaptıracaktı. *Üzerimde korkunç bir etkiye sahip kişinin o olmaması gerekiyordu.* Kulüp başkanının *bütçe, etkinlik planı ve program* gibi kelimeleri sanki başka bir dilde konuşuyormuş gibi anlamsız gelirken kafamın içindeki kalabalığın arasında onun nefesinin yanağıma vuruşunu hissetmemeye çalıştım.

Fakat birkaç saniye sonra aniden önümdeki kalemi aldı ve sponsorların adını not ettiğim sayfanın en altına küçücük bir şey yazdı.

"Ne yapıyorsun?" Gözlerimi kocaman aralayarak koluna bir tane geçirdim ama yazısını okumayayım diye eliyle defterin üzerine ufak bir paravan çekmişti. "Dora, ne yazdın?"

"Hiç."

Deli gibi merak ettiğim için toplantı saçmalığını tamamen unutup omzunun üzerinden kâğıda bakmaya çalıştım. "Bırak bakayım."

Ufak bir gülümsemeyle, "Hayır," diye mırıldanmaya devam etti.

Yanağında beliren gamzenin oluşturduğu çukur dikkatimi dağıtmak için yeterli bir sebep olsa da bulduğum ilk fırsatta parmaklarım onun eline uzanıp defteri çekmeye çalıştı.

Fakat bir kez daha benden önce davranmıştı. Masanın altından, ayağını sandalyeme yaslayarak beni yerimde sabitlediğinde, “Kendini çok zeki sanıyorsun, değil mi?” diye sordum dişlerimin arasından.

“Yok.” Bana baktı. “Zeki olduğumdan değil. Sadece seni iyi tanıyorum.”

Ona karşılık vermek için ağzımı açtım ama benden önce, “Melina! Dora!” diye gürleyen bir sesle ikimiz de yerimizden sıçramıştık. *Kulüp başkanı*. “Burayı dinliyor musunuz?”

Senkronize olmuşuz gibi tek bir ağızdan, “Evet,” dediğimizde birkaç kişi gülmeye başladı.

Toplantının asıl amacı tamamen dağılmış gibi başkan bu defa da gülen kişileri uyarırken, “Bu konuşmayı daha sonra bitireceğiz,” diye mırıldandı Dora.

Kulağımın dibine fısıldadığını fark ettiğim an bacaklarım titredi. “Neyden bahsediyorsun?”

“Bunu da,” diye devam etti ancak konuşurken gözleri üzerimdeydi ve aramızdaki *ilişkiyi* kastettiği açıkça belliydi.

Bir şeyler karaladığı sayfanın alt yarısını çekip koparınca kaşlarımı çattım. “Hey! O benim.”

“Emanet,” dedi sakince.

O an herkesin yavaş yavaş ayaklandığını ve kulüp başkanının, “Toplantı bitmiştir,” dediğini duyduğum için üzerinde durmamayı seçtim. *Ne yazmıştı? Ve neden benden saklıyordu?* Gözlerimi devirerek not defterimden geriye kalanı

çantama tikiştirmaya başladığımda Dora hâlâ hareketsizce sandalyede oturuyordu. "Gitmiyor musun?"

"Seninle çıkacağım."

Tek kaşım havalandı. "Hayır?"

"Evet."

Bu konuda tartışmak istemediğim için boş verip ayağa kalktım ama beni şaşırtarak peşimden geldi. Kalabalığın arkasından koridora çıkarken adımlarını bilerek benimkilere uyduruyordu. Tıklım tıklım olan ana merdivende sıra beklemek yerine fakülte binasının dar olan diğer merdivenine gitmek için yönümü değiştirdim ve o da tam olarak bunu yaptı.

Yanımda Dora Belgemen'le koridorun ucundaki izbe merdivene yürüdüğümü gören bir sürü dolusu insanı yok saydığım sırada, "Biliyor musun?" diye sordu gereksiz kişi. Basamakları inerken toplantı odasının birinci katta olmasına şükrettim çünkü biraz sonra ona maruz kalma mecburiyetim tamamen ortadan kalkacaktı. "Son iki günde çeneni biraz özlemiş olabilirim."

Bunu öylesine, sanki günlük bir konuşmanın içinden çekip almış gibi söylemişti ama her kelimesi bir şekilde içime işliyordu. "Uydurma."

"Ne?"

Ona bakmamak için çenemi sıktım. "Senin özlemek gibi bir duyguyu bildiğinden bile emin değilim."

Cevap vermeyeceğini düşündüğüm uzun bir süre boyunca sessiz kaldı. "Kim demiş?"

"Senin gibi insanlar özlemez, Belgemen," dedim merdivenlerin sonuna vardığımızda. *Eğlenir ve bırakırlar.* "Sadece sıkılır."

Binanın arka kapısından çıkmak için döndüğüm sırada yansıması bir anlığına dış kapının camına vurdu ve gülümsediğini gördüm. Sanki iğneleyici laflarıma karşı bağışıklık kazanmayı çok öncesinde başarmış gibi, "Öyle olsun," diye mırıldandı.

Uzatmak gibi bir seçeneğe dahi başvurmamıştı.

Onun kafasının işleyiş şeklini gerçekten merak ediyordum çünkü geçtiğimiz bir saat boyunca aklımda gezinen tek soru '*Onu neden engellediğimi ne zaman sormayı düşünüyorum?*' olmuştu. Bunu kendi içimde o kadar tekrar etmişim ki ona sinirlenme sebebimi ve Güner'in başrolü olduğu *gizemli yeni ilişki* skandalını düşünemez hâle gelmişim. O ise bunların hiçbirinin bahsini açmamıştı.

En beklemediğim anda toplantı odasına dalmış ve yanıma oturup, "*Kaleminin mürekkebi bitmiş,*" demişti.

İki yıl önce hayatıma girişi de böyleydi: Zamansız ve bodoslama.

Fakülte binasından çıkıp kampüsün taş döşemeli yoluna adım attığımızda havanın içeriden daha serin olduğunu fark ettim. Rüzgâr doğrudan yüzüme vururken Dora'ya kaçamak bir bakış atmaya çalıştım fakat hâlâ gülümsediğini görünce gözlerim üzerinde takılı kalmıştı.

"Niye gülüyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatmadan durmadan.

Kedi gibi bakan gözleri saçlarıma takıldı. "Saçın uçuyor."

Saçım mı uçuyor? Bunda gülünecek ne vardı?

“Saçım rüzgârda hep uçuyor?” dedim sorar gibi.

“Ama bu sefer farklı...” Bir an kahkaha atacakmış gibi göründü fakat gözlerimiz yeniden buluştuğunda dudaklarını birbirine bastırmıştı. “Bakma öyle. Seni sinir etmeyeceğim diye kendimi tutmaya çalışıyorum.”

“Tutma,” diye homurdandım sertçe. “Zaten sinirliyim.”

“Elimde değil, Lina.”

Toplantı odasında koluna geçirdiğim yumruğun bir benzerini daha atmak için ona uzandığım sırada yanımdan geçen iki kişinin bize bakarak fısıldaştığını gördüm. Bu duraksamamı sağlamıştı, biraz ötemizdeki gölgelik bir ağacın altına oturmadan önce kızlardan biri dönüp omzunun üzerinden bir kez daha buraya baktı ve aramızda büyük bir mesafe olmasına rağmen bakışlarının hedefindeki kişinin Dora olduğunu bir şekilde anladım.

“Yanımdan gider misin?” Soruyu ona sormuştum ama gözlerimi kızların üzerinden çekebilmem için fazladan birkaç saniyenin daha geçmesi gerekmişti. “Herkes sana bakıyor. Diken üstünde yürüyormuşum gibi hissediyordum.”

Koridorda da aynı bakışlara maruz kaldığımız için beni anlayacağını düşündüğümde, “Yanlış,” diyerek beni bir kez daha şaşırttı. “Sana bakıyorlar.”

“Hayır, Dora. Sana bakıyorlar çünkü bu saatte peşinde üç silahşorun olmadan kampüs sınırları içindesin.”

“Ya da,” dedi sırtarak. “Çünkü senin yanımdayım.”

Cevap vermedim. Çünkü cevap verirsem tartışma uzardı, tartışma uzarsa da *nedenini bilmediğim şekilde* bu yürüyüşün bitmesini istemeyecektim.

Oysa şu an yanımdan gitmesini istiyordum.

Önüme dönerken tuhaf bir şekilde sessizliğime ayak uydurdu ve birlikte güvenlik kulübesinin olduğu alana kadar sessizce yürüdük. Neyse ki o taraftaki insan kalabalığı, geldiğimiz bölgeye göre daha azdı ve bu da dikkat çekme ihtimalimizi en düşük seviyeye indirmişti. İlişkimizi onların grubu, *ve son iki gün itibarıyla Birge'yle Sidar*, harici kimse bilmediği için sorgulayıcı bakışlara biraz olsun hak veriyordum. Fakat biz orada değilmışiz gibi gözlerimizin içine baka baka hakkımızda dedikodu döndürmeleri işi tuhaflaştırıyordu ve ertesi sabah kendimi Alara Yücel'in dedikodu sayfasına düşmüş hâlde bulmak istemiyordum.

"Seni eve bırakabilirim," diye mırıldandı dakikalar sonra. Benimle beraber kampüs caddesindeki duraklara kadar yürümüş olmasına rağmen bunu şimdi söylemesi tuhaftı. *Yine de onunla gitmezdim*. "Arabam otoparkta. Eğer beklersen..."

"Sen gitsen iyi olur," dedim lafını yarıda keserek. Yanıma geldiğinden beri ne olmuştu bilmiyordum ama ona olan kızgınlığımı unutmuş gibi hissediyordum. "Zaten Birge'yle buluşacağım."

Sanki *bahane olarak bunu mu sunuyorsun*, der gibi bir süre gözlerime baktı. "Onun yanına bırakabilirim."

"İstemiyorum, Dora."

"Pekâlâ..." diye karşılık verdi saniyeler sonra. Pes etmiş gibi duruyordu ve üstelemediği için gerçekten mutluydum. "Yarın öğleden sonrası için sözünü alsam?"

"Neden?"

"Kahve içelim."

Kahve içelim. Bazı kelimeleri *bana* karşı kullanması bu kadar basitmiş gibi davranmayı acilen kesmeliydi. "Bu

haftaki Anatomi günü cuma. Her hafta müsait olduğumuz zamanları birbirimizle paylaşıyoruz zaten.”

“Anatomi randevularından bahsetmiyorum, Lina,” dedi kafasını iki yana sallayarak. Ellerini üzerindeki deri ceketin ceplerine yerleştirirken bana doğru bir adım attı. “Kahve randevusundan bahsediyorum. Sadece kahve.”

Yutkundum. “Neden sadece kahve?”

Kabul etme, diye uyardı içimdeki endişe yumağı. Kabul edersen bu bir sonraki evreye geçtin demek olur. En tehlikeli evreye.

“Çünkü bana kızgınsın.”

“Ah, fark ettin demek. Neden kızdığımı da biliyor olmalısın ki buradasın.”

Nihayet konuşmak istediğim noktaya gelmiş gibi hissediyordum ama bana bakarken gözlerinin aldığı ifade aklımı karıştırıyordu.

“Buradayım çünkü neden kızdığınızı anlamak istiyorum,” diye düzeltti söylediklerimi. “Sebebini bilmiyorum.”

En azından bilmiyor ve düzeltmek istiyor, diye bir fikir sundu mantıklı yanım. Bu hiçbir şey yapmamasından iyi.

Sözcükleri bir süre düşünmeme neden oldu. Aklını çalıştırması ve birkaç gün önceye gitmesi zor değildi çünkü o an bilmese bile Güner’in yeni kız arkadaşının haberini önünde sonunda alacağını tahmin etmesi gerekiyordu.

“Kabul ediyorum.” Başımı sallayarak onu onayladım. “Ama bir şartla.”

Gözleri parıldadı. “Ne istiyorsun?”

“Araştırma kulübü ya da içinde ikimizin de olduğu başka bir proje... Hiçbirine bir daha gelmeyeceksin.”

Çünkü sen yanımdayken dikkatim dağılıyor ve asıl odaklanmam gereken şeyin ne olduğunu unutuyorum.

Kaşları çatıldı. "Lina..."

"Söz ver, Belgemen."

"Ama bu sadece..."

"Söz vermezsen seni dinlemeyeceğim."

"Tamam, *tamam*," dedi sandığımdan daha hızlı bir şekilde pes ederek. Bunu söylerken derin bir nefes vermiş ve kaşlarının arasındaki ince çizgi belirginleşmişti. "Söz."

Rahatlamış gibi omuzlarımı düzelttim. "Anlaştık."

Benim aksime o yeterince diken üzerinde görünüyordu. Söylediklerinde ya da duyduklarında hoşuna gitmeyen bir nokta olacaktı ki karşılık vermeden önce birkaç saniye durdu. "Engelimi kaldırır mısınız?"

Konuşacağımız her şeyi yarın rahatça dile getirebileceğimi bildiğim için isteğinde bir sorun görmemiştim. "Tamam."

"Ve mesajlarıma hemen döner misin?"

"Müsait oldukça," diye mırıldandığımda bir kez daha başımı salladım. "Şimdi, başka bir sorun yoksa metroya bineceğim."

Kartımı istasyon girişindeki turnikeye okutmak için arkamı dönecekken, "Bekle," dedi bileğimden tutarak. Sıcak parmaklarının fark edilebilir teması koluma yayıldığı an ensemden derin bir ürperti geçti. Şaşkın bir şekilde başımı ona çevirecektim ki benden önce davranıp saliseler içinde katlanmış bir kâğıdı avucuma bırakmıştı. "Bunu al."

"Bu ne?" Bileğimi çevirip elimin içindeki yenilikle göz göze gelir gelmez, onun sınıftayken defterimden kopardığı küçük kâğıt olduğunu anladım.

Benden saklayarak asla okutmadığı o küçük kâğıt.

“Al işte.” Geri geri minik adımlar atarken parmaklarını bir kez daha ceketinin cebine sokmadan önce bana belli belirsiz el salladı. “Görüşürüz, Lina.”

Ağzımı açma fırsatı bulamadan arkasını dönüp istasyon önündeki kalabalığa karışmıştı.

“Görüşürüz...” Duyamayacağını bildiğim fısıltım kendi kulağıma bile güçlkle dolduğunda endişelenmem gereken şeyin çok daha farklı olduğunu biliyordum.

Kâğıttaki düşünce selimi müthiş bir hızla yasaklı bölgeye çekecek o yazı şöyleydi:

Seni düşünmemek için çok uğraştım. Başarısız oldum. Bu toplantıya neden geldiğimi merak ediyordun, nedeni bu.

BÖLÜM ON ÜÇ

GÜM GÜM GÜM

*"Lütfen bu anıyı tutmama izin ver.
Sadece bunu."*

— SİL BAŞTAN

Melina Er

Birge:

*Dora Belgemen'le buluşacağın
hakkındaki evrensel krizin bittiyse
odana girebilir miyim? (09.22)*

Gözlerimi devirdim.

Melina:

Sana anlattığıma pişman etme. (09.23)

Birge:

*Çıglıkların ve parkeye fırlatılan
eşyaların sesi iki dakika kırk yedi saniye önce kesildi.
Endişelenmekte haklıyım, bebeğim.*

Birge:

İki dakika elli bir saniye oldu.

Birge, yazıyor...

Birge:

Gireyim mi?

Melina:

HAYIR.

Birge:

*O zaman bir kez daha çığlık at ki
iyi olduğunu anlayayım.*

Birge:

Ya da bir şeyler fırlat.

Birge:

*Annenin Hıdırellez'de yolladığı
çini tabak dışında.*

Birge, yazıyor...

Birge:

*Onun benim için dekoratif anlamı büyük.
Ama Sidar bir keresinde küllük olarak kullanmıştı.*

Okuduğum mesajla gözlerim ardına kadar aralandı.

Melina:
NE?

Birge:
Biliyorum. ÖZÜR DİLERİM.

Birge:
*Öğrendiğimde kokusu geçsin diye yedi kez
deterjanlı süngerle temizledim. Yemin ederim ki
bu çocuğun manevi değerlere saygısı sıfır.*

Melina:
BU NE ZAMAN OLDU?

Birge:
*Sanırım ara tatilden bir hafta önce
erkenden ailenin yanına döndüğünde.*

Melina, yazıyor...

Melina, yazıyor...

Melina:
Onu öldüreceğim.

Ekranı yazıyor... imgesi görünüp kayboldu ve bir an sonra odamın kapısı aralandı. "Bunun için akşamı beklemen gerekecek. Yarım saat önce evden çıktı çünkü."

Onu görmeyi beklerken beni yalnızca kapının kulpuna sarılan renkli ojeli parmakları karşıladığında, "Vücudunun

diğer yarısını da içeri sok, Birge,” diye homurdandım gözlerimi devirerek. “Sarı buklelerini görüyorum.”

“Bana kızmayacaksın ama, değil mi?”

“Hayır.”

“Anlaştık mı?”

“Evet.”

“Harika o zaman.” Kocaman sırttı ve elinde tuttuğu çiçek desenli kupayla odama girdi. “Sana papatya çayı getirdim.”

Kollarımı göğsümde kavuştururken ona sert bir bakış attım. “Gerek yok.”

“Ama... Var gibi görünüyor,” dedi tatlı bir şekilde gülümseyerek. Fakat saklamaya çalıştığı ifadesinden oluk oluk endişe akıyordu ve her şeyden önce *kendi* canının güvende olduğundan emin olmak istediğini anlayabiliyordum. “Nasılsın?”

“Annemin hediyesinin küllük yerine kullanıldığını öğrendikten sonra nasıl olmamı bekliyorsun?”

“Sen de haklısın.” Omuz silkti ve papatya çayını önümdeki sehpa koyar koymaz yatağımın ucuna oturdu. “Ama Dora Belgemen’den bahsediyorum.”

Sidar’ın aptallıkları bile Dora’yla çıkacağım randevu düşüncesinden daha katlanılabilir.

“Şu an onu konuşmak zorunda mıyız?”

“Yaklaşık dört saat sonra buluşacağınıza göre...” Bileğini çevirdi ve geçen yaz doğum gününde Sidar’ın ona hediye olarak aldığı kol saatine baktı. “Biraz konuşabiliriz.”

Derin bir nefes verdim.

Hâlihazırda sinir krizi geçirmeme sebep olan şey sabaha gözlerimi ondan gelen bir düzine mesajla açmış olmamdı. Dün gece çok geç yatmama rağmen günün erken saatinde bildirim panelimde adını görünce yeniden doğmuş gibi hissetmiştim. *Elbette olumlu bir yeniden doğuş değildi.* Bu teklife en başından sıcak bakmıyordum ve saatler geçtikçe endişem katlanarak artıyordu.

Birge'ye cevap vermek yerine telefonumdan onun mesaj sayfasına tıkladığımda etrafa gerici bir sessizlik yayıldı.

Dora Belgemen:

Günaydın. :) (08.30)

Dora Belgemen:

Öğleden sonra sahildeki kafede?

Dora Belgemen:

Şu çiçekli olan, yağmura yakalandığımız gün gittiğimiz.

Bir saat önce attığı mesajları son on dakikadır yaptığım gibi tekrar tekrar baştan okudum.

“Yeter artık.” Yarısına gelemeden Birge aniden önümde belirdi ve telefonu çekip aldı. “Şu tuhaf hareketleri bırak. Ürkütücü olmaya başladın.”

Ellerimde hissettiğim boşluk yüzünden panikle ona uzandım. “Daha hepsini okumamıştım!”

“Okuyup ne yapacaksın? Zaten saatlerdir yaptığın şey bu değil mi?” diye sordu geriye kaçtığımda. Kolları bana meydan okur gibi havadaydı fakat telefonumu parmaklarının arasında sıkıca tuttuğunu görebiliyordum. “Biraz düşünelim...”

"Birge!" Dizlerimin üzerinde doğrulup bir kez daha yukarı sıçradım ancak benden daha uzundu. *Çok, çok daha uzun.* "Şunu verir misin?"

"Hayır." Yataktan atlayıp kapıya kaçtığında şeytani bir şekilde sırıtiyordu.

"Çok kötüsün."

"Sana randevun için biraz allık ve ruj getirmeye gidiyorum!" Telefonumu da yanına aldıktan sonra cevap vermemi beklemeden koridora koştu. Buna hazırlıksız olsam bile onu yakalayabileceğim mesafeden çıktığı için tam küfretmeye hazırlanıyordum ki bir saniye geçmeden dairenin diğer ucunda büyük bir gümbürtünün koptuğunu duydum.

Birge'ye ait tiz çığlık arkasından yükselirken, "Hayvan!" diye bağırmıştı bir noktaya doğru. Sesi, sanki elleriyle burnunu kapatıyormuş gibi boğuk çıkıyordu ve az önceki gü-rültünün bir çarpışma olduğunu anlayabiliyordum. "Sana odandan çıkma demiştim! Gittiğini sanıyor!"

"Randevu mu?" Bağırışının ardından koridora çıktığımda banyo kapısının önünde Sidar'ın yarı çıplak vücuduyla karşılaştım. "Kimin randevusu? Senin mi?"

Yüzünü gördüğüm an gizlenen öfkem yeniden açığa çıktı fakat beni henüz fark etmemişti. Elleriyle burnunu ovuşturan Birge, acı dolu inlemelerinin arasından onun kafasına bir tane geçirdiğinde, "Sence kimin?" diye sordu.

"Hangi çocuk? Tanıyor muyum?" Randevuya çıkacağına çoktan emin olmuş gibi koridor yolunu tamamen keserken bir anda gözleri dehşetle aralandı. "Yoksa tarih kulübü başkanı mı?"

"Başlayacağım tarih kulübüne..." Derin bir nefes verirken parmaklarını saçlarına daldırdı Birge. "Aş artık şu çocuğu."

“Ama onu unutmadın. Yoksa tekrar barışmayı falan mı istedi?”

“Bence *sen* onu unutmadın. Çocukla benim yerime çıkmışsın gibi davranmayı kes.” Sidar’ı hafifçe göğsünden ittirdi ancak ikisi de yerinden oynamamıştı. “Kimin randevusu olabilir? Tabii ki Mel’in!”

Fazlası mümkünmüş gibi gözleri biraz daha aralandı. “Siktir...”

“Evet. Bence de.” Anlık bir duraksama oldu ve hemen ardından bir kez daha ona vurdu. “Neden odandan çıktın? Canına mı susadın?”

“Altıma işlemek üzereydim.”

“Bence kesinlikle canına susadı,” diye araya girdiğim an ikisi de irkilerek bana döndü. Kollarımı göğsümde birleştirirken bütün dikkatimi Sidar’a vermiştim ve gözlerimiz buluşur buluşmaz sinirle yükseldim. “Ne diyordun? Devam et.”

Bana yavru köpek bakışı attı. “Ben gidiyorum...”

“Gel buraya!” Işık hızıyla üzerine sıçradım. “Seni öldüreceğim!”

TAMAM, BU BİRAZ tuhaftı.

Bundan birkaç saat önce bana, platonik aşkım ve platonik aşkımın en yakın arkadaşıyla bir mekâna oturup karşılıklı *Berry Fizz* içeceğimizi söyleseydiniz muhtemelen size gülerdim. Ve kelime dağarcığım henüz içinde bulunduğum karmaşayı tarif edebilmem için yeterli olmazdı.

Evden başıma geleceklerden habersiz bir şekilde çıkmıştım ancak buluşma saatine on dakika kala onu aradığımda bir şeylerin ters gittiği açıkça belliydi. Hâlâ kampüste olduğunu ve yarım saat içinde geleceğini söyleyince kızıp randevuyu iptal etmek aklımdan geçse de hattın diğer ucundan gelen tuhaf sesi yüzünden durmuştum. *Normale göre oldukça tuhaf olan sesi yüzünden.* Arka planda bazı sorunlarla uğraştığını hissederek hayatımda ilk kez Dora Belgemen'e her şeyin yolunda olup olmadığını sorma ihtiyacı duymuştum ve, *sebebini hiç bilmesem de*, kötü gelen sesi benim de endişelenmeme neden olmuştu.

Yaklaşık yirmi dakika sonra peşine taktığı Güner Kuyucu'yla çiçek temalı kafeye girdiğinde yaşadığım şoku vücudum hâlâ atlatabilmiş sayılmazdı.

Onları masanın önünde görür görmez bakışlarım ilk ona odaklanmıştı ve gözlerindeki keyifsizlik bana bas bas, *"Sebebi tam yanımda duruyor,"* demişti. Ardından Güner'e dönmüştüm.

Bunun ikili bir randevu olacağını düşünerek geldiğim için miydi bilmiyordum ancak Güner'i karşımda otururken gördüğümde aniden panikleyince, *"Sadece bir saatliğine,"* diye fısıldamıştı kulağıma. *"Sonra gidecek. Egemenler dağılınca peşime takıldı ve yanımdan yollayamadım."*

Bana bu açıklamayı yapmasına gerek yoktu çünkü sorun değildi. Sorun *olmaması* gerekiyordu. Aramızdaki anlaşmayı zaten tam olarak bu bahsin üstüne yapmıştık. Ona *bunun* için ders çalıştırıyordum. Her sabah mesajlarına *bunun* için karşılık veriyordum. Fakat neden içeri girdiği an yalnız olmadığını görünce hayal kırıklığına uğramıştım?

Neden Güner'in varlığı beni daima *endişelendiriyordu?*

Neden oradan çekip gitmek istiyordum?

Neden rahatsız olduğumu hissederek bana bu açıklamayı yapıyordun?

Çünkü yanındaki kişi bu anlaşmanın *ana maddesiydi* ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Bence ikiniz de artık neyin ne olduğunu bilmiyorsunuz, diye mırıldandı içimdeki ses. Son zamanlarda ona kulak asmamak oldukça zordu çünkü bana sık sık varlığını hatırlatıyordu. *Sadece akışa ayak uyduruyorsunuz.*

“Akşam çocuklarla toplanalım diyoruz.” Güner’in kalın sesini duyduğum an yutkunarak ona baktım. Anında göz göze gelmiştik çünkü tuhaf bir şekilde kafeye girdiğinden beri bakışları üzerimde geziniyordu.

Çok değil, birkaç hafta öncesine kadar heyecandan kalbimin pır pır etmesine sebep olan sesi o noktada bende yalnızca gerginlikten kusma isteği uyandırdığında, “Ben eve geçeceğim,” diye mırıldandı Dora. Telefonumu çıkarıp satın kaç olduğuna baktım. Altıya geliyordu ve dışarıda hava çoktan kararmaya başlamıştı. “Hiç gürültü kaldıracak hâlim yok.”

Bakışları ara ara üzerime kaysa da Güner’in bana hitaben konuşmadığını bildiğim için sesimi çıkarmadım. *Daveti bizzat bana yapsa dahi hayatta gitmezdim.* İçeceğinden höpürdeterek koca bir yudum alırken, “Gel işte, oğlum,” diye directti. “Diğerleri de gelecek zaten. Yalnız mı kalacaksın? İyice ev kuşu oldun.”

“Yorgunum.”

“Siktir git. İşime gelmiyor, de sen ona.”

“Öyle de denebilir.”

Cevabıyla Güner bir kez daha homurdandığında, “Sen gelsene o zaman,” dedi aniden bana dönerek.

Kaşlarım havalandı. “Ben mi?”

Siktir.

Buna neden hazırlıksız yakalanmıştım bilmiyordum ama onunla konuştuğum an yanımda oturan Dora’nın kasıldığını gördüm. Kayıtsız bakışları tıpkı benim gibi Güner’in üzerinde olsa da vücut dili büyük bir ikaz içindeydi.

“Evet,” dedi başını sallarken. “Sen.”

Dora Belgemen’le sahte bir ilişkimiz olabilirdi ancak onların gözünde *teknik* olarak her şey gerçektir ve kendi arkadaşları gelmeyeceğini söylemesine rağmen beni davet etmesinin hiçbir mantığı yoktu.

Bu mantığı arayacak biri misin ki sen, diye azarladı beni bir kez daha aynı ses. İstediyin oluyor işte. Kabul edip onunla gitsene.

Doğru söylüyordu.

Kesinlikle doğru söylüyordu ama onun teklifini kabul etme düşüncesi bile gerginlikten kalp krizi geçirmem için yeterli bir sebepti.

“B-ben...” Kekelediğim için kendimi azarlamak istedim fakat yine de bunu kabul edemezdim. “Bilmiyorum, yani ben—”

“Bize geçeceğiz.” Gözlerimin önünde yıldızlar uçuşurken sıcak bir kol, omzuma dolandı ve beni yavaşça kendi göğsüne çekti. *Dora.* Yaptığı hamle karnıma sert bir yumruk yemişim gibi hissettirdiğinde kalbim de tepkisiz kalmamıştı. *Güm. Güm. Güm.* “Siz takılın.”

“Her gün berabersiniz zaten.”

“Güner,” dedi dişlerinin arasından. “Onu buna dâhil etme. Canı neyi isterse onu yapar.”

“Sen lafını kesmesen zaten geleceğini söylüyordu.”

Ne? Kaşlarımı çatmamak için bütün irademi kullandım.
“Ben aslında—”

“Yok. Olmaz. Bugün o kafa dağılacak,” diye atıldı lafları ağzıma tıkayarak. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım fakat o çoktan cebinden telefonunu çıkarmıştı. “Ben arıyorum Orkun’u. Fıçıları hazırlattıktan sonra gruba yazsın. Evde toplanırız artık.”

Israrının sebebini bilmiyordum ama ağzımı açıp da bir şey söylemedim. Beni ilgilendiren bir mesele olmamasına rağmen yine de Dora’nın omzuma attığı kolunun kasıldığını hissetmiştim.

“*Sevgilimle vakit geçireceğim*, dememin neresini anlamıyorsun?” diye sordu saniyeler sonra. Güner’i yanımdan savuşturmak için söylediğini biliyordum ancak bir anlığına kalbim teklemişti.

Sevgilim.

Anlaşmada, bu tarz ithamların diğerleri varken kullanılmasına karşı çıktığıma dair bir madde bulunmadığı için ona kızamazdım.

İtirazlarına rağmen Güner ona kulak asmadı bile. Orkun’u arayıp evi hazırlamalarını ve birilerini çağırmalarını söylemeye başladığında kafamı hafifçe kaldırıp Dora’ya baktım.

Onun bakışlarıysa çoktandır benim üzerimdeydi. Göz göze geldiğimiz an, “Birkaç saatliğine olur mu?” diye fısıldadı pes etmiş gibi. Yüzlerimiz arasındaki mesafenin sıfıra *en yakın* noktada oluşunu görmezden gelmeye çalıştım. “İstemezsen söyleyebilirsin. Seni eve bırakırım.”

Başımı usulca iki yana salladım. “Sorun yok.”

Fakat o tatmin olmamış gibiydi. "Lina."

"Sorun yok, Belgemen."

Güner hâlâ hararetle bir şekilde telefonda konuşurken, "Özür dilerim," diye devam etti kulağıma eğilerek. Yakınlığı bir kez daha vücudumun tepki vermesine neden oldu ancak dişlerimi sıkıp dışarıya hiçbir şey yansıtmadım. "Rahatsızsan şimdi de kalkabiliriz?"

"Bana aynı kelimeleri tekrarlatacak mısın? Neden böyle yapıyorsun?"

Günlerdir ona kızgın olmama rağmen şimdi niye endişesini almaya çalışıyordum, bilmiyordum.

Başı hafifçe benimkine yaslandığında derin bir nefes verdi. "Bunun ikimizin buluşması olması gerekiyordu."

Güm. Güm. Güm.

"Sonra da konuşabiliriz," diye karşılık verirken bu hareketlerimizin rolümüze dâhil olup olmadığını merak ettim.

O da ediyor muydu?

"Şimdi konuşmalıydık."

"Birkaç saatliğine arkadaşlarına katlanabilirim. Ayrıca sesin az önce beni önemsiyormuşsun gibi mi çıktı?" Gerginliği dağıtmak için alaycı bir şekilde omzuna vurdum ve dudaklarının yavaşça yukarı kıvrıldığını gördüğüm an zafer kazanmış gibi hissettim.

"Daha neler. Sağır mı oldun?"

"Muhtemelen."

Gözlerinde garip bir ifade belirirken sesli bir şekilde iç çekti. "İstersen Sidar ve Birge'yi de çağır."

"Çok doğru söyledin." Okulun züppe ekibi tarafından davet edildikleri bir parti muhtemelen ayaklarının yerden kesilmesine neden olurdu. "Partinin p'sini duymaları yeter onlar için. Bak, iyi izle."

Telefonumu çıkardım ve dip dibe olmamızdan dolayı vücutlarımız birbirine yapışık hâldeyken başımı göğsüne doğru yasladım. Parfümünün muazzam kokusu burnuma dolduğunda çoktan grup mesajlarına girip telefonu ortamıza tutmuştum.

(M)o(B)e(S)e

Melina:

Parti? (17.04)

Sidar:

NEREDE.

NE ZAMAN. (17.04)

Bir dakika bile geçmeden aldığım yanıtla birlikte Dora'nın kulağımın yanında kıs kıs güldüğünü işittim. Aynı sırıtış benim de dudaklarımda yer edindiğinde parmaklarım klavyenin üzerinde hareket etmeye başladı.

Melina:

Doraların evinde.

Melina:

Adres

Bunu yazdıktan sonra kafamı kaldırdım ve birdenbire, "Güner," diye seslendim. "Kaç saate toplanırlar?"

Orkun'la konuşmasını çoktan yapmış olacak ki kaşlarını çatarak biriyle mesajlaşırken, "Bir saate falan," diye mırıldandı yüzüme bakmadan.

Umursamadan yeniden telefonuma gömüldüm.

Melina:

Yarım saatiniz var.

Birge:

HAYIR YA DUŞTAN YENİ ÇIKTIM. (17.06)

Sidar:

*SAÇLARINI BEN KURUTURUM KIVIRCIĞIM.
HADİ.*

Grup sohbetinden çıkıp onları kendi hâline bıraktım.

Hâlâ diken üzerinde yürüyor gibi temkinliydim ancak masaya oturduğumuzdan beri beni neredeyse kusacak noktaya getiren gerginlik gitmişti. *Bunda onun da payı oldukça yüksekti.* Kolu omzumu sardıkça güvende hissediyordum. Parmakları ara ara yüzüme dökülen saçları geri iteliyordu ve bunu bilinçli şekilde yaptığını sanmıyordum.

“Ne oldu?” diye sordu saniyeler sonra. Göz ucuyla ona baktım ama onun dikkati Güner’in üzerindeydi.

Telefonuyla oynarken dilini yavaşça dudağında gezdirdi. “Hiçbir şey. Hadi, kalkalım.”

Dora’nın bakışları hâlâ şüphe dolu olmasına rağmen üstelememişti. “Hemen mi?”

“Evet. Hemen.”

Kaşlarım çatıldı. Dora, “Var sende bir karın ağrısı,” diye mırıldandığı sırada Güner çoktan ayaklanıp telefonunu ve sigarasını cebine atmıştı. “Ben hesabı hallederim, siz arabaya geçin.”

Güner'in gergin ifadesini gördükçe ona daha çok sığınmak istiyordum fakat ben kapüşonlusunun ucundan kavrayamadan çoktan kasaya ilerlediğinde ellerim bir süre boşlukta sallanmıştı. Platonik aşkımın, "Hadisene," diye verdiği komuta kadar taş kesilmiş gibi dikilsem de sessizce boğazımı temizledikten sonra onu takip ettim.

Kafenin sensörlü kapısına vardığımız an belimde hissettiğim yabancı parmakların varlığını ise birkaç saniye boyunca sindiremedim.

"Dalıp gittin." Güner bir kez daha konuştuğunda duyularım panik alarmı vermişti fakat vücuduma sardığı eli dışında hiçbir ayrıntıyı yakalayamayacak vaziyetteydim. Temas ettiği noktada boğucu bir karıncalanma olmuştu ve üzerimdeki kazak kısa olduğu için parmakları doğrudan çıplak tenime temas ediyordu. "Kapıya çarpma diye..."

"T-teşekkürler..."

Kelimeler dilime dolanırken o sırada kafeye giren bir çiftin yarattığı açıklıktan yararlandım ve omuzlarımı silkip ondan uzaklaştım. Temasından kurtulmak için yaptığım ufak refleksle tutuşu gevşese de beni hâlâ bırakmamıştı.

Kendine gel. Bu Güner.

Ama doğru hissettirmiyor.

Mekânın önündeki birkaç basamaklı renkli merdiveni ikişer ikişer inerken arabaya yetişmeye çalışıyormuş gibi yaparak yanından rüzgâr gibi geçtim. Ön koltuğun kapısını açıp içeri kurulurken sesim sanki boğazıma kaçmıştı. Benim ardımdan o da arkaya yerleşti ve birkaç dakika sonra da Dora geldi.

Tuhaf bir şekilde hayatımdaki en gergin birkaç dakikadan biriydi.

Kasadaki çocuğun hesap konusunda beklettiği hakkında birkaç şey zırvalasa da kulağım onun söylediklerine dikkat kesilecek durumda değildi. *Neden böyle hissediyordum?* Bir anda eve gidip Güner Kuyucu mevzusunu bir süreliğine rafa kaldırmak ve kimseyle konuşmamak istemiştım. Bu sandığımdan daha çok vaktimi alsa da o an sorun değil gibiydi. Dakikalar önce en yakın arkadaşlarımı çağırırkenki heyecanım bile aniden gitmişti ve Dora Belgemen'le bu konu hakkında dürüst bir konuşma yapabileceğimi zannetmiyordum.

Sessiz geçen uzun bir yolculuğun sonunda araba, onların kaldığı lüks mahalledeki evin önünde duraksadığında, "Geldik," diye mırıldandı Dora.

Arka koltukta oturan Güner hiçbir şey söylemeden arabadan indi ve dalgın bakışlarım, gözden kaybolana kadar onun üzerine kilitlendi.

"Lina." O gidince Dora'nın kendi koltuğu üzerinden bana eğildiğini fark ettim. "Çıkalım hadi."

Usluca başımı salladım ve cevap vermeden kapıyı açtım.

Fakat ayaklarımı dışarı atamadan dokunuşuna alıştığım sıcak parmaklarıyla bileğimi yakaladığında olduğum yerde kalakalmıştım.

"Bak bana," dedi saptırmadan. Gözlerimiz buluşunca, "Neyin var?" diye devam etti.

"Yok bir şey. Hadi gidelim."

Bir kez daha inmeye çalıştım ancak bu sefer elimi tutmak yerine beni kendisine doğru çektiği için istemsizce bedenim de gerilemişti. "Siktir et partiyi, Lina," diye karşılık verdi sert bir sesle. "İstemiyorsan eve süreceğim. Diğer hiçbir şey umurumda değil."

Kafamın içi öyle dolu ki ne istediğimi ben bile bilmiyorum artık.

"Hayır," diye itiraz ettim. "İstiyorum. Biraz kafamın dağılmasına ihtiyacım var."

"Bilmediğim bir şey mi oldu?"

"Ne olabilir?"

"Lina."

Bana o yumuşak tınıyla seslenmeye devam edersen başın gerçekten büyük belaya girecek, Dora Belgemen.

"Hiçbir şey olmadı."

Duraksadı. "Emin misin?"

Hayır. "Evet."

Birkaç saniye temkinli bir şekilde ifademi süzdü ve arabadan çıkmadan önce, "Huzursuz hissettiğin ilk anda bana söylüyorsun," diye tembihledi.

Ardında bıraktığı soğuk boşlukla derin bir nefes verdim.

Sanırım şimdiden öyle hissettiğimi söylemesem de olurdu.

"BU BEŞİNCİ BARDAĞIN."

Kulağımın arkasından yükselen huysuz homurtuyla birlikte gözlerimi devirerek ona döndüm. "Bunu yüz bin kere falan söyledin, farkında mısın? İradem düşündüğünden daha kuvvetli."

Yanından geçip ondan kaçmaya çalıştım ancak bana uzanırken elimdeki karton bardağı kapmakta oldukça ısrarlıydı. “İraden falan kuvvetli değil. Uyduruyorsun.”

Müziğin ritmiyle usulca sallandığımda omuzlarımı ona sürttüm ve bu hareketime güldü. “Doğru söyle, kafayı bulup üzerine kusacağımı düşündüğün için endişeleniyorsun, değil mi?” Engel olamadığım ufak bir kahkaha dudaklarımdan kaçtı. “Endişelenmene hiç ama hiç gerek yok.”

Hâlâ gülümseyerek bana bakıyordu ki, “Mel!” diye bağırarak bir sesle saniyeler içinde odağım tamamen başka bir noktaya çevrilmek zorunda kalmıştı. Salonun ortasında dikilen Birge, kıvrıkcık sarı saçları ve bebek mavisi elbisesinin içinden bana heyecanlı bakışlar atıyordu. “Çabuk buraya gel! Sidar’ı ters çevirdiler!”

Gözlerimi kocaman açıp ona doğru koştuğum sırada o da bu anları kayda almak için telefonunu çıkarmıştı.

Egemen ve Orkun ikilisi, Sidar’ı iki yandan tutarak ters bir şekilde kaldırmışlardı ve çim hokeyi takımından bir çocuk da ağzına şişeden bira dökmeye hazırlanıyordu.

“Ona kadar sayıyorum!” diye bağırarak Orkun, tıpkı Birge’ninkiler gibi kıvrıkcık olan saçlarını deli gibi sallayıp hunharca bir kahkaha attı. “Öğürmezse yüz kâğıdı benden!”

“İki yüz,” diye katıldı ona Güner. Çoktan kafayı bulmuştu ve duvara yaslanıyordu.

Egemen herhangi bir rakam ortaya atmadı, tek eliyle Sidar’ı tutarken boştaki eliyle gözlüğünü düzeltti ve sırtmaya devam etti.

O sıra tüm bakışlar yavaşça Dora’ya döndüğünde, “Belgemen!” diye bağırdı Orkun. Yakışıklı yüzü nemden dolayı parıldıyordu ve en yakın arkadaşımı içine soktuğu

durumdan doyasıya keyif aldığını görebiliyordum. "Böyle ortamlarda en yüksek rakam hep senden çıkar! Bekliyoruz bir şeyler, bebeğim!"

Bunu duymak heyecan dolu bir nidayla bakışlarımı Dora'ya çevirmem için yeterli olmuştu. Gevşememin sebebi yavaştan sarhoş olmam mıydı bilmiyordum ama alkol, ayıkken düşünmekten kafamı parçaladığım şeyleri arka plana atmamı sağlıyordu ve bunu seviyordum.

Dora'nın kedi gözleri benimkilerle kesiştiği an muzip bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. *Bu gece kesinlikle sarhoş oluyacaktım.* Dudaklarında şimdi en az Orkun ve Egemen'inki kadar züppe bir sırıtış vardı ve diğer herkes gibi ben de heyecanla ona bakarken, "Çünkü hepiniz ufak oynuyorsunuz," diye homurdandı.

Söyledikleriyle birlikte evin içindeki küçük kalabalıktan coşkulu bir nida yükseldiğinde, "Melinacığım!" diye seslendi Orkun. "Gaza getirir misin manitanı acaba? Cebimin yanmasını istemiyorum bu sefer."

"Puşta bak, iki dakika önceye kadar yayvan yayvan geri yordun ağzını." Dora'dan gelen başka bir homurtuyla dayanamayıp kahkaha attım.

"Sikeceğim yapacağınız iddiayı!" diye bağırdı hâlâ baş aşağı sarkan Sidar. Yüzü kıpkırmızıydı. "Midem ağzımdan çıkacak şimdi, orospu çocukları!"

Onun bu hâlini görünce bir kez daha sesli bir şekilde güldüm ve koşarak Dora'nın yanına ilerledim. Etraftakilerin aramızdaki ilişki hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum ancak tüm gözlerin üzerimizde olduğunu umursamadan, "Hadi ama, Belgemen," dedim uzatarak. Aynı zamanda parmak uçlarımda yükselmiş ve tek elimle yüzünü kavrayıp dudaklarının öne doğru büzülmesini sağlamıştım.

"Arkadaşım senin yüzünden beyin kanaması geçirirse kıcına tekmeyle basarım bak."

Gözlerini kısıp bana baktığını gördüğümde, "Hadi," diye devam ettim. "Söyle."

"Lina."

"Beş yüz, de. Beş yüz. Benim için."

Etraftaki kalabalığın sessizliğe gömüldüğünü duyabiliyordum ancak yine de gözlerimi onun üzerinden çekemiyordum. Sahte ilişkimizin başından bu yana ona karşı ilk defa filtresiz olduğumu fark ettiği için miydi, bilinmez ama dudaklarında minik bir tebessüm vardı. İkimiz hakkındaki sahipsiz fısıltılar etrafımızda dönerken derin bir nefes verdi ve ben ne olduğunu anlayamadan, belimden kavrayıp vücudumu kollarının arasına aldı. "Beş yüz."

Bunu Orkun'a bakarak söylemişti ve bütün sarhoş kafalardan coşkulu çığlıklar yükselince de, "İbne," diye eklemeyi ihmal etmemişti.

Duyduğu rakamla gözlerinde paranın amblemi oluşan Orkun sırtıp önüne döndü ve "O zaman on!" diye açılışı yaptı.

Kalabalık ses onu itinayla takip etse de Sidar beşinci saniyede öğürmeye başlamıştı.

Bunu fark eden Orkun ve Egemen, iddiayı unutup onu resmen acımadan yere fırlatmıştı. Zavallı arkadaşım, altüst olan dengesiyle birlikte midesini boşaltmak için koşa koşa lavabonun yolunu tuttuğunda başta Birge olmak üzere arkadaşları kalanlardan kulak tırmalayıcı kahkahaların yükseldiğini duydum.

Etraf biraz sakinleştikten sonra yavaşça Dora'ya döndüm. "Ucuz atlattın."

Uzandı ve burnuma hafif bir fiske attı. "Bundan sonra benimleyken içmiyorsun."

"Neden? Sen benim yanımda gayet içebiliyorsun."

"Bir bardak," diye homurdandı dakikalar önce boş şişelerle birlikte çöpe giden karton bardağını işaret ederek. "Beş bardak değil."

"Bir bardakmış..." dedim dudaklarım büzülürken. "Sen saymayı bile beceremiyorsun ki."

"Ben mi?" Kaşları havalandı. "İkiye geçmedin diye seviyorsun ama hâlâ ayakta durmana şaşıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Benim alkol toleransım seninkinden yüksek, kabul et bunu bence."

"Yüksek, ha?" O alaycı gülüşü yüzünden eksik etmeden bir adım daha yaklaştı bana. "O zaman yanakların neden domates gibi?"

Bunu nasıl fark etmişti?

Elim refleksle yanağıma çıktı. "Sıcaktan tabii ki!"

Savunma duvarlarım elbette fazla çirkefti ancak onun bakışları beni hiç ciddiye alır gibi durmuyordu.

"Tamam, Lina. İstedğin kadar bahane bul," diye mırıldandı kısıp sesle. Boğucu kalabalığın arasında onu net duyabileyim diye bana eğilmişti fakat bu yanaklarımın daha da kızarmasından başka hiçbir şeye yaramıyordu. *Yanaklarım karşında hep domates rengine dönüyorlar çünkü sebebi sensin, aptal.* "Yine de şu an dünyanın en sarhoş bakışlarını atıyorsun."

O an belki de kahkaha atmam gerekirken tuhaf bir şekilde olduğum noktada buz kestim çünkü ses tonundaki

alay, dudaklarına yerleşen muzip sırıtişla birleşince kalbim bir anlığına ritim kaçırmıştı.

Son zamanlarda sık sık olduğu gibi.

Kulak tırmalayıcı müzik sesi buğulu bir camın ardına saklanmışız gibi kesilirken orada onunla yalnız kaldığımı hissettim. Gözlerimiz birbirine kilitlenmiş hâldeydi ve aramızda ağırlaşan atmosferden benim kadar onun da haberdar olduğunu biliyordum. Olmalıydı. Kedi gözlerinin haritasını çıkaran bakışlarım garip bir dürtüyle dudaklarına kaydığında zihnimde daha önce yer edinmeyen ancak aniden ortaya çıkan yoğun bir arzunun dolandığını fark ettim.

O kısacık zaman diliminde uzanıp onu *öpmek* istedim.

Onun ifadesinden geçenleri okuyamıyordum çünkü her biri fazla ve belirsizdi.

“Belki...” Kuruyan damağımı ıslatmak ister gibi dilimi yavaşça hareket ettirdim. “Belki de sen yanımdayken fazla rahatlıyorumdur?”

Ne dedin, diye çığlık attı mantıklı yanım. Kafamın içinde kendini bir o yana bir bu yana fırlatıyor ve bana nefes bile almadan aptal olduğumu fısıldayıp duruyordu. *Çabuk lafını geri al. Bir daha bu konunun bahsini açma.*

“Rahatlamak kötü bir şey değil,” diye mırıldandığında gözlerindeki derinlik midemde kelebeklerin canlandığını hissettirdi. Bir kalp atışı kadar süren zaman içinde bakışları yüzümde dolaşmış ve alnımda, burnumun ucunda, kızarık yanaklarımda gezindikten sonra yeniden dudaklarıma inmişti. “Ama bazen tehlikeli olabilir.”

Dizlerimdeki gücün çekildiğini hissederken sarhoşluktan ve sözlerinin yarattığı deprem etkisinden sağ çıkabilmek için vücudumu usulca onunkine yasladım. “Tehlikeli mi?”

Kelimeler dilime dolanıyordu ama bir şekilde beni anladığını biliyordum. Hep anlıyordu. "Sen tehlikeyi pek umursuyor gibi durmuyorsun."

"Belki de." Sanki bir an sonra sızıp kalacağımın farkındaymış gibi büyük avucu sırtımı sıvazlıyordu ve fısıltısının yarattığı sıcak meltemi kulağımda hissedebiliyorum. "Ama seni umursuyorum."

Ama seni umursuyorum.

Kanım büyük bir hızla kaynamaya başlarken bir kez daha, *Git buradan*, diye ikaz etti kafamdaki Melina. *Çıkıp git. Senin için en mantıklısı bu.*

Fakat etraftaki diğer bütün fazlalıklar gibi o da başka bir arka plan gürültüsü hâlini aldığı anda yüzlerimizin yakınlaştığını fark ettim. Ya da zaten çoktandır yakındılar ve ben yeni kavriyordum, bilmiyordum. Ancak burunlarımız neredeyse birbirine değmek üzereyken ve sıcak nefesini dudaklarımın üzerinde hissetmeye başlamışken beni bu büyülü anın içinden çekip alacak ani bir odak kayması yaşanmıştı.

Yanımızdan kasırga gibi geçip giden öfkeli bir kız, ardından bıraktığı esintiye aldırmadan ezbere biliyormuş gibi adımlarını belirli bir noktaya çevirdi.

Dora'yla bakışlarımız aynı anda o tarafa döndüğünde gözüme ilk önce kumral gür saçlar ve bebek gibi pürüzsüz, tanıdık bir bronz ten takıldı.

Larin Koroğlu.

Onu o kadar uzun zamandır görmüyordum ki sarhoş bakışlarımın ucundaki görüntüsü net bir hâl alana kadar kafamda doğru kişinin hayalini kurup kurmadığımdan emin olamamıştım.

"Ne oluyor ya?" diye mırıldandım yanımdaki Dora'ya doğru. Fakat geniş odanın diğer ucunda duran Larin, duvar kenarında sızmak üzereymiş gibi görünen Güner'i kolundan tuttuğu gibi terasa sürüklediğinde dudaklarımın arasından hayret dolu bir nida çıktı.

"Kavga edecekler," diye homurdandı Dora. Eli çoktan belimdeki yerini terk etmişti ve ifadesine bakılırsa benim göremediğim bir şeyi görüyor gibiydi. "Ben bir şunlara bakayım."

Kavga mı edecekler? Gözlerim fal taşı gibi açıldığında, "Ben de geliyorum," dedim arkasından. İtiraz etmek için ağzını aralamayınca beni duymadığını sandım ama ona yetişmeye çalışırken ayağım çıkıntıya takılınca parmakları aniden bileğime dolanmıştı. Gözü bende olmasa bile dikkati bir şekilde hep üzerimdeydi. "Nereye gittiler?"

Sanki kavga edeceklerinin sinyali içeridekilere birkaç dakika önceden gelmiş gibi teras kapısının önündeki geniş alan çoktan boşalmıştı. Bunda Orkun'un da payının olduğunu görebiliyordum çünkü her ne kadar sarhoş görünse bile bakışları sık sık bu tarafa kayıyor ve sanki Larin'in geldiğini fark etmiş gibi olası bir kavga çıkmadan önce içerideki herkesi bu skandalı uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Beni terk ettin," diyen Larin'in boğuk sesi kulağıma yerleştiği an bakışlarım dışarıya çevrildi. Aramızdaki camdan örürü belki hiçbir söylediği net değildi fakat solgun yüz ifadesi yeterince konuşuyordu. "*Bunu bu şekilde mi öğrenecektim? Gururumu kaç paralık ettiğinin farkında mısın sen?*"

Dedikodu sayfasında yayınlanan fotoğraftan mı bahsediyordu?

"Biz birlikte değildik, Koroğlu. Ucuz numaralarını yutturacak başka birini bul."

Karşısında sesi titreyen ve ondan cevap bekleyen bir kız yokmuş gibi, Güner'in terslemekten farksız çıkan sert sesinin sarhoş beynimin bir oyunu olmasını diledim.

"Haftalarca peşimde koştun, Güner. Ne bu elde edince kenara iterim tavırları? Mesajlarıma bile dönmüyorsun."

"Bugün gayet güzel döndüğümü düşünmüştüm."

Yani kafedeyken bir anda tatsızlaşmasının sebebi bu muydu? O sırada da mı Larin'le konuşuyordu?

"Bana iğrenç imalarda bulunuyorsun. Her şey tek taraflıymış gibi stıyramazsın bundan."

"İğrenç imalar mı? Ben iğrenç imalarda falan bulunmadım. Senin hakkında düşündüklerimin hepsini bütün okul da düşünüyor. Buna kızmış olamazsın."

Güner'in son söyledikleriyle birlikte tartışmaları durak-sadığında bir anlığına bu lafların bana edildiğini ve doğruluk payı olmasa dahi onlarla nasıl yüzleşeceğimi düşünerek nefesimi tuttum.

"Hayatımda olan bir erkeğin düşüncesiyle, hiçbir fikrini zerre umursamadığım yabancıların düşünceleri arasında dağlar kadar fark var."

Larin bir kez daha cesurca kendini savunduğunda Güner oflayıp pufladı.

"Sıkıyorsun artık, Larin."

"Dürüstçe bitirebilirdin. Sabahları tatlı günaydın mesajlarını açıp birkaç saat sonra seni başka kızların kollarından toplamaktan zevk mi alıyorum sanıyorsun? Karaktersizliğinin farkında değil misin sen?" Aralarındaki mesafeyi kapatmak ister gibi öne yürüdü ama Güner birkaç adım geri atıp

ondan kaçtı. *"Aramızda bir şeyler vardı ve hâlâ bunu inkâr ediyorsun."*

"Sürtüklüğünü aramızda bir şeyler vardı diye sayıklayarak örtbas edemezsin, Koroğlu. Herkes nasıl bir orospu olduğunu biliyor," dedi Güner hiddetle. *"Seninle geçirdiğim gecede bedenim yeterince kirlendi zaten. Bir de üstüne adımlı kirletmeye kalkma sakın."*

Dudaklarım engel olamadığım bir hızla aralandığında aniden Dora'ya çevrildi bakışlarım. Onun dikkati pürdikkat ilerideydi. Kasılan çenesi ve kısılan gözlerine bakınca öfkelenildiğini anlamak zor değildi ama dudağından kaçtığını duyduğum okkalı küfür, o an için kesinlikle sarhoş zihnimin bir oyunu olmalıydı.

Gözlerim yeniden Larin'e kayarken aramızdaki mesafeye ve parmak izleriyle kirlenmiş cam kapıya rağmen yeşil gözlerinin sulandığını görmüştüm. *"Sen gerçekten iğrenç bir insansın."*

Güner'in dudaklarından başka bir oflama daha döküldü. *"Yüzünü bile görmek istemiyorum senin, neyini anlamıyorsun? Midemi bulandırıyor,"* diye mırıldandığında cevap vermesine fırsat bırakmadan kızın üzerine yürüdü. *"Altında inleyecek başka birini bul kendine. Siktir git şimdi evimden."*

Ona gerçekten *inanamıyordum*.

Aralarında geçen ya da olayları bu seviyeye getiren şey neydi, bilmiyordum ama hiç kimsenin, hiç kimse hakkında bu şekilde konuşmasının kabul edilebilir bir yanı olmadığını biliyordum. *Bu kişi Güner Kuyucu olsa bile. Doğruluk payı barındırsa dahi bunu doğrudan Larin'in yüzüne, diğerlerinin de duyabileceği ihtimalini bile bile söylemesi şeref-sizlikten başka bir şey değildi.*

Dora'nın terasa çıkmak için hamle yaptığını görür gibi oldum ancak tam o sırada Larin'in, Güner'in suratına geçirdiği okkalı tokatla her şey bir anlığına duraksamıştı.

Kalbimi delip geçen gümbürtü kulaklarıma ulaşırken, "Bu seferki hedefi Larin Koroğlu mu?" diye mırıldandığını duydum birinin. Başımı çevirip kimin bizimle konuştuğuna baktığımda bunun Egemen olduğunu fark etmiştim.

"Bir süredir o. Sınırları zorluyor," diye karşılık verdi Dora. "Piç kurusu."

Bunun üzerine Egemen bir şeyler daha söyledi ancak Güner'i ittikten sonra ağlayarak terası terk eden Larin'i görünce ikisinin arasındaki konuşmaya dikkat verememiştim. Işık hızıyla yanımızdan geçti ve girişteki askıya gelişigüzel astığı çantasını alıp evden çıktı.

"Kötü görünüyor," dedim endişeyle. Sarhoşluktan ötürü hâlâ biraz başım dönüyor ve midem bulanıyordu ama hiçbirisi şu anda Larin'e olanlar kadar mühim değildi. "Ben onu bir taksiye bindirip geleceğim, tamam mı?" Çabucak Egemen'e döndüm ve Dora'yı işaret ettim. "Ona göz kulak ol. Sakın bir delilik yapmasına izin verme. Bu saatten sonra ortalığı ayağa kaldırması sadece Güner'in bu meseleden kolayca sıyrılmasına sebep olur."

Ve hiçbir şekilde kolay sıyrılmamalı.

Gözleri Larin'in bıraktığı boşlukta gezinen Egemen belli belirsiz başını salladığında Dora'ya bir daha dönmedim ve merdivenlere koşarak onun peşine düştüm.

"Larin!" diye seslendim arkasından. "Biraz yavaşlar mısın? Yuvarlanacaksın şimdi."

Beni duymadı. Duysa bile görmezden geldi ve tek bir kelime etmeden merdivenleri inmeye devam etti. Pes etmeden

arkasından ilerledim. Titreyen bacakları neredeyse düşüp kalacak kadar güçsüzleşmişti ve gerçekten kötü görünüyordu. Güner o acımasız sözleri sarf ederken geride nasıl bir hasar bıraktığını umursamamıştı.

Bahçe kapısından çıkmak üzereyken son anda kolundan yakalayarak onu bir köşeye çektiğimde, “Larin,” diye mırıldandım bir kez daha. “Gel otur sen şuraya. Soluklan biraz, bak nefes nefese kaldın. Ben senin için bir taksi çağırayım. Olur mu?”

Bu kadar çok ısrar etmemin tek sebebi, onun içinde kaldığı bu çaresiz durumda benim de iki yıl boyunca defalarca kez kalmış olmamdı ve ağlayarak çekip gittiğim gecelerin sonu her seferinde berbat bitmişti.

Onun için de aynısının olmasını istemiyordum.

Yeşil gözlerinin etrafı ağlamaktan kızarmış ve pürüzsüz yanakları yaşlarla ıslanmıştı. *Öyle güzel bir kızdı ki...* Birkaç saniye boyunca gözlerimin içine baktı, ardından titrek bir nefes vererek dediğimi yaptı ve kaldırıma oturdu.

Kabullendiğini görmek benim de rahat bir nefes vermemi sağladı ve o fikrini değiştirmeden önce hızla telefonumu açıp rehberimde kayıtlı olan taksi numaralarından birini çevirdim.

Neyse ki ben telefonda konuşurken sesini çıkarıp yaygara koparmaya çalışmamıştı.

Ellerini saçlarının arasından geçirip boşluğa diktiği dalgın gözleriyle sessizce kaldırımda oturmaya devam ediyordu.

Taksiciye güncel konumumu yolladıktan sonra telefonu kapattığımda, “Bana orospu muamelesi yaptı,” diye fısıldadı. Hiçbir şey söylemeden yanındaki soğuk betona otururken belli belirsiz burnunu çektiğini duydum. “Sen de duydun,

değil mi? Oradaydın. O benim..." Durdu ama devam etmesi uzun sürmedi. "O benim *ilkimdi*. İnanabiliyor musun? O pislikten gerçekten hoşlandım ve ilkim olduğunu kendisi de bilirken beni herkesin ortasında sürtük olmakla suçladı."

Şu anda ağzımı açmanın iyi fikir olup olmadığını bilmiyordum ancak içeride Güner'in yaptığı şeyi hatırladığım her saniye midem bulanıyordu.

Hissettiğim üzüntü ve hayal kırıklığı yüzünden kalbim sıkışırken istemsizce ona uzandım. Parmaklarımla nazikçe yüzüne yapışan saçları itelediğimde irkilmemiş ya da elimi geri itmemişti.

"Senin için gerçekten üzgünüm, Larin."

Altındaki mini şortun cebinden sigarasını çıkardı ve yavaş yavaş ağzına kadar akan siyah göz makyajını elinin tersiyle iyice dağıtırken onu yaktı. "Bok gibi hissediyorum."

Bu çok normal çünkü sana bok gibi davrandı.

Söylediği cümle havada asılı dururken bir süre sessiz kaldım. Sigarasından peş peşe nefesler çekiyordu ve her çekişinde parmakları titriyor, suratına gerdiği kaba kız imajını da akan makyajı gibi peşinden sürüklüyordu.

"Böyle hissetmeni istiyor zaten," dedim aniden. Sesim olduğundan daha sert çıkmıştı ve ona bakmaya devam ettikçe içimde tarif edemediğim bir öfke kıvılcımlanıyordu. "Senin darmadağın olduğunu görmekten zevk alıyor. Çünkü kendisi o kadar çürük ki güçlü kalabilmesinin tek yolu başkalarını kırmak."

İki ay önceki Melina karşıma geçip de bana Güner hakkındaki görüşlerimin, çok kısa bir süre sonra radikal değişime uğrayacağını söyleseydi ona inanmazdım.

Ama şimdi buradaydım ve Dora Belgemen'le yaptığım anlaşmadan beri gelişen hiçbir olaya yetişemiyordum.

Başını bana çevirdi ve puslu bir orman gibi gözüken yeşil gözlerini üzerime dikti. "Peki ben neden buna izin verdim?"

"İzin falan vermedin," diye karşılık verdim. Belki de aralarındaki ilişkinin ne boyutta olduğunu bilmeden kendi görüşlerime dayanarak laf etmekle ileri gidiyordum fakat o an hiçbiri umurumda değildi. "Sevdin. Güvendin. Bunlar hata değil, Larin." *Onun tarafından seçilen kişi olman hata değil.* "Ama o, verdiği değeri bile taşıyamayacak kadar küçük biriymiş. Anlamış oldun."

Sen de, diye fısıldadı bir ses zihnimin derinlerinden. *Sen de anlamış oldun.*

Sigarasından son bir nefes alırken bir eliyle göğsünü sıkarak ağlamaya devam etti. "Buradaki boşluğun geçmesini istiyorum."

"Geçmiyor," dedim dürüstçe. Bakışlarının üzerime çevrildiğini hissettim ama önümdeki boşluğa dalıp gitmişken yalnızca yutkunmakla yetinmiştim. "Ama duygusal yönden güçlendikçe o boşluğu dolduracak şeyleri kendin yaratıyorsun. İnan bana. Orada kalmaya devam ediyor ve sen ona rağmen yaşamayı öğreniyorsun."

Ve bir gün o kadar da acıtmaz hâle geliyor.

Bir sigara daha yaktı, içine derin bir nefes çekerken gözleriyle yüzümün röntgenini almaya devam etti.

"Ben de güçleneceğim," dedi uzun bir sessizliğin sonunda. Kararlı, sert ve epey dağılmış görünse de sesi bir nebze kırılmalı taşıyordu. "O piç beni ağlatan son kişi olacak. Bir daha asla kimsenin oyuncak ettiği kız olmayacağım."

Sözleri içimde bir kıvılcım çaktı. "Bu onun yanına kalmayacak."

"Kalacak," diye itiraz etti derin bir nefes verirken. Hâlâ sessiz sessiz ağlıyor ve arada içini çekiyordu. "Hep böyle olmaz mı zaten? Ama bu benim aptallığımdı. Onun gibi sırf kendi kabarıklığını indirmek için karşısındakini kullanan bir pishige güvenip kendimi teslim etmemem gerekiyordu. Siktiğimin düzeni böyle çünkü. Hep onun gibilerin yanına kâr kalır."

Haklıydı ve bunun üzerine söyleyebileceğim tek bir kelimem dahi yoktu.

Dakikalar sonra taksi tam önümüzde durduğunda saçlarını okşamayı kesip ayaklandım ve elini tutarak onu da yavaşça kaldırdım.

"Lütfen kendini daha fazla yıpratma," dedim aracın kapısını onun için açarken. "Sözlerim senin için ne ifade eder, bilmiyorum ama bu hissin adını çok iyi biliyorum, Larin. Sonuç hiçbir zaman değişmiyor ve en sonunda dönüp geriye baktığında yıpranan kişinin yalnızca kendin olduğunu görüyorsun. Karşı tarafın ruhu bile duymuyor."

Hiçbir şey söylemeyeceğini sanmıştım ama geri çekilmeme fırsat vermeden ellerimi sıkıca kavramıştı. "Şu an gerçekten konuşacak durumda değilim," diye mırıldandı oturduğu yerden bana minnet dolu bir bakış atarak. Tek bir kelime dahi etmese de sorun değildi fakat tuhaf bir şekilde içimin soğuduğunu hissetmiştim. "Ama teşekkürümü sonra edeceğim. Bana numaranı verir misin? Sana minnettarım."

İsteği karşısında başımı sallarken, "Tabii," dedim ve havada tuttuğu telefonuna uzanıp numaramı girdim. O başını geriye yaslayıp gözlerini sıkıca yummadan önce de son kez el sallayıp taksinin kapısını kapatmış ve geri çekilmiştim.

O gittikten sonra bir süre sessizce yolu izledim. Kalbimin orta yerine büyük bir ağırlık oturmuştu sanki. Güner hakkında ne düşünmem gerektiğini bile bilmiyordum ancak varlığının bir şekilde beni *artık* rahatsız hissettirecek boyuta ulaştığını hissediyordum.

Derin bir nefes verip yeniden içeri geçmek için arkamı dönmüştüm ki karşımda dikilen karaltıyı fark etmediğim için sertçe bir göğse toslamam bir olmuştu.

Kafamı ovalayıp geri çekilirken, “Belgemen,” diye mırıldandım adını.

BÖLÜM ON DÖRT

TESADÜF DEĞİL,
BELLİ Kİ SEN

*"Denemekten asla vazgeçmeyeceğim.
Çünkü doğru kişiyi bulduğunda...
asla vazgeçmezsın."*

— ÇILGIN APTAL AŞK

Dora Belgemen

Belki de ondan köpek gibi hoşlandığımı artık kabul etmem gerekiyordu.

Hislerimle zoru neydi, bilmiyordum ama mantığımın onun kalp ritmimle oynamadığı hakkında uydurduğu pembe yalan inandırıcı değildi.

Beynim son zamanlarda kısa devre yapıyordu.

En yakın arkadaşşıma âşıktı ve onu kollarımın arasına çektiğim her aldatıcı dokunuşta biraz daha fazla sevmeye başlıyordum.

Sabahları gözlerimi açtığımda aklımdan geçen ilk şey, onu yanımda tutup tutamayacağım oluyordu.

Bir yandan kendimi haklı çıkaracak nedenler arıyordum.

Sonra hiçbir şeyi çözmeye çalışmadan sadece onu izlemek istiyordum.

Sakın yavaşlama çünkü artık dönemezsin.

Ama kalbim çoktan ona doğru koşmuştu.

Dakikalar önce sokağın karanlığında kaybolan taksinin bıraktığı boşluğu izlediğini gördüğümde vücudunu çevirip bana çarpacağını bile bile birkaç adım gerisinde durdum. Yukarıda bana açıkça Güner konusuyla ilgilenmemi söylemişti ama terastan içeri girdiği an Egemen sakinliğini bozup ona bağırınca müdahale edecek fırsatım olmamıştı. *Dürüst olmak gerekirse şaşırtıcıydı da.* Bu zamana dek üçümüzün ilişkileri hakkında tek bir kez bile ağzını açmamışken Egemen'in öfkesi öyle ani patlamıştı ki bunu Güner'in dahi beklemediği açıktı.

Fakat bir yandan işime gelmişti çünkü görevimi devraldığı için Melina'nın arkasından gönül rahatlığıyla aşağı ine-bilmiştım.

Yine de yukarı çıkıp onu pataklama isteği hâlâ ara ara varlığını belli ediyordu.

Net bir şekilde duyabileceğim kadar yüksek iç çektikten sonra hızla arkasını döndü ve tam da tahmin ettiğim gibi kafasını göğsüme çarptı.

Ufak bir inlemeyle geri çekildiğinde, "Belgemen," diye mırıldandı şaşkın bir sesle. Bir yandan parmaklarıyla alnının ortasını ovmaya başlamıştı. "Ne yapıyorsun burada?"

Kayıtsız görünmeye çalıştım ama ona bakarken bu çok zordu. "Seni bekliyordum."

Gözlerinden anlık bir şaşkın parıltı geçti. "Beni mi?"

Başımı salladım.

"Ne zamandır buradasın?"

Yeterince şeye şahit olacak kadar. "Yeni geldim."

"Keşke sinsi sinsi yaklaşmak yerine haber verseydin." Midedi sıcacık edecek şekilde güldü ve bakışlarını hızla etrafta gezdirirken sanki üşümüş gibi titreyip kollarını sıvazladı. "Korktum."

"Sen iyi misin?"

Dikkati aniden üzerime çevrildi. "Yanlış kişiye sordun." Yanlış kişiye sormamıştım ama başparmağıyla arkasındaki boş sokağı işaret ettiğinde itiraz edesim gelmemişti. "Bunu Larin'e sormalıydın."

Ama yukarıdaki her şeyi sen de duydun ve üzerinden yükselen hayal kırıklığını soluyabiliyorum.

Onun üzgün olması beni de huzursuz hissettiriyordu. Larin Koroğlu'nu taksiye bindirmeden önce söylediği şeylere kulak misafiri olmuşum ve onu teselli etmeye çalışırken bile fark etmeden kendisine ait bastırılmış duygularını itiraf ettiğinde Güner'e olan öfkem bir kez daha açığa çıkmıştı. Belki de Melina'nın ilgisinden bihaber olması Güner'in hatası değildi fakat fark etmeyişi de onu temize çıkarmıyordu. *Çünkü kendisine ilgisi olduğunu fark ettiği insanların bile duygularıyla oynuyordu.* Kayıtsız kalması suçtu ve yaptığı her şeyden sorumluydu.

"Onun iyi olmadığı belliydi," diyerek kaçamak bir cevap verdim. Rüzgâr saçlarını uçuşturuyordu ve perçeminden kaçan bir tutam çoktan sağ gözünü kapatmıştı. "Ama senin nasıl olduğunu merak ediyorum."

Neredeyse yanlış bir şey söylemişim gibi hissettirecek kadar uzun bir süre gözlerimin içine baktı. "Bilmiyorum."

Başımı salladım. "Tamam."

İfadesi bir kez daha şaşkınlıkla aydınlandığında, "Diremeyecek misin?" diye sordu bunu beklemiyormuş gibi.

"Hayır." Nasıl bir cevap vereceğimden emin olamadığım için endişeli bir şekilde enseme ovaladım. "Bilmiyor olabilirsin."

Başını yana eğip yavaşça beni süzdü. Sanki içimdeki düşünceleri tek tek ayıklayarak açığa çıkarmak ister gibi duruyordu. Bakışları öyle delip geçiyordu ki gözlerimi kaçırmamak için kendimle mücadele etmek zorunda kalmıştım.

"Ne?" diye sordum en sonunda dayanamayarak. Dudaklarının bir kenarı usulca kıvrılmıştı. "Niye öyle bakıyorsun?"

"Senin niyetin ne gerçekten?"

Bir saniyeliğine nefesimi tuttum. "Ne niyeti?"

Tebessümü biraz daha belirgin hâle geldiğinde, "Niye peşimden aşağı kadar indin?" diye devam etti. Sanki az önceki ufak yalanıma inanmamıştı ve o noktada beni sorguya çekmekten keyif alıyordu. "Hiç Dora Belgemen'lik hareketler sergilemiyorsun."

Bozuntuya vermemeye çalışarak yutkundum. "Son durumun ne olduğunu merak ettim."

"Başka bir şey var gibi."

"Hayır."

"Belgemen."

Çünkü bu geceki duruşunla bana inanılmaz biri olduğunu kanıtladın ve bunu sana itiraf etmeden nasıl gösterebilirim, bilmiyorum.

"Hayır dedim ya."

“Tamam. Tamam, bir şey demiyorum.” Teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı ama bir saniye geçmeden bir kez daha kollarını sıvazlamak için geri indirdi. Neyse ki dakikalar önceki huzursuz ifadesinden eser kalmamıştı.

“Hadi gel,” dedim üşüdüğünü fark ettiğimde. “İçeri geçelim.”

Yavaşça dudağının içini ısırıldığını görünce şüpheyle gözlerim kısıldı. Bakışları arkamızdaki evle karanlık sokak arasında belirli bir döngü oluşturmaya başladığında aklımdan geçenleri okuyabilmek için o an her şeyi yapabileceğimi fark ettim. Birkaç saniye sonra sesli bir şekilde boğazını temizleyerek, “Ben eve gitmek istiyorum,” diye mırıldandı.

Bu kadar erken mi?

“Neden?” diye sordum meraklı bir sesle. “Arkadaşların hâlâ içeride.”

Başını iki yana salladı. “Bilmiyorum, keyfim kaçtı sanırım.”

Bugünkü randevumuz planlarıma göre gitmediği için sabahdan beri stres içindeydim ve yine de son birkaç saattir bazı şeyleri yoluna koymuş gibi hissetmişken şimdi kuru bir vedayla onu evine götürmek istemiyordum. *Biraz daha vakit geçirebilirdik.* Güner olayı sürpriz bir şekilde patlak verene kadar her şey yeterince iyiydi fakat onun da içerideki keyfinin yerinde şimdi yeller esiyordu.

Zorlayamazdım.

Suratım fark edilir bir şekilde düşerken, “Tamam,” dedim uzatmadan. “Burada bekle. Arabamın anahtarını alıp geliyorum.”

Onu bırakacağımı anladığında anında dikenlerini çıkardı. “Dora, hiç gerek—”

"Lina." Ona keskin ve uyarıcı bir bakış attığım an neyse ki pes edip derin bir nefes verdi. İçeri girmeden önce bir kez daha yerinden kıpırdamamasını söyleyecektim ancak bakışlarımı titreyen kollarına kayınca parmaklarım da refleks olarak kendi kapüşonlulumun eteklerine gitmişti. "Bekle."

Ne yaptığımı gördüğünde gözleri aralandı. "Ne yapıyorsun?"

"Al şunu." Siyah kapüşonlulumun kafamdan çıkması ve hemen ardından onun kucağında belirmesi üç saniye sürmemişti. "Giy. Sakın bir yere ayrılma. Geliyorum."

Ve sonra cevabını beklemeden içeri koştum.

BÖLÜM ON BEŞ

KASKATI SIRITAN KALP

*“Çünkü hayatının geri kalanını
birisiyle geçirmek istediğini fark edince
hayatının geri kalanının bir an önce
başlamasını istiyorsun.”*

— HARRY SALLY İLE TANIŞINCA

Melina Er

“**U**zay yolculuğu nasıl gidiyor?”

Kirpiklerimi kırpıştırarak kendime gelmeden önce kafamın üzerinde keskin bir sıcaklık hissettim.

“Ne?” Çok geçmeden Birge’ye ait kıvrıkcık saçlar iki yanımdan yüzüme dökülmeye başlamıştı ve çenesini saçlarıma bastırıp tıpkı benim gibi dakikalardır gözlerimi diktiğim o noktaya bakıyordu.

“Dalıp gittin,” diye mırıldandı meraklı bir sesle. Odama girdiğini dahi fark etmediğime göre *kesinlikle* dalıp gitmiştim. Daha doğrusu bu gece evin kapısının açıldığını ve benden sonra içeri birinin girdiğini bile anımsayamıyordum.

Doraların evindeki partiyi terk ettikten sonra üzerime geçirdiğim kapüşonlusuyla birlikte yorganımın altına sığınmış ve uzunca bir süre kumaştan gelen kokusunu solumuştum. "O kapüşonluda dikizleyecek ne var?"

Yarım saat önce üzerimden fırlatırcasına çıkarmamış ve bir plastik askıya geçirdikten sonra kapıya asmamış olsaydım belki onu ikna edecek bir yalan uydurabilirdim. *Bir süredir kirpiklerimi dahi kırpmadan izlediğim kapıya.* "H-hiçbir şey..."

Sesimin titrediğini fark ettiği an tek kaşı havalandı. "Mel?"

"Siz ne ara geldiniz?" Yatakta toparlanıp yorganı üzerime çektim ve Dora'nın kapüşonlu kazağına bakmayı kesip ona odaklandım. Aklımı kurcalayan ayrıntıları didiklememeye özen göstersem de çıkarmama rağmen hâlâ burnumda kalan erkeksi kokusu işleri kolaylaştırmıyordu. "Sidar nerede?"

Çenesini başıma yaslamayı kesip yanıma uzandığında, "Bilmiyorum ki," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Eve tek geldim. Deli gibi midem bulanıyor..." Sarhoş olduğu her hâlimden belliydi çünkü kelimeleri diline dolanırken ara ara karnını tutuyordu. "Gidip uyuyacağım. Hangi cehennemdeyse yarın çıkar."

Gözlerim kocaman aralandı. "Ya başına bir şey gelirse?"

"En son Orkun'un tenis masasının üzerinde horulduyordu, Mel. Alkolle yıkanmıştı." Birkaç saniye boyunca yatağımda bir o yana bir bu yana kıvrıldı fakat yeterli konforu bulamamış olacak ki hemen ardından oflayarak doğruldu. "Başına bir şey geleceğini sanmıyorum. O yüzden bırakıp geldim zaten."

Duyduklarım bir nebze de olsa rahat bir nefes vermemi sağlamıştı çünkü günün yirmi saati beni sinir etmesine rağmen Sidar'a gerçekten değer veriyordum. "Tamam o zaman."

"Ben odama gidiyorum," diye mırıldandı yalpalayarak kapıya yürüdüğünde. Bir eli karnında, diğer eli ağzındayken konuşması çok zormuş gibi belli belirsiz kafa sallayınca onu oyalamamayı seçtim. "Lütfen beni akşama kadar kaldırma."

Tembihine itiraz etmek için ağzımı araladım ama komodinin üzerindeki dijital saate baktığımda neredeyse sabah olduğunu gördüm.

04.21.

Yaz tatillerinde bile bu saatlere kalmazken şimdi uykumu kaçırın sebep ne sınavlarım ne de gelecek kaygılarımdan herhangi biriydi.

Dora Belgemen son sürat beynime işlemeye devam ediyordu ve gözlerimi ne zaman kapatmaya çalışsam önüme yüzünün gelmesini engelleyemiyordum.

Bu yüzden Birge odamdan çıkarken itiraz edip de kalması için onu tembihlemedim. Kişisel sorunlarım için çoğu zaman iyi bir terapist olabilirdi ama bazı gerçeklerle bizzat kendim yüzleşmem gerekiyordu. *Seni umursuyorum.* Dora Belgemen bu gece bana karşı bu cümleyi kurmuştu.

Sorun şuydu ki ben de onu umursuyordum.

Haftalar öncesine kadar dikkat dahi etmediğim detaylara usul usul önem vermeye başlıyordum; *tedirgin hissettiğinde yaptığı o ufak kaş hareketi ya da onay almak için daima en son gözlerime baktığı mesela, beni ağzımı açma zahmetine sokmadan ruh hâlimi anlayış, buluşmalarımızdaki sorumluluğu*

üstlenişi, serin kokusu, güldüğünde çok nadir çıkan gamzeleri, kirpiklerini kırpış hızı ve...

"Yeter." Silkelenip hızla yanağımı tokatladım. "İyice psikopata bağladın..."

Ondan etkileniyor olabilirdim ama bu hâlâ birçok şeyin cevabı değildi.

Mesela neden, nasıl, ne zaman ve niçin sorularının.

Bu gece gözüme uyku girmeyeceğini anlayarak bilgisayarıma uzandığımda film izleyip dikkatimi dağıtmak istedim. *Netflix* aboneliğim iki hafta önce bittiği için kaçak sitelerin birinden rastgele bir filme tıkladıktan sonra atıştırmalık hazırlamak için mutfığa gitmek üzereydim ki komodindeki telefonumdan mesaj sesi yükseldi.

Bu elbette bir sorun değildi.

Olağandı.

Fakat kalbimin göğüs kafesimi zorlamasına neden olan şey ekranda beliren *Dora Belgemen* yazısıydı.

Yutkunarak telefonuma uzandığımda saniyeler içinde filmi de atıştırmalıkları da unutmuştum.

Dora Belgemen:

Her şey yolunda mı? (04.25)

Mesajına tebessüm ettiğim için ilk kez suçlu hissetmedim.

Melina:

Evet. (04.26)

Melina, yazıyor...

Melina:
Senin oralarda?

Dora Belgemen:

Uyumadın mı?

Dora Belgemen, yazıyor...

Dora Belgemen:

Uyuduğunu düşündüm.

Melina:
Bilmiyorum. Uyku tutmadı.

Dora Belgemen:

Anladım.

Yazdığı son mesajdan sonra sohbetin aniden sonlandığını hissettim ama birkaç saniye sonra parmaklarım benden bağımsız bir şekilde klavyenin üzerinde gezinmeye başlamıştı.

Melina:
Sen niye uyumadın?

Melina:
Parti hâlâ devam mı ediyor yoksa?

Dora Belgemen:

Evet.

Cevabıyla birlikte içime garip bir ağırlık çöktü ve sebez-
sizce o an eğlenip eğlenmediğini düşünmeye başladım.

Bir dakika sonra yeni bir mesaj geldi.

Dora Belgemen:

Sen gittikten sonra odama geçtim.

Gürültüleri uyutmuyor.

Olması gerekenden daha uzun bir süre ekrana baktım.

Melina:

Anladım.

*Anladın mı, diye çığlık attım içimden. Telefonu duvara
çarpıp yüzümü yastığa gömmek istiyordum çünkü ona ver-
meye çalıştığım cevapların hiçbirinde dürüst değildim. Sa-
dece anladın mı?!*

“Aptal!” Çığlığımı yastığı suratıma kapatarak bastırdım
ve elimle peş peşe yastığa vurmaya devam ettim. “Aptal!
Aptal! Aptal kafam!”

Mesajım saniyeler sonra *görüldü* olarak işaretlendi ama
aradan birkaç dakikadan daha uzun bir süre geçmesine
rağmen bir daha hiçbir şey yazmadı.

“Yaptığını beğendin mi?” Telefonu yatağın bir ucuna
fırlattıktan sonra yüzüm tavana gelecek şekilde uzandım.
*Bundan sonra ne yapacaktım? İnternetimi mi kapatmalıydım?
Hayır, modemi kökünden sökmem daha mantıklıydı. Belki de
sadece kıcımlı devirip uyumalıydım. Ama başka bir şeyler daha
yazmam gerekmiyor muydu? Mesela ‘İyi geceler’ gibi. Hayır,*

bunu düşünme. Bırak o düşünsün. Vazgeçtim, sen de düşün. Yoksa...

Kafamın içindeki yüzlerce düşünce baloncuğuyla savaşıırken telefonumdan aniden bir bildirim sesi yükseldi.

Buna tamamen aç olduğum için yatakta o kadar hızlı bir şekilde dönüp telefonu kapmışım ki neredeyse bacaklarıma dolanan yorganla birlikte zemine yuvarlanıyordum.

Dora Belgemen:

Gerçekten mi? (04.49)

"Ne mi gerçekten?" Ayağa fırladım. "Gerçekten mi ne? Ne gerçekten? Açık konuş!"

Melina:

Anlamadım. (04.50)

Dora Belgemen:

Gerçekten bu mu?

Melina, yazıyor...

Dora Belgemen, yazıyor...

Dora Belgemen:

Bu gece böyle sonlanmamalı.

"Siktir." Boşta olan elimle ağzıma sert bir şaplak attım ama parmaklarım öyle titriyordu ki telefon kayıp yatağa düşmüştü.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarparken onu hızla geri kaptım ve titrememi bastırmaya çalışırken, defalarca kez kelimelerde hata yaparak güçlükle mesaj attım.

Melina:

Nasıl yani?

Melina:

*Nasıl yani?**

Dora Belgemen:

Ne yapıyorsun şu an?

Melina, *yazıyor...*

Melina, *yazıyor...*

Melina:

Film dalan izleyeceğim işti uykuu helsen diye.

Melina:

Hmm gök görleyip duruyot zaten korkuyorum.

Dora Belgemen:

Çocuk gibi korkudan yatağının altına saklandığını falan söyleme bana.

Dora Belgemen:

Ayrıca film izlemek uykunu daha da açmaz mı?

Mesajımda acayip yazım hataları olmasına rağmen beni anladığı için rahat bir nefes verdim.

Üstelik yorganıma sarılmış olabilirdim ama ima ettiği gibi yatağın altına *fa*lan saklanmıyordum.

Melina:

*Ne demeye çalışıyorsun?
Açık konuşur musun ltfn?*

Dora Belgemen:

Bir şey demeye çalışmıyorum ki.

“Kafamı gerçekten duvara sürteceğim,” diye mırıldandım ağlamaklı sesle. Şu anda telefonun diğer ucunda pislik gibi sırtıttığını biliyordum.

Melina:

İyi. Tamam. Görüşürüz sonra.

Dora Belgemen, yazıyor...

Dora Belgemen:

Sonra görüşmeyelim.

Dora Belgemen:

Şimdi görüşelim.

Melina:

Nasıl?

Dora Belgemen:

Gel demene bakar, biliyorsun.

Dora Belgemen:

Gelirim.

Kalbim ağzımda atıyordu.

Melina: *Bu saatte?*

Dora Belgemen:

İsrar yok.

Melina:

Saat sabahın dördü.

Görüldü.

Melina, *yazıyor...*

Melina, *yazıyor...*

Melina:

Ama aslında olabilir yani.

Melina:

Daha açmamıştım filmi.

Beraber izleyebiliriz.

Dora Belgemen:

Yine gök gürültüsünden korkup yorganın altına saklanmayacaksın ama, değil mi?

Derin bir nefes verdim.

Melina:

Hayır.

Melina:

Sen yanımdayken korkmam.

KONUŞMAMIZIN ÜZERİNDEN ON dakika geçmemişti ki yola çıktığını haber eden bilgilendirici bir mesajdan sonra her iki dakikada bir beni arayarak bir şeyler isteyip istemediğimi sormuştu.

Mutfağa geçip sessizlik içinde atıştırma ve kâse çıkarırken telefonum bir kez daha onun aramasıyla aydınlanarak işlerimin aksamasına sebep olmuştu.

Gözlerimi devirsem de ekrana bile bakmadan aramayı açtığımda bıkmış gözükmek için ekstra rol yapmak zorunda kalmıştım.

Çünkü ilgisi tuhaf bir şekilde hoşuma gidiyordu.

“Jelibon?” dedi sorarcasına. Arka plandan gelen hışırtılara bakılırsa açık bir büfe ya da benzincideydi.

“Bin defa aynı soruyu sormak için mi aradın?” diye sordum oflayarak. “İstemiyorum dedim, geri zekâlı. Evde bir sürü atıştırma var zaten. Gel artık.”

“Tatlı seviyorsun işte, yeme beni şimdi,” diye ısrar etti.

Ellerimle yavaşça yüzümü sıvazlamaya başladığımda, “Yemeyeceğim,” dedim bastıra bastıra. Bazen beni öyle sınırlendiriyordu ki sevimli gelse bile ağzının ortasına çakmak istiyordum. “Gel artık.”

“Çok mu özledin?”

“Anlatamam, Belgemen. Anlatamam,” dedim sahte bir iç çekişle. “Hatta o kadar çok özledim ki biraz daha oyalanmaya devam edersen kapımdan içeri adım atamayacaksın.”

Arka plandan gelen başka hışırtı seslerinin arasında, “Biliyordum,” diye mırıldandı alaycı bir sesle. Ardından, “Profiterol?” diye devam etti.

Sert bir nefes verirken, “Olur,” diye homurdandım sırf genesini kapatması için. Aslında sevdiğim tatlılardan biriydi ama o an gıcıklığından ona bunu belli etmek istemiyordum. “Ve artık şu eve gel. Yağmur bastırdı iyice zaten. Mal gibi yolun ortasında kalacaksın arabayla.”

Güldüğünü işittim. “Tamam.”

“Dikkatli sür bak,” diye azarladım.

“Tamam, güzelim. Hadi.”

Aklımın onda kalmaması adına başka bir tembih için daha ağzımı aralamıştım ki duyduğum şey öylece karşımdaki tezgâha bakakalmama sebep oldu.

Güzelim mi?

Dora Belgemen az önce bana *güzelim* mi demişti?

Elim tezgâhın kenarında donmuş hâlde beklerken sanki biri mutfağa gelip, “Hadi, şaka yaptık!” diyecek gibi hissediyordum. Ama kimse yoktu. Tek gerçek onun sesi ve dudaklarından dökmeye cesaret edemediğim çırpınan sorulardı. Bir an beynimin içinde yankılanan tek kelime buydu: *Güzelim*.

Dora Belgemen hayatımı inatla sabote eden, her aramasında biraz daha damarlarıma basan, varlığıyla kaos yaratıp yokluğunda garip bir boşluk bırakan biriydi.

Ve her geçen gün, öncekine göre bir adım daha sınırlarımın içindeydi.

Ne diyeceğimi bilemeden telefonu kulağımdan çekip ekrana baktım. “Şey...” diye başlayacak oldum ama sesim

çatallandı. Arka plandan direksiyonun çevrilme sesiyle si-
leceklerin cama vuran ritmi geliyordu ve benim aksime o
gayet sakindi.

"Ne oldu?"

Yutkundum. "Bir şey... Demedin mi sen az önce?"

Bu sahiden böyle mi sorulur, Melina?

"Dedim. Profiterol." Belirsiz bir *hm hm* mırıltısından
sonra tüm bunları alay eder gibi rahat bir tonla söyledi.

Sanki saniyeler önce bütün zihnimi paramparça eden o
kelimeyi telaffuz etmemiş gibi.

"Hayır..." dedim ısrarla. Göremeyeceğini bilmeme
rağmen bir tutam saç kulağımın arkasına attığımda yanak-
larım kıpkırmızıydı. "Ondan önce."

Arabanın ve kornaların sesinden hiçbir şey anlaşılmı-
yordu ama tuhaf bir şekilde pislik gibi sırtıttığını hissediyordum. "Duyduysan demişimdir."

Ani gelen itirafıyla kalbim boğazıma doğru fırlarken
saçlarımda gezinen ellerimi yavaşça kalbime götürdüm.
Ensemde yukarı yoğun bir sıcaklığın yayıldığını hissediyordum ve dalgın bir şekilde boşluğu izlememe rağmen bas-
tıran tebessüm arzusunu yok etmek zordu.

"Tamam," diye mırıldandım utana sıkıla. Fakat bu defa
sesim fazla uysal çıkmıştı. "Kapatıyorum ben."

Ardından telefonu yüzüne kapattım.

Derin bir nefes verdiğimde bakışlarımı birkaç dakika bo-
yunca boşluğa dikmiştim. *Güzelim*. Vücudumun bu adamın
varlığına ve kendi sözlüğünden çıkmış gibi özenle seçtiği
kelimelerine verdiği reaksiyonları artık görmezden gelemiyordum.

Yüzümdeki aptal gülümsemeyi savuşturmak için uğraştığım koca bir on dakikanın ardından Dora Belgemen'in de gelmesiyle kendime çekidüzen vermem gerektiğini fark ederek zihnimin yaramaz kuytusuna kısa bir süreliğine perde çektim.

Aldığı atıştırma malıkları tezgâhın üzerine koyduğu sırada rahat bir nefes almasına izin vermeden eline koca bir cips kâsesi ve yarısına kadar dolu içecek şişesi tutuşturup onu odama kışkırladım.

Ne kadar göz devirse de dediğimi yaparak arkasını döndü ve odama ilerledi. Getirdiği poşetten çıkardığım profiterol ve jelibonu da bardakların olduğu tepsiye koyduktan sonra ben de oyalanmadan peşinden ilerledim.

Odaya girdiğimde onu çoktan yatağıma kurulmuş bir şekilde uzanırken ve kucığına aldığı bilgisayarımıyla bir şeyler yaparken bulmuştum.

"Paşama bak," dedim alayla gözlerinin içine baktığımda. Yanına yerleşirken aynı zamanda elimdeki tepsiyi komodine bırakmış ve omzunun üzerinden öne eğilip ne yaptığına bakmıştım.

"Romantik komedi mi izleyeceğiz? Gerçekten mi, Lina?" diye sordu açtığım ekrandaki filme dik dik bakarak. Üstünde *A Cinderella Story*¹⁶ yazıyordu. 2004 yapımıydı.

"Ne var?" dedim ters ters. "Ben eski yapımlara bayılıyorum bir kere. Başrol yakışıklı olunca da açtım öyle yani."

Gözleri kısıldı ve filmin kapağındaki erkek başrole birkaç saniye bakarak, "Bu mu yakışıklı?" diye sordu.

¹⁶ *A Cinderella Story* (Bir Külkedisi Masalı): 2004 yapımı, klasik Külkedisi hikâyesinin modern lise uyarlamasını konu alan romantik komedi filmi. (e.n.)

Atıştırma malikolarla meşgul gibi görünmeye çalışsam da burun kıvrıdığına yemin edebilirdim. "Tipik, sıradan bir Amerikan."

"Chad Michael Murray'e nasıl tipik bir Amerikan diyebilirsin?" diye sordum hayretle. Ciddi *olamazdı*. "Dünya üzerindeki en seksi adam o."

Birden bana döndü ve gözlerini benimkilere dikip, "Sarışınlardan mı hoşlanıyorsun sen?" diyerek fazla kişisel bir soru yöneltti.

Küçük bir mırıltı çıkarırken, "Aslında hayır," dedim net bir şekilde. "Murray, kabul edebileceğim tek sarışın erkek olabilir." Hafifçe iç çektim. "Ama ne yazık ki aynı jenerasyonun insanları değiliz."

Gözlerini devirdi. "Tüh, çok yazık olmuş."

"Tüh, çok yazık olmuş." Dudaklarımı büzüp onu taklit ettikten sonra dayanamayıp kahkaha attım. "Senin jenerasyonuna da yazık. Erkekler mi tükendi?"

Başını çevirip bana küçümser bir bakış attı. "Benim jenerasyonum gayet iyi. Sadece sen yanlış örneklerle bakıyorsun."

"Yanlış örnek derken?" diye sordum cips paketini çekştirirken.

"Hollywood sarışınları işte." Omuz silkti. "Gerçek hayatta onlar yok."

Kaşlarım havalandı. "Senin gibiler var yani?"

"Gibisi fazla," dedi bu bir fazlalıkmış gibi. Kendisini işaret ederken sırtmaya başladı. "Daha iyileri var."

Gözlerimi devirmemek için zor durmama rağmen benim de gülesim gelmişti. "Kendine bu kadar güvenme, Dora."

Herkes senin kadar tahammül sınırlarımı zorlamıyor olabilir.”

“Yaşlılıktan neredeyse kemikleri eriyecek olan bir herifi sence de fazla savunmadın mı?”

“Saçmalama,” diye saldırıya geçtim anında. “Sen onu tam olarak ne sanıyorsun? Adam şimdi kırklarının başındadır en fazla.” Kısık sesle güldüm. “Bir zamanların en yakışıklı genciyken şimdi dünyanın en ama en seksi—”

“Tamam,” diyerek kesti sözümü. Burnundan sert bir nefes verdiğinde ciddi olduğunu fark etmek neredeyse bir kez daha kahkaha atmama sebep olacaktı. “Sus. Tamam. Anladık. Yaşayan en seksi adam. Anladık, Lina.” Yeniden gözlerini devirirken önüne döndü ve ekrana baktı. “Açma bunu. İzlemeyeceğim ben.”

“Yok ya,” dedim bardakları onun eline tutuşturup bir litrelik şişedeki gazlı içecekleri katarken. “Bal gibi de izleyeceksin.”

“İzlemeyeceğim.”

Kendi içeceğimi onun elinden alıp komodinin üzerine koydum ve bilgisayarı ikimizin de rahat görebileceği bir noktaya yerleştirdikten sonra sırtımı onun gibi yatak başlığına dayadım.

“Açmasana, kızım,” diye homurdandı yan tarafımdan. “Sana ne di—” Lafını, kâsedden aldığım birkaç cipsi ağzına tıkayarak kestim ve filmi başlattım.

İlk birkaç dakika beni çıldırtıp homurdanmalarına devam etse de bir süre sonra pes edip benim gibi sessizce izlemeye başladı.

Bedenlerimiz birbirine yapışık hâldeyken kolum onun kolunun üzerinde duruyordu. Aynı şekilde yorganın

altından bacaklarımız da temas içindeydi ve kâse tam olarak ikimizin ortasında olduğu için cips alırken istemsizce ellerimiz birbirine değiyordu.

“Yani onca zamandır birbirlerinin kim olduğunu bilmeden anonim şekilde mi konuşuyorlar?” diye bir yorumda bulundu kısa bir sürenin ardından. “Bu nasıl bir saçmalık?”

Hafifçe kolunu dürttüm ve “Ne var?” diye tersledim. Bana da biraz tuhaf gelmişti ama bunu ilk o dillendirdiği için mecburen itiraz etmek zorundaydım. “Bence çok romantik.”

“Allah aşkına nesi romantik, Lina?” diye karşılık vermekten geri kalmadı hemen. “Klavye başında üç beş süslü laf sallayıp kızı kendine bağlamış işte dallama.”

“Ne alakası var be?” dedim dik bir konuma geçtiğimde. “Son derece romantik ve anlamlı bir kere. Tabii sen aşkı öpüşüp sürtüşmekten ibaret gören muz cumhuriyetine aitsen bilemem.”

Lafım bitince öyle bir kahkaha attı ki omzunun titremesi bana da bulaştı. “Muz cumhuriyeti mi?”

“Ne var?”

“Kendi kafanda kurduğun hakaretlerin seviyesi gün geçtikçe yükseliyor.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Hakaret değil bu yalnız, teşhis.”

“Teşhisin de yanlış o zaman,” diye karşılık verdi. Bilerek mi yapmıştı bilmiyordum ama yan dönünce yüzü benimkine yaklaşmış ve kalbim garip bir şekilde hızlanmaya başlamıştı. “Ben aşkı yeterince biliyorum.”

Alnım kırıştı. “Hadi oradan. Sen mi?”

"Evet, ben," dedi kendinden emin bir sesle. Parmağını işaret parmağımla aynı anda cips kâsesine uzattığında ellerimiz havada tokuştu. Fakat ikimiz de geri çekilmemiştik. "Hatta gösterebilirim bile."

Bir an nefesim tılandı. "*Gösterebilirim* derken?"

Konuşmak niye bu kadar zordu?

Kafamın içinde kırmızı alarmlar çalarken onun dudaklarının kenarında beliren muzip kıvrımın neyi işaret ettiğini çok iyi biliyordum.

Saniyeler sonra, "Merak etme," diye fısıldadı alaycı bir şekilde. Sanki ne hissettiğimi anlamış gibi konuşuyordu. *Aklımın içinden ne tür tehlikeli senaryoların geçtiğini görmüş gibi.* "Eminim bu sıkıcı filminden çok daha eğlenceli olur."

Siktir.

Kendimi toparlamak için elimi hızlıca geri çekip cips kâsesini kucağıma aldım. Yine de, "Senin eğlencen bana göre değil," diye mırıldandığımda sesimdeki titremeyi saklayamamıştım. "F-filmi izlemeye devam edelim."

"Kaçıyorsun," dedi gözlerini keyifle ekrana çevirmeden hemen önce.

"Hayal görüyorsun," diye karşılık verdim ama suratıma yerleşen küçük gülümsemeyi bastıramadım. "Ve yalan söylüyorsun."

Tıpkı onun yaptığı gibi yeniden filmi izlemeye odaklansam da onun bakışlarının saniyesinde üzerime çevrildiğini hissetmiştim. "Ne hakkında?"

"Aşk hakkında."

Dudaklarını büzdü. "Hiç âşık olmadım."

Hayretle aralanan gözlerimi ona çevirirken, “Gerçekten mi?” diye sordum inanamayarak. Sandığımdan daha erken pes etmiştim fakat hiçbir duyduklarım kadar şaşırmama neden olamazdı. “Uydurma. Çevrende kız eksik olmaz senin.”

“Takıldığım kızlar oluyordu,” dedi doğrulayıp. “Ama sevmek ve fiziksel temas aynı şey değil.”

Midemin rahatsız edici bir hisle kasıldığını hissettim o an. *Neden onun takıldığı kızların konusunu açmıştım ki?* Sanki konuşacak başka hiçbir şey kalmamış gibi.

“Bunu biliyorum,” diye homurdandım bakışlarımı kaçı-
rırken.

“Evet, elbette biliyorsundur.” Alaycı sesi yeniden ona dönmeme sebep oldu. “Senin bilmediğin tek şey, âşık olmak ve takıntı yapmak arasındaki o farkı anlayamamak.”

Neyi ima ediyordu şu an?

Kaşlarım çatıldığında ona laf çarpıtmak için bir kez daha ağzımı açmıştım ki bunu benden önce fark edip hızla önüne döndü ve “Siktir et,” dedi. “Şuna baksana.”

Birkaç saniye daha profilini izlesem de ardından dediğini yaptım ve önüme dönerek filmin geri kalanını izlemeye devam ettim. Yaklaşık iki dakikalık kısa bir sessizliğin sonunda, “Nasıl yani?” diye sordum şaşkın şaşkın. “Partide birbirlerinin kim olduğunu mu öğrenecekler?”

“Klişe.”

“Bence sen ağzını açmamalısın şu anda,” diye homurdandım ters bir şekilde.

Bunu derken bir yandan boğazım kuruduğu için gözle-
rimle içeceğimi arıyordum fakat elimle ulaşamayacağım bir

noktada, komodinin üzerinde olduğunu görünce hiç düşünmeden Dora'ya döndüm ve onun bardağını parmaklarının arasından çekip birkaç yudum aldım.

Bana dönmedi. Göz ucuyla bile bakmadı. Sanki her zaman aramızda olan bir şeymiş gibi normal karşıladı, belki fark bile etmedi. O sessizce filmi izlemeye devam ederken içeceğini dudaklarımdan çektim ve yeniden ellerinin arasına sıkıştırdım.

"Neden tüm filmlerdeki kötü kadınlar bu kadar güzel olmak zorunda?" diye sordum dakikalar sonra. Ekrana okulun popüler kızları geldiği an derin bir iç çekerek yatağa geriye kaydım. O âna dek kendimi filme kaptırdığım ve başımın onun göğsüne yaslandığının farkında bile değildim.

"Umarım şu *Tremaine* çakması üvey anneden bahsetmiyorsa," dedi iğrenmiş bir sesle.

Tremaine diye bahsettiği kişi, Külkedisi'nin asıl hikâyesinde yer alan kötü üvey anneydi.

"Hayır," diye itiraz ettim hemen. "Austin'in eski sevgilisinden bahsediyorum. Baksana." Elimle ekranı işaret ettim.

"Eh," dedi belli belirsiz. "Ben esmer severim, öyle çok bir olayı yok." Bunu derken göğsüne yaslı olduğum için başımın arkasında kalan kolunun yavaşça omzuma yaklaştığını hissetmiştim.

Cevabıyla birlikte istemsizce başımı kaldırdım ve çenemi göğsüne yaslayıp aşağıdan suratına meraklı bir bakış attım. "Nasıl?" diye bir soru çıktı ağızımdan. "Esmer mi seviyorsun sen?"

Ben de esmerdim. Tesadüfün böylesi.

Onaylayan bir mırıltı çıkardı. "Çok çekiciler."

Söylediğinde belki de art niyetli olan hiçbir şey yoktu ama istemsizce kaşlarım havalandığında ve duruşumu bozmadan aynı açıdan ona tuhaf bir bakış attığımda, "Yani," diye düzeltti aceleyle. "Öyleydiler."

Gözlerim kısıldı. "Şimdi degiller mi yani?"

O ise bakışlarını kaçırdı. "Yok."

"Neden?"

"İşte."

"Nedenmiş yani?" diye ısrar ettim. Sesimdeki merakla birlikte dudaklarımda ince bir sırıtış vardı.

Bakışlarını ekrana dikmiş gibi yaptı ancak yanak kaslarının gerilmesinden gerçeği sakladığını anlayabiliyordum.

"Çünkü," diye mırıldandı, sanki ağzından kaçırmaması gereken birtakım şeyler varmış gibi.

Eh, bahsettiği esmer Sandra Bullock olmayacağına göre bir cevabı olmalı.

"Çünkü?" diye tekrar ettim uzatarak. "Kime bakarak öyle diyorsun acaba?"

"Kime bakarak dediğimi çok iyi biliyorsun, Lina."

Belki de, diye geçirdim içimden. Kalbimdeki sıcaklık yanaklarıma hücum etmişti. *Ama şu anda bana bakmadığın kesin.*

Parmaklarımı yavaşça çenesine yerleştirdim ve başını kendime çevirirken benimle göz teması kurduğundan emin oldum. "Benimle konuşuyorsan bana bak."

Kedi gibi bakan siyah gözleri doğrudan gözlerime değdi. Karanlık odanın içindeki kırmızı neon ışık, yüzüne çok hoş

bir açıdan vuruyordu ve alnına dökülen dağınık saçlarıyla bu noktadan inanılmaz yakışıklı gözüküyordu.

“Zaten sana bakıyorum,” diye karşılık verdi derin bir sesle. Sıcak nefesi yüzümü okşadı. “Hep bakıyorum, Lina.”

Öyle miydi? Ne düşüneceğimi de nasıl davranmam gerektiğini de bilmiyordum.

Fakat artık yanında olmak istediğim kişinin Güncer Kuyucu değil, Dora Belgemen’in kendisi olduğunu hissediyordum.

Ve bu yanlış hissettirmiyordu.

Derin bir nefes aldım ve bakışlarımı dudaklarına çevirmemek için büyük bir uğraş verdikten sonra onu gördüğüm ilk günden beri yapmak istediğim şeyi yaparak alnına dökülen bir tutam saç geriye iteledim.

Yeniden önüme dönüp filme odaklanmak benim için çok zordu ve yumuşacık saçları avuçlarımdan arasında dans ederken gözlerimi kapatıp göğsünde huzurlu bir uykuya dabileceğimi düşündüm. *Hep sana bakıyorum, Lina.*

Birkaç saniye sonra arkamdaki kolunun hafifçe omzumu okşamaya başladığını hissettim.

Uzun bir süre sessizce filmi izledik. Cipsimiz bitince kâseyi kucagımızdan çektim ve dizüstü bilgisayarımı yaklaştırdım. Ben bunu yaparken Dora da beni kendisine iyice yaslayıp omzumda olan ellerini ellerime indirmiş ve parmaklarımla oynamaya başlamıştı.

“Siz erkekler hepiniz aynısınız,” diye çıktım birden. Filmde geçen bir olay yüzünden sinirlerim bozulmuştu. “Kızın kim olduğunu öğreniyor, sonra bir de pas vermiyor. Hayırdır ya? Kendisi bulunmaz Hint kumaşı sanki.”

“Ne oldu?” diye sordu pis pis sırıtarak. “Az önce *ne kadar romantik ya*, diye sayıklayıp duruyordun.”

Parmaklarımla oynayan eline ufak bir çimdik attım ve “Çok konuşma,” dedim. “Romantik olduğunda romantik olduğunu söylerim zaten, gıcunmam. Ama şu an yaptığı tam bir pezevenklik.”

“Onun da vardır bir sebebi, hemen yol verme.”

“Vay canına...” diye mırıldandım şaşkın bir şekilde. “Kaç saattir çocuğa giydirip duran sen mi söylüyorsun bunu?”

“Erkeklerin dilinden anlıyorum diyelim.”

“Anlarsın tabii, hepiniz aynı bokun lacivertisiniz.” Kaşlarımı çatarak bakışlarımı ondan çektim ve ellerini üzerimden itip ondan uzaklaştım. *Birdenbire neyin tripiydi bu?* “Erkeklerin dilinden anlıyormuş, şuna bak.”

Uzaklaşmama izin vermeden beni belimden tutup yeniden kendisine yasladı. Aynı zamanda kısık bir sesle gülmüştü ama bu bile gamzelerinin görünüp boğazından tatlı bir sesin yükselmesi için yeterliydi.

Nefesim kesilmişti sanki.

Hâlâ gülüşünün tatlı tınısı kulaklarımdan silinmemişken bir kez daha, “Hemen yol verme,” diye tekrar etti ve görüşümü kapatan saçlarımı kulağımın arkasına iteledi. “Hem bak, şimdiden pişman olmaya başladı bile.” Ekranı işaret ediyordu.

Doğru söylüyordu fakat onunla bir kere inatlaştığımda bırakamıyordum işte. “Bırak beni,” diye homurdandım. “Bırak.”

“Kaçamazsın benden.” Daha sıkı doladı kollarını etrafıma.

"Üf. Bırak," demeye devam ediyordum ama kaçmak için de hiçbir harekette bulunmuyordum.

"Bırakmam," dese de bunu dillendirirken kollarını gevşetmişti. *Hâlâ tutsa bile sanki gitmek ya da kalmak arasındaki seçimi bana bırakıyordu.* "Çok zor."

Beni bırakmayacağını söylüyordu.

Ama benim kalıp kalmayacağımdan emin değildi, kollarını gevşetmesinin sebebi buydu.

Bir süre gözlerine baktım. İkimizden de hiçbir ses çıkmadığında kalmak ve gitmek kavramlarını kafamdan belki de yüzlerce defa geçirdim.

Ardından, "Aman," diye mırıldandım umursamaz bir sesle. Gözlerimi usulca yumarken başımı boynuyla çenesi arasındaki noktaya yasladım. Daha önce hiçbir hareketimden bu kadar emin olmamıştım. "Uykum var, üşendim. Sonra bırakırsın."

Kollarının arasından gitmedim.

Bu, benim ona verebileceğim en gerçekçi cevaptı ve saniyeler sonra dudaklarının baskısını saçımın üzerinde hissettiğimde bunu anladığımı fark ettim.

Kafamın içinde kira vermeden yaşayan şeylerin listesi giderek kabarıyordu.

Dora'nın kokusu. Dora'nın gülüşü. Dora'nın gamzeleri. Dora'nın gülerken çıkardığı o tatlı sesi. Dora, Dora ve Dora.

BÖLÜM ON ALTI

SENİNLE TANIŞANA DEK

*“Ve böylece aslan,
kuzuya âşık oldu.”*

—ALACAKARANLIK EFSANESİ

Melina Er

O gece Dora’yla birlikte uyuduk.

Kalkıp gideceğini düşünmüştüm fakat film bitince ve bedenim hâlâ ona yaslıyken uykulu bir şekilde göğsünde mayışınca itiraz bile etmeden yorganı üzerimize çekmiş ve beni kollarının arasına hapsetmişti.

Şikâyetçi değildim. Çünkü sabaha gözlerimi, başımın onun göğsünde ve bacaklarımdan birisinin de bacaklarının üzerinde olduğu sıcak bir pozisyonda açtığımda bundan rahatsızlık duymadığımı biliyordum.

Garip bir şekilde hayatımın en konforlu ve güzel uykularından biriydi.

Bunun sebebi de zaten yanı başımda uyuyordu.

Komodinin üzerinde peş peşe titremeye devam eden ve beni üç saatlik uykumdan mahrum eden sesle gözlerimi ovalayarak açtım. Başımı kaldırdığımda hâlâ Dora'nın bedene yaslı olduğumu fark ettim. Ses yatağın diğer ucundan geldiği için arkamı dönme gereği duymadan elimi uzattım ve telefonu o noktadan aldım.

Fakat elime gelen siyah aygıt benim değildi. *Onundu.*

Ve telefonunda kilit olmadığı için ana ekrana düşen mesajlar doğrudan gözler önüne seriliyordu.

Başımı iyice kaldırdım ve uykulu gözlerle mesajlara ucundan göz attım.

Güner:

Neredesin oğlum? (09.57)

Güner:

Odana çıktım yoksun.

Güner:

Kıza mı kaçtın yine?

Güner:

ikeceğim yapacağın işi, doğru düzgün yüzünü göremiyoruz artık şu kız yüzünden lan.

Güner:

Bırak onu da gel eve.

Güner:

Gece fena olaylar döndü anlatmam lazım. :D

Mesajları okumayı henüz bitirmiştım ki yazdıkları hakkında çıkarımda bulunmama fırsat kalmadan bir anda arka

plan bulanıklaşmış ve onun üstünde tüm ekranı kaplayan Güner yazısı belirmişti.

Arıyordu.

Oflayarak başımı yatağa yasladığımda, "Belgemen," diye homurdandım uykulu bir şekilde. Boğazım kuru olduğu için sesim boğuk çıkıyordu ve açıkçası o an Güner'in neyin peşinde olduğunu umursamıyordum. "Telefon."

Huysuz bir homurtu çıkardı ve elimde tuttuğum telefonu hafifçe itip yatağa düşmesine sebep oldu. Tam olarak ayılamadığım için başta ne yaptığını anlayamamıştım fakat şaşırmama fırsat bırakmadan havada asılı kalan kolumu yakaladı ve beni göğsüne çekip uykusuna devam etti.

"Uyan be." Sabaha kadar film izlemenin bedelini, şimdi uyanık olmama rağmen bir saniyeliğine bile açık tutamadığım gözlerimle ödüyordum. "Beynimi sikti şu melodi."

"Off..." Başka bir homurtu yükseldi. "Rahat dur, kızım. Ne var sabahın köründe?"

Boğuk ve son derece uykulu çıkan sesi, o uyuşuk hâlime rağmen midemde bir şeylerin çırpınmasına neden olmuştu.

"Ben ne yaptım ya? Çalan senin telefonun, geri zekâlı."

Birkaç saniye boyunca onun tarafından hiçbir ses yükselmedi. Fakat ardından aklına dank etmiş olacak ki, kulak tırılmalayıcı melodi hâlâ kendini tekrar ederken yattığı yerden doğruldu ve yorganın üzerine fırlattığı telefonunu agresif bir hareketle kapı.

Göz ucuyla ona baktıktan sonra umursamaz bir homurtu çıkardım ve ona sırtımı dönüp yastıklarına sarıldım.

"Ne var anasını satayım?" diye açtı telefonu.

Sabah saatleri ve etraf son derece sessiz olduğu için telefon hoparlörde olmasa bile hattın karşı tarafından yükselen sesi zahmetsizce duyabiliyordum.

“Neredesin lan?” diye bağırdı Güner.

“Ne var?” diye tekrarladı kendini. Yüzünü ovaladığını, iyice boğuklaşan sesinden fark etmiştim.

“Okumadın mı mesajlarımı?” Güner’in sesi uyuşuk ve yayvan geliyordu, kafası güzel gibiydi. “Neredesin, puşt?”

“Melina’ylayım,” diye kestirip attı Dora agresif bir sesle.

Birkaç saniye hattın diğer tarafından ses yükselmedi ancak şüpheyi düşeceğim sırada, “Vay anasını be,” diye mırıldandığını duydum Güner’in.

“Ne oldu?”

“Sürtüğün tekini bize mi tercih ediyorsun?” Komik olduğunu düşündüğü bir kahkaha attı. “Şaka gibi, Dora Belgemen’e de bakın siz...”

Etrafı bir anda derin bir sessizlik kapladı.

Güner’in söyledikleriyle birlikte kapalı gözlerim usulca aralandığında birkaç saniye öylece karşımdaki boşluğu izledim. Dora’nın vücudu arkamda kaldığı için suratını göremiyordum fakat hiçbir ses çıkarmaması sebepsizce gerilmeme neden oluyordu.

Güner ise... Artık onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Sanki birdenbire katlanılmaz birisine dönüşmüştü. Geçtiğimiz son bir ayda görünmez güçler gözlerimin önündeki perdeyi çekmiş gibi bunca yıl boyunca âşık olduğum adamın gerçek yüzünü en çıplak hâliyle bana göstermişti.

Varlığı artık benim için rahatsız edici bir boyut taşıyordu.

“Sevgilime sürtük mü dedin sen?” Dora’nın sesi ürkütücü derecede sakindi.

Bu yüzden uyuma numarama devam edip gözlerimi sımsıkı bir şekilde yumdum.

Çok geçmeden Güner’in homurtusu duyuldu. “Amma uzattın lan, gel artık.”

“Kes sesini, Güner!”

Öyle ani bir şekilde yükselmişti ki birkaç saniye önce havada asılı kalan sessizliğinden geriye kırıntı dahi kalmamıştı. Dora ağzını açana dek telefonun ucunda hâlâ Güner’in alaycı homurtuları duyuluyordu fakat çektiği restle ben bile nefesimi tutmuştum.

“Dora?” Sanki doğru kişiyle konuşmadığına ikna olmuş gibi adını seslendi Güner. Önce şakacı bir şekilde kıkırdamıştı ancak Dora cevap vermediği an sesine yansıyan ciddiyeti fark etmiştim. “Vay anasını satayım... Demek gerçekten ciddisin. Bak bunlar hiç senin kumaşına göre hareketler değil, kızların evinde sabahlamalar falan derken...”

“Yeter, dedim,” diye sözünü kestiğinde dakikalar önceki uykulu tavırlarının silinip gittiğini hissettim. Gözlerim kapalı olmasaydı ve onu duymuyor numarası yapmasaydım belki beni izlediğini bile söyleyebilirdim. “Bir daha onun hakkında ağzından tek kelime çıkarsa sonucu pahalıya patlar. Anladın mı beni?”

Kalbim sıkıştı.

O noktada *onun* diyerek sahiplendiği kişi bendim ve zorunda olmadığı hâlde adımı korumaya çalışması içimde zıt duygular uyandırıyor. Fakat ince bir çizginin ortasında gibiydim. Bir yanım sevinçten kanatlanıp uçup gitmek

istiyordu, diğer yanımda ise Güner'in hakkımda söylediklerinden doğan mide bulantısıyla kıvranıyordu.

Bu iş nereye gidecekti böyle?

"Geliyor musun birader, onu söyle bana?"

"Gelmiyorum. Siktir git." Telefonu aniden Güner'in suratına kapattı.

O kadar şaşkındım ki gözlerim kapalı olmasına rağmen göz bebeklerim karanlığın içinde kocaman olmuş gibiydi. Telefon komodindeki yerine geri dönerken başka bir sessizlikle daha yüzleşeceğimi sandım ama birkaç saniyenin ardından gövdesini üzerime eğip parmak uçlarıyla saçlarımı yüzümden çekmesini beklemiyordum. "Lina," diye fısıldadı çok kısık bir sesle. Kokusu anında sarmıştı dört bir yanımda. "Uyudun mu?"

Ağzım kapalı mırıldandım. "Hıhı."

"Yalancı," diye devam etti bana rahat vermeden. Parmakları hâlâ yüzümdeydi. "Uyumuyorsun ki."

Ona aldırmadan kafamı iyice yastığa gömdüm ve "Uyuyorum," diye homurdandım. "Gidebilirsin istiyorsan."

"İstemiyorum."

"O zaman kal." *Benim istediğim de buydu.*

Parmakları belime indiğinde, "Kalırım," deyip beni kendisine çekmek üzereydi ki bir kez daha çalan telefonu yüzünden yeniden duraksamak zorunda kalmıştı.

Güner'in aradığını düşünüp yine çıkışacağını sanıyordum ancak az önceki gibi fazlasıyla ılımlı bir sesle, "Efendim, Egemen?" diye mırıldandığı an göz ucuyla ona baktım. Çoktan yatağın diğer tarafına eğilmiş ve saniyeler önce fırlattığı telefonunu kulağına yaslamıştı.

Bunun şaşkınlığını yaşama fırsatı bulamadan odanın içini Egemen'in boğuk sesi doldurdu. "Dora, günaydın. Arabayı verecektin ya bana bugün, onun için aradım ama evde yoksun."

"Ha siktir ya," diye mırıldandı Dora. Uyuşuk bir şekilde suratını sıvazladığını duydum. "Unutmuşum ben onu." Ona dönük olmasam da bakışlarını sırtımda hissediyordum. "Neyse tamam, getiriyorum. Biraz bekler misin?"

"Sorun yok kardeşim, öğlene kadar anahtar elimde olsa yeter." Güldü Egemen. "Acele etmene gerek yok. Yavaş gel."

"Tamamdır," dedi Dora. "Geliyorum."

Aramayı sonlandırdıktan sonra telefonu cebine attığını duydum, ardından da yeniden üzerime eğildiğini. "Lina," diye fısıldadı bir kez daha. "Gitmem lazım."

"Tamam ya, sonra şey yaparız," diye geveledim ağzımın içinden ama sesim öyle uykuluydu ki ne saçmaladığımı ben bile anlamamıştım. Bu onu güldürmüştü. Elleri sanki yerleşeceği noktayı biliyormuş gibi yüzümdeki yerini aldığı anda hafifçe ona doğru dönmeye çalıştım. "Ben geçireyim seni."

"Şşş," dedi hemen. Sonra yataktan kalkıp yorganı iyice üzerime çekti. "Uyu sen. Kıpırdama."

"Ya Belgemen..." dedim gözlerim hâlâ kapalıyken. Bir daha asla onunlayken sabahlamamalıydım. Sonrasında uykumu alamıyor ve bir sarhoştan farkım kalmıyordu çünkü.

"Efendim, güzelim?"

Güzelim.

İçim kıpır kıpır olduğunda sırtımı ona döndüm ve "Tamam sonra şey yaparız..." diye geveledim bir kez daha. *Hâlâ ne saçmalıyordum?* "Yaz bana ama, olur mu?"

"Yazarım," dedi başımın altındaki yastığı düzgün bir konuma getirirken.

"İyi, güzel. Görüşürüz o zaman. Öptüm." *Ne yaptım ne yaptım?*

Dediğim şeyle birlikte gözlerim usulca aralandığında onun da yastığı düzelten elinin bir an duraksadığını fark ettim. Bakışlarımız kısa bir anlığına birbirine değdi, ardından sırtarak işine geri döndü. Aynı zamanda, "Hayır," diye mırıldanmıştı. "Öpmedin."

Ha siktir.

Pancar rengine dönen yanaklarımla aşağıdan kısık bir bakış yolladım. "Ağız alışkanlığı."

"Ağız alışkanlığı mı?"

"Evet."

"Sen başka kimi öpüyorsun böyle?"

Bir kez daha baktım ona. Söyleyeceğim şeyleri düşünürken kuruyan dudaklarımı yalama ihtiyacı hissettim. Bana aynı şüphe dolu bakışları gönderdiğini görünce, "Yani," dedim sessizce. "Dediğim gibi aslında, ağız alı—"

Söyleyeceklerim, yumuşak dudaklarının sert baskısını yanağımda hissetmemle birlikte yarım kalmıştı.

Kalbime baskı yapan hava basıncıyla ağzım aralık kaldığında ilk birkaç saniye boyunca şaşkın şaşkın boşluğu izledim. O ise bunu olabildiğince kısa tutarak geri çekilmiş ve komodinin üzerindeki sigara paketini aldığı gibi cebine atmıştı.

Az önce ne yapmıştı?

Beni *öpmüş* olamazdı.

Sakin ol. Bu hatırlatmayı kalbime yapmaya ihtiyacım vardı çünkü mantığım, sandığımdan çok daha uzun bir süre önce beni dinlemeyi kesmişti. *Sakin ol. Sakin ol. Sakin ol.*

Düşünmemeye çalışsam da umursamazlığı saniyeler içinde gözüme çarptı. Neydi bu tavırları? Kaç kez bir kızın yanında uyanıp ona sabah öpücüğü vermenin provasını yapmıştı da şimdi tavırlarından kayıtsızlık akıyordu?

Asılsız bir sahneyi zihnimde canlandırmak, mideme rahatsız edici bir krampın saplanmasına neden oldu. *Belki de provasını yapmamıştı, gerçekten o öpücüğü vermişti.* Dişlerim dudaklarımın içinden sertçe yanağımı ısırduğunda kafamdan söküp atmak istedim bu düşünceyi.

Fakat onun simasını karşımda görmek bile bunu düşünüp kafamda kurmam için yeterliydi.

“Ararım seni,” diye mırıldandı odadan çıkıp gitmeden hemen önce. “O telefon açılsın, ona göre.”

Elimi sallamak adına kolumu kaldırmıştım ancak saniyeler önceki aptal düşünceler yeniden zihnime hücum edince ani bir karar değişikliğiyle orta parmağımı salladım.

Gözlerini devirse de odadan çıkmadan önce dudaklarının yukarı kıvrıldığını görmüştüm.

Onun gitmesiyle elimi indirdim ve işaret parmağımı usulca yanağıma koydum. O noktadaki sıcaklığı hâlâ net bir şekilde hissediyordum.

Ben bu çocukla ne yapacaktım?

“BİR ŞEY SÖYLEMEM lazım.”

Cuma akşamı korku filmi izlerken birden lafa daldım.

Deli gibi ödleğ olmasına rağmen seyir zevkini yarıda kestiğim için bana dönen ilk isim Sidar oldu. Elindeki patlamış mısır kâsesini yaklaşık yarım saat önce bitirdiğinden Birge'nin tabağına dadanmıştı ve gözlerinden kalpler fıskırtarak ona izin veren arkadaşım, uzun bir süredir film yerine Sidar'ın suratını izliyordu. *Bu eve iki tane platonik kız fazlaydı.* Üstelik biri ev arkadaşımızdan hoşlanıyorken ve diğeri de, *o da ben oluyordum*, âşık dahi olmaması gereken birine karşı tuhaf hisler beslemeye başlamışken...

"Ne var, kanka?" Sidar, dudağının kenarından sarkan mısır kabuğunu diliyle alırken bana bıkkın bir bakış attı. "Yine ne tür bir içsel sancının içindesin?"

Annemin hediyelerini küllük yerine kullandığı için ona ayrıca öfkeliydim ama şu anda aklımı kurcalayan mevzu çok daha mühimdi.

Hipnotize olmuş gibi davranmayı kesen Birge nihayet onun omzuna bir tane geçirdiğinde, "Sussana," diye uyardı sert bir sesle. Bana dönerken sanki suratımdaki ifadeyi okumuş ve ciddi bir şey olduğunu fark etmiş gibiydi. Onu bu yüzden seviyordum. Beni asla uğraştırmıyordu. "Kötü bir şey oldu, değil mi?"

Dudağımı ısıtıp başımı salladım. "Muhtemelen en kötüsü."

Siktir der gibi suratıma baktı ancak bir eliyle dizine vururken dudaklarından sadece *cık* sesi çıkmıştı. "On üzerinden kaç?"

Yutkundum. "On bir."

Cevabımla birlikte Sidar'ın da gözleri büyüdü ve ikisi aynı anda, "O kadar mı?" diye sordu.

“En kötüsü olduğunu söyledim...”

Size yıllardır platonik olduğum çocuğun en yakın arkadaşından hoşlanmaya başladığımı nasıl anlatabilirim?

Birge'nin gözleri şüpheyile kısıldı, oturduğu noktadan âdeta beynimin içini delip geçmeye çalışıyordu. Sidar ise hâlâ meseleyi tam kavrayamamış, sadece son birkaç saniyedir etrafa yaydığım felaket tellallığıyla ilgileniyordu.

“Geberecek falan mıyız yani?” diye sordu ses tonundaki sinir bozucu merakla.

“Yok,” dedim bir kez daha boğazım düğümlenirken. “Ama keşke öyle olsa.”

Birge hemen doğruldu ve dizlerinin üzerine oturup bana yaklaştı. “Mel, neler olduğunu doğru düzgün anlatmazsan delireceğim ama şu an.”

Onunla göz göze gelmemek için bakışlarımı çekingen bir şekilde televizyona çevirdim. Filmde çılgık atan bir kadın vardı ancak o çılgık bile içimdeki karmaşanın yanında melodik kalıyordu. Bir kez daha ikiye bölünmüştüm ve bir tarafta, *söyle ve rahatla*, diye bağırان vicdanım varken diğer tarafta, *rezil olmak istiyorsan söyle tabii*, diye kıs kıs gülen mantığım vardı.

Kısa süreli beyin fırtınasının sonunda derin bir nefes aldım. *Yap gitsin*. “Ben artık istemiyorum.”

Kaşları çatıldı. “Neyi?”

Söyle. Söyle işte. “Güner'i.”

Kocaman aralanan mavi gözleriyle bana ruhumu görebiliyormuş gibi bakan Birge neredeyse koltuktan fırlıyordu.

Sidar'a bakamıyordum bile çünkü elindeki boş kâsenin halıya düştüğünü duyduğum an, çenesinin yere kadar aralandığından emin olmuştum.

"Mel!" Birge nihayet çığlık atarak beklediğim tepkiyi verdi ve omuzlarımı sarstı. "Ciddi misin?"

"Bence değil." Uzaklardan bir yerden Sidar'ın mırıldandığını duydum ama o sırada bu itirafı kendi içimde yüzlerce kez tekrar etmek yerine sesli bir şekilde dillendirmemin şokunu yaşıyordum. "Kuşların yürüebilmesi bile daha olası bir ihtimal."

"Kuşlar yürüebilir zaten, geri zekâlı!" Birge kahkaha atarken ona bir yastık fırlattı ama bakışları çok geçmeden yeniden beni buldu. Düşündüğümden daha mutluydu. "Emin miyiz peki bu konuda?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Daha en kötü kısma gelmedim..."

"Bekle, kötü bir olaydan mı bahsediyorduk?" Dalga geçer gibi bir kez daha güldü. "Bu uzun bir süredir duyduğum *en iyi* haber çünkü!"

Bakışlarım kısılırken ona doğru uyarıcı bir bakış attım ama hâlâ beni sarsmakla meşguldü. *Can alıcı* noktaya henüz gelmemiştim. "Ben..."

"Evet, Mel. Sen?"

Cesaret verircesine kelimelerimi tekrar ettiğinde, "Ben... Tüm bunlar yetmiyormuş gibi şimdi de yanlış kişiden hoşlanmaya başladım," dedim birden.

Sonunda.

Beklediğim tepki neydi, bilmiyordum fakat itirafı eder etmez Sidar'ın kahkahayı basmasına her açıdan hazırlıksız

yakalanmıştım. “Kızım, bu mu on birlik mesele? Yanlış kişiden hoşlanmayan mı var?”

Gülüşünün arasından o kelimeleri takılmadan söyleyebilmesi gerçekten hayret vericiydi ancak ne ben ne de Birge eğleniyorduk. Saniyeler sonra Birge’nin yüzündeki değişimi fark ettiğimde her şey için çok geçti. Kaşları çatılırken bakışları doğrudan Sidar’ın suratına sabitlenmişti. “Yanlış kişi derken?”

Şu anda odaklanmanız gereken kişi benim, diye çığlık atmak istememe rağmen yalnızca uyarırcasına boğazımı temizledim. “Daha bitmedi.”

Neyse ki Birge’nin kendisine yönelttiği tuzaklı soruyu fark eden Sidar anında benim safıma geçmişti. “Anlat. Anlat, dinliyorum.”

“Hoşlandığım kişi...”

“Dora Belgemen.” Birge aniden lafımı kesti ve o adı duyduğumda kalbim uyarırcasına attı. Bakışlarını Sidar’ın üzerinden bana çevirdiğinde ifadesinde beni anladığına dair keskin işaretler vardı. “Şu ders zırvalaması bahaneler-iyle çocuğun adını bize alıştırmaya çalıştığının ilk gün anlamıştım.”

“Ne?” Yerimden fırladım. “Tabii ki hayır!”

Tek kaşı havalanırken vücudumu saran paniği büyük bir kayıtsızlıkla izledi. “O zaman kim?”

Güzel soru.

Odaya ağır bir sessizlik çöktü.

Ayağa kalkarak abartılı bir tepki verdiğim için artık Sidar’ın da gözünde şüpheli konumdaydım. Öyle ki televizyondaki sahnenin değişmesine ve yaratık kurbanının

peşinden koşturmasına rağmen kimse dönüp de o tarafa bakmıyordu.

“Dora Belgemen olmadığı kesin!”

Bir kez daha ani bir çıkış sergilediğimde Sidar’ın ağzı açık kaldı. Birge ise dudaklarını birbirine bastırarak kendisini tutmaya çalıştığı bir dakikalık sürenin sonunda püskürtmeli bir kahkaha atmıştı.

“Of, sen tam bir felaketsin ya.”

Yakalandığımı fark edip kendimi açıklamaya çalıştım. “Ben istemedim! Yemin ederim! Bir anda oldu, o...” Durdum ve mantıklı bir gerekçe aradım. “Hani bazen bazı şeyler kontrol edilemez ya—”

Sidar gülümseyerek araya girdi. “Bana bak. Geçmişte benden de hoşlandığın trajik bir anın yok, değil mi?”

Birge ona öyle bir omuz attı ki neredeyse yere yuvarlanıyordu.

“Ciddiye al biraz!” diye tersledi onu.

“Ama bunun ciddiye alınacak nesi var?” Büyük bir karmaşanın içinde değilmişim gibi karşımda iki büklüm karnını tutan Sidar hunharca gülmeye devam etti. “Mel üzerine koşsa o çocuk zaten ilk saniyesinden kollarını açar. Ona nasıl baktığını görmedin mi hiç?”

Tam olarak *nasıl* bakıyordu?

Bunun, bu zamana dek dikkat etmem gereken bir şey olduğunu dahi bilmiyordum. Bilseydim anlaşma için bir araya geldiğimiz her seferde gözlerimi ondan kaçırma gereksinime düşmek yerine bana bakışlarının hepsini tek tek not ederdim. *Sidar gerçekten doğruyu mu söylüyordu yoksa abartıyor muydu?* Her defasında işi dalgaya vurmasına

rağmen neden şu anda sözlerinde samimi olduğunu hissediyordum? Üstelik Birge de bazı şeyleri fark ettiğini dile getiriyordu ve eğer dışarıya hislerimi bu denli çıplak bir şekilde gösteriyorsam...

Endişeyle gülmeye çalışarak, "Saçmalama," diye mırıldandım. Düşüncelerimi ortadan kaldırmanın tek yolu onları inkâr etmektir ama bu fazlasıyla olanaksız geliyordu. "O çocuk..." *Beni aşar.* "Her neyse. Boş versenize."

SESSİZ GEÇEN BİR hafta sonunun ardından pazar günü ani bir kararla ona yazdım.

Melina:

Yarınki Anatomi sınavında başarılar. ^^ (19.05)

Melina:

*Solunum ve Endokrin Sistemi konularına iyi çalış.
Sana verdiğim notlar yetersiz gelirse yazabilirsin.*

Melina:

Uyumadan önce birkaç sayfalık daha çıkarabilirim.

Egemen'in aramasıyla birlikte evden ayrıldığından beri onun cephesi sessizlik içindeydi. Yalnızca akşamına kısa bir *iyi geceler* mesajı yazmış ve ona aynı şekilde karşılık verince de cevabımı *görüldü* olarak bırakmıştı.

Endişeleniyordum.

Endişeleniyordum çünkü aramızdaki her şey yeterince iyiiken şimdi onun tarafında garip bir soğukluk hissediyordum.

Birgelerle akşam yemeği yedikten sonra, *kapalı iştahım yüzünden tabağımın yarısını bile bitirememiştim*, odama dönünce içerisi bir an sessiz geldi. Ya da ben son dönemlerde hayatımdaki gürültüye alışmıştım. Bunca zaman boyunca az konuştuğunu ve sıkıcı olduğunu düşündüğün çocuğun hayatıma verdiği *gürültü*, şimdi kendisini aratıyordu. Bu kadar sessiz ve belirsizken bana nasıl kendimi dolu ve renkli hissettirebiliyordu? Neredeyse her gün buluşmaya alıştığımız için mi? Yoksa aramızdaki anlaşmayı ufak bir oyuna çevirdiğimiz ve fark etmeden bundan zevk almaya başladığımız için mi? Farklı bir nedeni de olabilirdi. Mesela...

Düşünce akışım yüz seksen derece dönmeye hazırlarken şarj olması için komodinın üzerine bıraktığım telefonumdan peş peşe iki bildirimin yükseldiğini duydum.

Dora. Gözlerim anında yuvalarından fırlamıştı çünkü mesaj kutumu ondan başka dolduran hiç kimse yoktu.

Bu düşüncenin heyecanıyla yatağa âdeta sıçradım.

Fakat tam ekranda beliren *Dora Belgemen* adına sevinmek üzereyken attığı mesajlara gözüm takılınca heyecanım iğneyle delinmiş bir balon gibi aniden söndü.

Dora Belgemen:

Konuşmamız lazım. (22.01)

Dora Belgemen:

Hemen.

“Birdenbire mi?” İlgüdülerim olacakları sezdiği için miydi, bilmiyordum ama kalbime garip bir ağrı girmişti. “Öylece mi?”

Melina:

İyi misin? (22.02)

Melina:

Aramamı ister misin?

Görüldü.

Dora Belgemen, yazıyor...

Dora Belgemen:

Evinin önündeyim.

Dora Belgemen:

Aşağı insene.

Siktir.

Aniden durumun ciddiyetini kavradığım için miydi, bilinmez ancak mesajını okur okumaz içime yayılan huzursuzluğu yok saymış ve üzerimdeki pijamaları bile değiştirmeden montumu alıp dışarı çıkmıştım.

Apartman kapısını arkamdan kapatırken gözlerim bahçenin dışına kaydı ve yolun kenarına park edilmiş son model arabasını gördüm. *Onu da.* Ön kaputa kalçasını yaslamış, soğğun ortasında kayıtsız bir duruşla sigarasını içiyordu.

Yağmur yağıyordu. Öncesinde durum neydi, bilmiyordum ama ben aşağı inene kadar etkisini epey artırmıştı; neredeyse sağanağa dönüşecekti.

Bu saatte, hava bu denli kötüyken evime gelecek kadar mühim ne olmuştu?

“Yağmur yağıyor,” diye mırıldandım utangaç bir şekilde yanına yürüdüğüm sırada. Sesim alaycı çıkmıştı ama tedirginliğimi bastırabilmek için oldukça büyük bir efor sarf ediyordum. Beni fark ettiği an yarısına bile gelmediği sigarasını hızla yere attı, yaslandığı yerden yavaşça doğruldu. “Kapıma dayanacak kadar önemli olan şey ne, merak ediyorum gerçekten, Belgemen.”

Onun bakışları ise bir tuhaftı. Siyaha çalan kedi gözlerinde o hoşuma giden parıltılar yoktu. İfadesi durgun ve sessizdi. Öyle ki bir süre hiçbir şey demeden öylece yüzüme baktığında huzursuz bir şekilde yerimde kıpırdandım.

Neyse ki saniyeler sonra ellerinden birini ensesine götürdü ve belli belirsiz, “Lina,” demeden önce derin bir nefes alıp yaşam belirtisi gösterdi.

“Belgemen.” Kaşlarım çatılmasın diye yavaşça başımı salladım ama aramızdaki mesafeyi neredeyse sıfırladığımda ben hariç her yerde gezinen gözlerini üzerime çekebilmek için bir süre uğraşmıştım. “Neyin var?”

Yağmur damlaları hızla ikimizin de üzerine hücum ederken onun dalgalı saçları çoktan ıslanarak alnına yapışmıştı bile. “Notlarla ilgili bir sıkıntı mı çıktı?”

Öyle taşlaşmış bir ifadeyle bakıyordu ki sorumun ardından bir anda çözülmüş gibi irkildi ve kirpiklerini kırptırdı. “Ne? Hayır.”

Alayla gülmeye çalıştı fakat ifadesi öyle kırılıyordu ki yeni tanıştığım bu yanı karşısında daha önce olmadığım kadar afallamıştım.

“İkimizi bu işe sürüklerken sen bir kez düşündüysen ben bin kez düşündüm belki de.” Bakışlarını kaçırmadı, gözlerindeki cesaret tüylerini ürpertti. “Her defasında kendime, seni onun kollarına bırakma ihtimaliyle nasıl yüzleşebileceğimi hatırlatmaya çalıştım ama senin suratın gözlerimin önüne gelince planını yaptığım tüm temeller bir bir yıkılıp gitti sanki. Ben...” Duraksadı bir an. “Oyunu kurallarına göre oynamayı kestim, aramızda gelişenleri yalnızca akışına bıraktım. Zaten bu oyunda da sen var olduğun sürece vardım.”

Kulaklarımı kesip atmak istiyordum o noktada. Kaldıramadığım şeyler art arda geliyordu ve kaçıp gitmeyi düşünürken kedi gözlerinin içindeki ifade çaresizce çakıyordu beni olduğum yere.

“Dora, sen...” diye mırıldandım hafifçe yutkunarak. “Ne saçmalıyorsun şu an? Bak, zaten...”

“Saçmalık,” diye böldü lafımı bir kez daha güldüğünde. “Tabii, saçmalık.” Kafasını hafifçe iki yana sallarken zihninin içinde onlarca şeyin aynı anda oynadığını fark ettim. “Ben her şeyi boşa anlatıyorum, Lina. Biliyorum.” Kabullenmiş gibi bir bakış attı. “Yarın sabah uyandığında bu oyunda yine Güner için var olacağını bilmiyormuşum gibi. Haklısın.”

Ne?

Yanımdan geçip arabaya bineceği sırada hızla koluna yapıştım. “Bir dakika ya, nereye?” Sesim boş sokakta yankılanırken yağmurdan ıslanan saçlarının altında bıraktığı dağınık görüntü yerine kelimelerine odaklanmaya çalıştım.

Yarın sabah uyandığında bu oyunda yine Güner için var olacağını bilmiyormuşum gibi. “O kadar şey söyleyip beni burada öylece bırakamazsın!”

“Özür dilerim,” diye mırıldandı yüzüme bakmadan. “Anlık bir gaza geliştii. Son günlerde sonrasını düşünmediğim çok fazla yanlış hamle yapıyorum. Kafam yerinde bile değil.”

Gözleri ben hariç her yerde gezindiğinde hiddetle bir kez daha koluna asıldım. “Yanlış hamle mi?” *Bunu söylemiş olamazdı.* “Bu yaptığın yanlış bir hamle miydi senin için?” Sağanak iyice bastırmış hâldeyken bağırışlarım boş sokakta yankılanmaya devam etti.

“Senin uğruna attığım hiçbir adım yanlış değil, Lina,” diye düzeltti hemen. “Tuhaf hareketlerim aramızdakileri etkileyecek, biliyorum. Bu oyunu...”

“Oyun deyip durma şuna!” diye kestim lafını. “Çünkü benim istediğim kişi Güner *değil!*”

Tıpkı onun yaptığını yaparak sonrasını düşünmeden hem onu hem de aramızdakileri değiştirecek en büyük itirafı yaptım böylece. Bunu belki de kendime itiraf etmiştim o an ama bir şekilde o da şahit olmuştu işte.

Tartışmaya derin bir sessizlik çöktüğünde dikkatini çekip de bakışlarını yeniden gözlerime çıkaran sözlerim bunlar olmuştu. Arabasının önünde ağaç gibi dikilmeye son verip adımlarını aceleyle bana çevirirken kalbim güm güm atıyordu.

“Ne?” diye fısıldadı şaşkın şaşkın. “Bu ne demek, Lina?”

Dakikalar önce onun dudaklarında gezinen alaycı gülüş bu defa bana bulaştığında sinirlenmeye başladığımı ve

kendimi tutamazsam ileri gidip kalbini kıracak şeyler söyleyeceğimi biliyordum.

“Beni mi seviyorsun?” diye sordum sorusunu görmezden gelerek.

“Seni seviyorum.” Tereddüt bile etmemiştii söylerken.

“En başından beri mi?”

“En başından beri.”

Bir kez daha güldüm fakat bir saniye bile geçmeden dudaklarım yeniden düz bir çizgi hâlini aldı. *En başından beri*. Gözlerimin dolmaması için sertçe dilimi ısırمام gerekiyordu çünkü sözlerinin üzerimde nasıl bir etkisi olduğundan bihaberdi. “Hayatımda gördüğüm en korkak aşk itirafı!” diye bağırdım yüzüne karşı. “Güya en başından beri beni seviyorsun ama hislerini itiraf etmek yerine, en yakın arkadaşınla arama çöpçatan olarak giriyorsun! Öyle mi!”

“Başka ne yapsaydım?” diye sordu. O da dibime girmişti artık ve her karşılık verişinde nefeslerimiz birbirine karışıyordu. “Nefret ediyordun benden, Lina. Yüzümü görmeye bile tahammülün yoktu. Bana ne kadar iğrenç biri olduğumu söylerken çekip öpecek miydim seni? Ne kadar sevdiğimden mi bahsedecektim?”

“Korkaksın,” dedim bir kez daha bastıra bastıra. Gözlerimin dolmaması için ne kadar uğraşsam da başarılı olamamıştım. Neyse ki hız tanımadan üzerimize düşen yağmur taneleri biraz da olsa örtbas ediyordu hislerimi ama bunun ona geçmediğine emindim. Tüm yüzümü soğuk bir duşun altında dahi ıslatsam gözlerimde gördüğü tek bir bakıştan ağladığımı anlayabilirdi. “Senden nefret ediyordum çünkü beni *zorbalıyordun*. Aynı ortamda olduğumuz her seferinde o iğneleyici bakışlarını üzerime dikiyordun. Çoğu zaman

sırf ben olduğum için hiçbir etkinliğe katılmıyordun. Beni huzursuz hissettirmek için her şeyi yapıyor, bazen ileri gidip laf atmaktan çekinmiyordun. Senden nefret ediyordum çünkü sözlerinle, bakışlarınla ve varlığınla Dora Belgemen, bir türlü aklımdan çıkmıyordun.”

Başka bir sessizlik dalgasıyla daha çarpıştık ancak bu seferki kısa sürdü. Sözlerim ona ağır mı gelmişti, bilmiyordum ama beklemediğim bir anda öne uzanıp iki elimi de sıkıca kavradı. “Sana bakıyordum çünkü gözlerimi senden alamıyordum, Lina. Hâlâ alamıyorum.” Sanki hislerinde ne kadar dürüst olduğunu itiraf etmek ister gibi gözlerini bile kırpmadan beni izliyordu. “Sana laf atmıyordum, seninle konuşmak istiyordum. Bana bakmanı. Beni *görmeni*.” Başını iki yana salladı. “Seninle konuşmak istedikçe duvarlarını ördün. Ara ara arkadaşlarımla bile laflaşıyordun ama bana gelince suratın hiç olmadığı kadar asılıyordu. Önyargıların olduğunu fark ettim ve uzun bir süre onların kırılmasını bekledim. Şu an bile. Ama kırılmadı.”

“Suçu bana atma,” dedim yüzüne karşı. Yaşlar gözlerimden düşmek üzereydi. “Beni zorbalıyordun diyorum, Dora. Çok normal değil miydi sana karşı önyargılarımın olması?”

“Önce seni ne zaman zorbaladığımı söyle bana.”

Sanki en başından beri bu ânın gelmesini bekliyormuşum gibi, sorusuyla birlikte zihnim çoktan kafamın içinde olan ve uzun süredir uğramadığım o tozlu rafların arasında gezinmeye başlamıştı. *Ne zaman zorbaladığımı dahi bilmiyordu yani, öyle mi?* Onu ilk kez gördüğüm ve kendi içimde Dora Belgemen adına belirgin bir tavır aldığım o lanetli günü hatırladığımda ağzım otomatik aralandı.

“Senenin başında, doktora öğrencilerinin düzenlediği o partide,” diye başladığım sırada bir an zehirli hatıralar yüzünden boğazım acımıştı. “İlk kez cesaretimi toplamıştım. Güner’in karşısına çıkacaktım. O gün öyle özenle ve heyecanla hazırlanmıştım ki en sevdiğim beyaz elbisemi bile giymiştim üzerime.”

Neyden bahsettiğimi en başından anlamış olacak ki ifadesine garip bir sis indikten sonra gözleri usulca yumulmuştu.

“Çok geçmeden onu gördüm partide. Yanına gitmek için hiç düşünmeden kalktım yerimden.” Her kelimemle birlikte sanki o anları yeniden yaşıyormuşum gibi hissediyordum. “Sonra yolum kesildi. *Senin* tarafından. Aç gözlerini,” dedim sert bir sesle. Dedigimi yaptı, ben sonraki sözcüklerimi dile getirmeden önce gözlerini açtı ve derin bir nefes verdi. “Öyle küçümser ve zavallıymışım gibi bakıyordun ki... Bu tavrının nedenini hiçbir zaman anlayamadım, Dora. O zamanlar seni tanı mıyordum bile. Beni, özgüvenimi ayaklar altında ezecek derecede iğrenmiş bir ifadeyle süzüp, *bu elbiseyle mi onu etkilemeye çalışacaksın*, dedin. Bunu hatırlıyorsun. Hatırladığını çok iyi biliyorum.”

“Lina...”

“O günden sonra kaç gün boyunca sorunu kendimde arayıp aynaya bile bakamadım, biliyor musun?” Burnumu çektim ağlamamak için. Daha önce böyle bir duruma düşmemiş birisi abarttığımı düşünebilirdi fakat o gün onunla karşı karşıya kaldığımda ne hissettiğimi yalnızca *ben* biliyordum. “Kendime olan sevgimi de güvenimi de o günden sonra seni her gördüğümde kaybediyordum. Yollarımız kesişmesin diye fakülteye hep en uzak yerden gidiyordum. Eğer senden önce geldiysem amfide en öndeki yeri kapmaya çalışıyordum çünkü sen hep en arkaya oturuyordun. Bu

yüzden hiç yokmuşsun gibi davranmaya çalışıyordum ama o kadar ortak bir çevreye sahipken bu çok zordu.”

Bu anlattıklarım onun yüzünden kendi hayatımdan fedakârlık etmek zorunda kaldığım şeylerin *çeyreği* bile değildi. Son iki yıl içinde diken üzerinde yürüyormuşum gibi hissettiren bakışları ya da kampüs ve fakülte içindeki varlığı bir yana, çok nadir davet edildiğim hâlde sırf onun da gideceğini bildiğim birçok eğlence ortamlarından kendimi soyutlamak zorunda kalmıştım.

Şu an düşününce bu belki de aptallık gibi geliyordu ama o dönem psikolojimin üzerindeki etkisi inanılmazdı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı ne dediğini bilmeden. Bende böyle bir iz bıraktığının farkında değilmiş gibi irkildi ama elleri hâlâ sıkıca ellerimi tutuyordu. Sanki, *bu defa bırakmayacağım*, der gibi. “O zamanlar seni ona kapılmaktan kurtarmak için ne yaptığımı bile bilmiyordum. Hiçbirinde dönüp *neden* diye sormadım kendime. Sadece yaptım. Özür dilerim, Lina. *Gerçekten* özür dilerim. Amacım ne kendine olan güvenini yıkmaktı ne de başka bir...”

“Yıktı ama,” diye böldüm onu. Ne hissettiğimi biraz olsun anlayabilsin diye boş boş gözlerine baktım. “Yıktı, Belgemen. O gün neden öyle bir şey söyledin?”

“Öyle söyledim çünkü o elbiseyle onu etkilemeye çalışmana gerek yoktu. O elbiseyle onu zaten *etkilerdin*. Ve bunun olmasına izin veremezdim.” Kafasını salladı usulca. Sanki bu ihtimalin bir anlığına bile gerçeğe dönüşecek olması düşüncesi onu rahatsız ediyordu. “Söylediklerimin senin için hiçbir anlamı olmadığını biliyorum ama ben...” Bir saniyeliliğine geri çekileceğini ve elimi bırakacağını düşündüm fakat o sadece derin bir nefes vermekle yetindi. “Ben seni onun ellerine bırakma düşüncesine katlanamıyorum.”

“Bencil pisliğin tekisin.” İçimden geçenleri söylemiyordum. Ya da söylediklerimi içimden geçirmiyordum. Fakat o noktada bunun bir öneminin olduğunu da sanmıyordum çünkü amacım sadece beni anlamasını sağlamaktı. *Bu, onun kalbinin kırılmasıyla sonlanacak olsa bile.*

“Bencilim,” dedi kabul ederek. “Konu sen olduğunda bencilim ve işimi asla riske atmam.”

“Bu yüzden mi karşıma çıkıp bana Güner mevzusunda yardım edeceğini söyledin?” Bir kez daha güldüm. “Bu yüzden mi bu aptal oyunu oynama fikrini aklıma soktun? Tüm bunları yaparken hiç sevgisi için bencil davranan biri gibi görünmüyordun.”

“Ne sanıyordun ki?” diye sordu gözlerini kısarken. Üzerime eğilmişti ve ufacık bir hamle bile yapmaya kalksa neredeyse dudaklarımız birbirine değecekti. “Karşıma geçip beni her defasında onu ne kadar çok sevdiğinle yüzleştirirken kendi içimde nelerden vazgeçtiğimi bilemezsin, Lina. Hiçbir zaman bilemeyeceksin. Tüm bunlar olurken keyifle o hâllerini izlediğimi mi sanıyorsun? Sakın beni hislerimle sınamaya kalkma.”

Altından kalkamayan sen olursun, diyordu sanki.

“O zamanlar Güner’i seviyordum ve senin hislerinden haberim bile yoktu,” diye karşılık verdim ancak duyduğularıyla sesim öyle kırılgan çıkmıştı ki gözlerimin bir kez daha dolmasını engelleyememiştim.

Karşıma geçip beni her defasında onu ne kadar çok sevdiğinle yüzleştirirken.

İlk duyuşta kulağa basit bir şeyden bahsediyormuş gibi geliyordu ama tavuk pilav standında anlaşılmamızı yaptığımız günden beri neredeyse her gün ona bu gerçeği

hatırlatmıştım. *Güner'den her bahsedişimde sesim titremiştii ve bu hâllerime hep şahit olmuştu.* Onu Güner üzerinden defalarca suçlamıştım. Sadece konuşmak için yanıma geldiğinde bile aramızdakileri abartmamasını ve her şeyin basit bir oyundan ibaret olduğunu söylemiştim.

Fakat bunlar bir bahane değildi.

Hislerini bilmiyordum ve benden hoşlandığı konusunda dürüst olsa bile nihayetinde bu anlaşılmayı teklif eden *oydu.*

Sorumluluğunu alması gerekiyordu.

“Onu sevdiğin falan yoktu, şunu söyleyip durma,” diye yükseldi o da. “Kafanın içinde tasarladığın Güner'i sevmişsin sen. En azından sevdiğini sanmışsın. Uyan, *Melina.* Gerçeğinin, zihninde yaşattığınla alakası yok.”

Doğruları konuşması, içimdeki öfkeyi daha da körüklüyordu.

“Ne yani? Şimdi de beni hislerimde dürüst olmadığımla mı suçluyorsun?” diye bağırdım yüzüne karşı. Kaşlarım neredeyse çatılmaktan ağrıyacaktı. *Ama haklıydı.* “O hâlde en başında benimle didişmek yerine adam gibi karşıma çıkıp beni sevdiğini söyleseydin, Dora Belgemen! Arkadaşlarını ya da başka bir şeyi bahane etme. Benden önceki hayatın yeterince keyifliydi ve sen de beni gördüğün her seferde didişmeyi seçtin.”

“Çünkü seninle didişmeyi onlarla eğlenmeye tercih ederim, Lina,” dedi tek nefeste. Kalbim gümbür gümbür atarken gözlerimin içine öyle bir baktı ki daha önce hiç böyle bir şey hissetmediğimi fark ettim. “Onların girdiği iddiaları dinleyemem. Sıkılıyorum. Ama senin sözlerimden utanınca kaçırdığın bakışlarını bütün ömrüm boyunca izleyebilirim.” *Bütün ömrüm boyunca.* Benim gibi duygularından

korkan biri için ne de büyük bir zaman dilimini kapsıyordu, ürkmemek elde değildi. “Yanaklarını kızartabilen tek insan olmayı seviyorum. İşte böyle.” Durdu ve bütün endişesine rağmen dudağının kenarı çok hafif bir şekilde yukarı kıvrılırken az önceden beri cayır cayır yanan yanağını başparmağıyla okşadı. “Kızdığında öfkeni benden çıkar, kötü hissettiğinde ilk benim kollarıma koş istiyorum.” *Güm. Güm. Güm.* “Öfkeni seviyorum çünkü. Laf bilmezliğini. Ama en çok seni. En çok seni seviyorum.”

Seni seviyorum.

“Senden nefret ediyorum!” diye bağırdım birden. *Seni istediğim için.* Gözlerime bakakaldı. Az önceki itirafının bende ne denli büyük bir etkiye yol açtığını azıcık dahi hissedebilseydi eminim ki Güner Kuyucu mevzusu hakkında endişelenmesine gerek kalmazdı. “Ama en çok da tüm bunlara rağmen senden hoşlandığım için kendimden nefret ediyorum!”

Aramızdaki mesafe sifıra ulaşmak üzereyken ne olduğunu anlayamadığım bir anda belimden tutarak kendine yapıştırdı beni. “Etmiyorsun.”

“Ediyorum,” dedim bastıra bastıra. Vücutlarımızın deli gibi birbirine değdiğini düşünmemeye çalıştım çünkü düşünseydim kafayı yiyecektim.

“Şu an seni öpmek istiyorum.”

Hafifçe göğsünü iteledim ama uzaklaşmak için herhangi bir hareket göstermedim. “Rüyada görürsün.”

“Biraz daha burnunun dikine gidersen öpeceğim.”

“Siktir git,” dedim tane tane, tıpkı bana yaptığı gibi dudaklarına doğru. “Yüzünü bile görmek istemiyorum şu an.”

Söylediklerimi umursamadı bile. O, kendi için istediği itirafı çoktan dudaklarımın arasından koparıp almıştı. Yüzüne gelen renkliliği karanlık sokağın altında yüz metre öteden bile seçebilirdim. Bu noktadan sonra dediklerimin hiçbirinin gerçeklik payı barındırmadığını biliyordu.

Ben de biliyordum. Fakat şimdi dediğini yapar ve gerçekten beni öperse aptal kalbimin bunun altından kalkabileceğini sanmıyordum.

Dili usulca kendi dudaklarını ıslattığında, “Bu çok zor,” diye fısıldadı. Gözlerime bakmıyordu. Bakışları uzun bir süredir dudaklarımdaydı.

“Git, Belgemen,” diye tekrar ettim. Ardından onu bir kez daha göğsünden ittirdim ama bu hareketimin öncekinden farkı, bu defa gerçekten ondan uzaklaşmak istememdi. Reflekslerinin bile takip edemediği bir hızla geriye kaçıp kaldırıma çıktığımda olduğu noktadan sessizce beni izlemeye başladı. “Hadi. Acele et.”

Acele et çünkü bana biraz daha öyle bakmaya devam edersen çok ileri gideceğim.

Dudaklarının bir kenarı usulca kıvrıldı. “Yolumun üzerine çıkıp sonra da bana gitmemi söyleyemezsin.”

Kaldırımda biraz daha geriye kaydım ve durduğum yerden ona kötü kötü baktım.

Birkaç dakikalık öfkeli bir bakışma yarışının ardından pes etmiş olacak ki gitmemi beklemeden omuzlarını indirerek derin bir nefes verdi ve arabaya ilerledi.

Yine de arkasından bakarken dudaklarımın aşağı doğru büzülmesini engelleyemedim. Onu tamamen dağılmış bir dikkatle trafiğe salmak hiç içime sinmiyordu. Bu yüzden,

“Dikkatli sür şunu,” diye seslendim peşinden. “Bak, aklım sende kalsın istemiyorum. Tamam mı?”

Belli belirsiz kafasıyla onayladı. Omzunun üzerinden bana bakıp kolunu usulca havaya kaldırdı ama el bile sallamadan yeniden indirdi. *Dalgın gibiydi*. Söylediklerimi düşünerek arabaya ilerledi, sakın hareketlerle kapıyı açtı.

Ben onun koltuğa kurulacağını ve basıp gideceğini düşünürken o olduğu noktada hareket etmeden birkaç saniye boyunca dikildi.

Ardından takip bile edemediğim bir hızla kapıyı çarpıp arabadan uzaklaştı.

Siktir.

Büyük ve aceleci adımları bana yöneldiğinde istemsizce gerilerken bulmuştum kendimi ancak aramızdaki birkaç metrelik mesafeyi tek seferde kapatıp ellerinden birini yüzüme yerleştirmesini ve beni kendisine çekip dudaklarımızı birleştirmesini beklemiyordum.

Yumuşak dudaklarının baskısını net bir şekilde hissederken kocaman olmuş gözlerimle bir an boşlukta sallandım. Fakat bunu fark etmiş gibi diğer eliyle belimden tutup beni kendisine çektiğinde ve vücutlarımızı birleştirerek öpücüğünü derinleştirdiğinde istemsizce gözlerimi kapattım.

Kalbimin göğüs kafesimin altından fırlayacağını sandım o an.

Kontrol edemediğim bir refleksle elim ensesini buldu, çok geçmeden ise kendimi ona yaslarken buldum. *Hareketlerimin kontrolünü kaybetmiş gibiydim*. Bu hamlemi fark edip dudaklarını araladığında ve davet beklercesine dilini benim dudaklarımın üzerinde beklettiğinde hiç düşünmeden kabul ettim onu sınırlarımın içine.

O an, kalbimin Dora Belgemen için attığını biliyordum.

Aslında uzunca bir zamandır kalbimin Dora Belgemen için attığını biliyordum.

Fakat tam o noktada beni arabasının kaputuna yaslayarak öper ve aynı anda birbirinden farklı onlarca duyguyu hissettirirken bundan ilk kez bu kadar emin olduğumu hissetmiştim.

İçimden, *hoşuma gidiyordun, Güner Kuyucu*, diye geçirdim. *En yakın arkadaşınla tanışana dek.*

BÖLÜM ON YEDİ

BÜYÜLENDİM... SANIRIM.

*"Sen atlarsan, ben de atlarım.
Unutma."*

— TİTANİK

Dora Belgemen

Geçen Dönem, Doktora Partisi

“**O** şeyi içersen seni asla arabama almam.”
Üç farklı alkolü karıştırarak elde ettiği
kokteyli kafasına dikmeden önce ağzının
içinden homurdandı. “Sebepe?”

“Leş gibi kokuyor ve arabama kusuyorsun.”

“Yalan söyleme.”

“Yalan değil, Orkun.”

“Berbat bir arkadaşsın, Dora Belgemen,” diye sızlanıp
yavaşça önüne döndü. Çoktan sarhoş olduğunu anlayabili-
yordum. Sarı saçları gece boyunca dans ettiği için terlemiş
ve bütün alnına dökülmüştü. Gözleri ise eve gitmeden önce

radını çıkarabileceği bir kaos arar gibi etrafta dört dönüyordu. "Gevşe biraz. Bilirsin, gece uzun."

Omzunun üzerinden bana muzip bir bakış attığında gözlerimi devirdim. "Pezevenk."

Bakışları dudağımdaki belirsiz kıvrıma kayarken keyfi yerine gelmiş gibi kahkaha attı. "Senin de hoşuna gidiyor."

"Soytarılığın mı?" Elinde tuttuğu alkolsüz kokteyllerden birini bana uzatan Egemen ona bulaştı. "Pek sanmıyorum."

Güldüm. "Soytarı mı?"

Kendi için fiçidan başka bir bardak daha doldururken boşluğa doğru orta parmak salladı Orkun. "En azından *aseksüel bir inek* olarak anılmaktan iyidir."

Egemen gözlerini devirdi ama bu defa da kaşlarım merakla havalanmıştı. "Aseksüel bir inek?"

"Bilmiyor musun?" Alkol şelalesinin altında öğle uykusuna yatmış gibi görünen Orkun yeniden doğrulduğunda ilk birkaç saniye boyunca odağının düzelmesini ve gözleriyle bakışlarımızı yakalamayı bekledi. "Bütün ikinci sınıflar ona böyle sesleniyor."

"Yanlış değil." Egemen burnunun ucuna kayan gözlüğünü düzeltti. "Öyle sayılırım."

"Memur maaşıyla her ay çocuklarını ucuz hamburgercilere götüren aile babası rolü kesmeyi bıraksaydın eminim yanlış olurdu."

Sarhoş olmasına rağmen tek bir seferde söylediği şeyimizi de şaşırttı. Dili bile dolanmamıştı. "Ne?"

"Potansiyelin olduğunu *biliyorsun*, kanka."

"Ne konuda?"

"İçerideki kızların hepsini tavlayabilirdin."

Gülmek için dudaklarımı birbirine bastırarak ona baktım. "Hepsini?"

"Evet!" Gaza gelmiş gibi üzerimize atıldı ve her iki kolunu da Egemen'le benim omzuma sarıp aramızda dengesini kurdu. "O zaman Güner'in adı duyulmazdı! Larin Koroğlu bile senin kollarının arasında olurdu!"

O adı duyduğu an Egemen olduğu yerde taş yutmuş gibi durdu. "Larin nereden çıktı?"

"E Güner'in bile elde edemediği tek kız o."

Patavatsız konuşmasına daha fazla dayanamıyormuş gibi omzundaki kolunu silkelediğinde, "Hiç de öyle görünmüyordu," diye homurdandı. "Onu merdivenlerin altında gördüm. Larin'le birlikteydi."

Orkun tarafından suratımıza doğru püskürtülen alkolden bir saniye önce Egemen'in keyifsiz ifadesini açık bir şekilde süzebilmiştim. "KİMLE?"

"Larin," dedi Egemen tane tane. "Koroğlu."

"Dalga geçmiyorsun, değil mi?" diye sorarken hâlâ bağır-maya devam ediyordu. "Çünkü ben az önce *kesinlikle* dalga geçiyordum. Buradaki hiç kimse Larin'in liginde değil."

"Görünüşe bakılırsa Güner öyle."

Orkun kendi etrafında dönerek küfretmeye başladığında muhabbetlerinden sıkıldığımı hissettim. Güner ve elde ettiği kızlardan öteye geçmeyen sohbetlerinde fark edilmediğimi bildiğimden arkamı dönüp kalabalığın arasına karıştığымda bir bahane uydurmak için de zahmet etmemiştim.

Başım ağrıyordu ve müziğin sesi fazla uğultuluydu.

"Ooo, sen Dora Belgemen değil misin?"

Açık alana çıkmak için geniş salon boyunca ilerlerken arkamdan duyduğum ince bir kız sesiyle adımlarım yavaşladı.

Ama durmadım.

Sesi sarhoş geliyordu ve bu gece bu tarz numaralara *gerçekten* toktum.

“Kendini beğenmiş piç!” Ona kulak asmadığımı fark ettiğinde bir kez daha bağırdı. Bu defa sesi baş ağrıtıcı müziğin arasından farklı bir şekilde öne çıkmayı başarmıştı. “Tam bir pisliksin.”

Pislik?

Kaşlarımdan biri havalandığında kendimi salonun ortasında durup usulca arkamı dönerken buldum. Hedefine kilidenmeye hazır hâlde bekleyen bakışlarım doğrudan karşıya çevrildi ama ilk iki saniye boyunca kimin bana seslendiğini göremedim. *Bunu yapabilmem için bakışlarımı biraz aşağıya indirmem gerekiyordu.*

Gizli nefretim boyu epey kısaydı çünkü.

“Anlamadım?” Müziğin hareketli notasına göre fazla ağır ve sert olan sesim kendi kulağıma doldu.

Üzerinde beyaz, vücudunu ikinci bir deri gibi saran ve esmer teniyle müthiş bir uyum içinde dans eden askılı bir elbise vardı. Olduğu yerde kalçalarını hafifçe sallayıp durmasından sarhoş olduğu rahatça anlaşılabiliyordu. Bayık bakmasına rağmen hâlâ oldukça iri görünen kahverengi gözlerini ise üzerime dikmişti.

Başımı, mümkün olan en acı verici şekilde vücudumdan ayırmak ister gibiydi.

“Okulun otoparkında her zaman aynı yere park edilen o siyah *BMW* senin, değil mi?” diye sordu kelimeleri ağzında geveleyerek.

Hiçbir şey söylemedim ama dikkatle kızı izlemekten de kendimi alamadım.

Sessiz kaldığımı fark ettiğinde parmak uçlarında yükselip bana ulaşmaya çalıştı ancak teoride de gerçekte de bu imkânsızdı. Elinde tuttuğu kırmızı karton bardağı suratıma doğru sallarken, “Cevap versene!” dedi hiddetle. *Ne vardı bu kadar kızacak?* “Evet ya da hayır!”

“Bilmem.”

“Bu içkiyi sana yuttururum! Bardağıyla beraber!”

“Bak sen?” Ne demeye bu kızla burnumun dikine gittiğimi bilmiyordum. Son yarım saattir kaçmak için kıvrandığım partideki insanların yarısı gibi sarhoş olan *herhangi* biriydi işte.

Fakat dibime kadar girmesiyle saçlarından yayılan sert koku da burnuma doldu.

Kuru lavanta.

“Sen bu aptal okula gelene kadar,” diye gevelemesiyle bir kez daha bakışlarımı gözlerine çıkardım. İşaret parmağını kaldırıp birkaç defa göğsüme vurmasına müsaade etmek zorunda kalmıştım çünkü o sırada, şu dakikaya kadar lavantanın kuru hâlinin burnuma hiç bu kadar *güzel* gelmediğini düşünmekle meşguldüm. “Bisikletimi o köşeye park ediyordum ben.”

“Bisikletini mi park ediyordun?” Yüzüm ekşimişti ama soruyu sorarken tuhaf bir şekilde gülmek de istemiştim.

Beni duymadı bile. "Ama sonra ne oldu? Bir anda sen geldin. Benim yerimi kaptın ve senin yüzünden başka bir yere geçmek zorunda kaldım," diye devam ettiğinde sesindeki hiddet dolu ton yerini asla terk etmemişti. "Ve dün neredeyse onu çaldırıyordum!"

"Ne zamandan beri otoparklara bisiklet park ediliyor?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

Tuhaf bir şekilde *eğleniyordum*.

"Seni var ya..."

"Mel!" Kıvırcık sarı saçları ve mavi gözleri olan güzel bir kızın ortaya çıkmasıyla lafı yarıda kesildi. Arkadaşı olmalıydı çünkü kolundan asılıp onu yanına çekmeye çalışırken son derece usanmış gözüküyordu. "İki dakika lavaboya gittim, hemen nereye kayboldun?"

Mel.

Neydi tam adı? Melisa mı? Meliha mı?

"Lina!" diye yükseldi arkadaşına. "Me-lina! Yarım söyleyip durma şunu!" Ne dediğini bilmiyordu. "Ayrıca bir dur, şu piçe ağzının payını vereceğim..."

Lina. Melina.

"Sen kafayı mı yedin!" diye bağırdı sarışın kız. Onu kalabalıktan uzaklaştırmaya başladığında arkasını döndü ve omzunun üzerinden bana doğru mahcup bir bakış attı. "Çok içti. Gerçekten ne dediğini bilmiyor. Onun kusuruna bakma."

Gözlerim dikkatli bir şekilde öfkeli esmerin üzerinde gezinirken hiçbir şey söylemedim.

Çok geçmeden o da bana döndü. Kalabalığı yararak ilerlerken işaret ve orta parmağını önce kendi, sonra da benim

yüzüme doğrultup, "Gözüm üzerinde," diye mırıldandı. "Yarın da. Ondan sonraki gün de. Ondan sonraki gün ve ondan sonraki gün de..." Arkadaşı onu çekiştirmeye devam ettiğinde bir anda ifadesi değişti ve az önceden beri üzerime saldırmak isteyen kendisi değilmiş gibi sevimli bir şekilde gülümsedi. "Görüşürüz, Belgemen."

"Gel hadi, elini yüzünü yıkayalım..." diye homurdanan arkadaşının onu yönlendirmesine izin verdi.

Öfkeli suratı kalabalığın arasında kaybolana kadar onu izledim. Az önce ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu fakat bu boktan geceye biraz da olsa renk getirdiğini inkâr edemezdim.

En başta amacım Güner'i bulup buradan defolup gitmekti ama bir köşeye geçip *partidekileri* izlemek tuhaf bir şekilde cazip gelmeye başlamıştı. Bir süre etrafa bakınıp o esmerden bir iz kalmadığına emin olduktan sonra Orkunların yanına geri döndüm.

"Nereye kayboldun, kardeşim?" Orkun Aksel dramından sıkılmış gibi bir kolunu omzuma sardı Egemen.

"Dolandım öyle."

Geri döndüğümü fark eden Orkun sıçrayarak önümde belirlediğinde kirpiklerimi kırıştırdım. Hâlâ çalkalamakta ve etrafındakilere tattırmakta ısrarcı olduğu kokteyli bana uzatırken, "Bir yudum?" diye sordu.

Masum rolü kesip gamzelerini göstere göstere gülmesi umurumda bile değildi. "İçmeyeceğim. Çekil."

"*Lütfeeeen...*"

"Sen bugün neden teksin ya?" Egemen aramıza girerek beni başlamak üzere olan bir savaştan kurtardığında

minnetle ona baktım. Onun bakışlarıysa Orkun'daydı. "Yalnızlık sana göre değil. Defolup gitsene."

"Yalnızlık mı?" Güldü Orkun. "*Bros before hoes*¹⁷ kuralını unuttunuz mu, beyler? Kardeşler, orospulardan önce..."

Egemen tarafından kafasına yediği darbeye geriye savruldu. "Siktir git şuradan."

"Ben ne yapayım? Bu kuralı ben çıkarmadım ya."

Sarhoş bir şekilde kendisini savunmaya çalışmasına gülüp bakışlarımı onlardan çektim ve bir kez daha kalabalığa çevirdim. Son birkaç dakikadır gözlerimin gereksiz bir şekilde o taraflarda oyalandığının ben bile farkında değildim.

Onu görmeyi beklediğimin de.

Egemen ve Orkun'un tartışarak gülüştüğü on dakikalık sürenin sonunda, merdivenlerin başında tanıdık bir kız belirdi.

Üzerindeki elbise hâlâ onu muhteşem gösteriyordu. Saçlarını, bronzlaşmış omuzlarından geriye itelerken gözleri de salonun içinde sanki birini arar gibi dikkatle geziniyordu. *Ayılmış.* Aşağı inerken her adımıyla elbisesi baldırlarına kadar sıyrıldı ve bunu fark eden arkadaşı onu uyardıkça, kızaran yanaklarıyla talimatlarına kulak astı.

Sarhoş bir şekilde bana bulaştığını muhtemelen hiç hatırlamayacaktı.

Gözlerim hâlâ üzerinde gezinirken, "Şu kız kim?" diye sordum arkadaşlarıma doğru.

¹⁷ İngilizce argo bir ifade; erkek arkadaşların, romantik ilişkilerden ya da flörtlerden önce geldiğini anlatan deyim. (e.n.)

Orkun'un bakışlarının ona çevrilmesi için *kız* lafını duy-
ması yetmişti. Kafasını iki yana sallayarak kime baktığını
görmeye çalıştığında, "Hangisi?" dedi heyecanla.

Nadir görülür bir şekilde konu Egemen'in de dikkatini
çekmişti.

Çenemin ucuyla, holde dikilen ve arkadaşıyla fısır fısır
bir şeyler konuşan kızı işaret ettim. "Şu."

Çok geçmeden Orkun kimden bahsettiğini anlamış
gibi, "Me..." diye mırıldandı hatırlamaya çalışarak. "Melike?
Merve? Melek? Meli..."

"*Melina.*" Bu cevap Egemen'den gelmişti. "Melina Er. Bi-
rinci sınıflardan."

"Ha siktir... O kız birinci sınıf mı?" diye sordu Orkun
ağzını yaya yaya. "Yalnız yanındaki sarışının fanıyım anasını
satayım. Arada kampüste görüyorum. Tam bir afet."

Ona kulak asmadan bakışlarımı Egemen'e çevirdiğimde,
"Sen nereden tanıyorsun ki onu?" diye sordum.

Omuz silkti. "Okulun kütüphanesinde görüyorum. Ne-
redeyse her gün orada. Tatlı kız."

"Adının hakkını veriyor, değil mi? Bal gibi," diye iç çekti
Orkun. Göz kırparak bana dönerken ifadesi ima dolu bir hâl
almıştı. "Hayırdır?"

"Öylesine."

"Altı üstü kızı beğendiğini söyleyeceksin, bırak şu klişe-
leri... Yemiyorum ben." Kolunu Egemen'e sardı. "Sen yiyor
musun, Yücel?"

Egemen beni şaşırtarak belirgin bir *cık* sesi çıkardı.

"Öyle bir şey değil, sadece..." diye başladığımda bunu onlara kanıtlamak ister gibi gözlerimi kalabalığın içinden bir kez daha Melina denen kızın üzerine diktim.

Fakat fark ettiğim bir ayrıntı sessiz kalmama neden oldu.

Güner'e bakıyordu.

O gece beklenmedik yerden gelen ve beni şaşırtma potansiyeline sahip olan ikinci şey de bu olmuştu. *Niye şaşırmıştım ki?* Güner, kızlar tarafından daima ilgi görürdü. Partideki herhangi bir kızın onu beğenmesi kadar normal olan bir şey var mıydı? Gecenin başından bu yana Larin Koroğlu'yla görünmesine rağmen verdiği açık mesaj bile bazıları durdurmak için yeterli olmamıştı.

Melina Er de onlardan biriydi.

Herhangi biri.

Bunu fark ettiğim an bakışlarımı o taraftan çektim.

Bir daha bakmamaya özen göstermeliydim. O nokta an itibarıyla yasaklı bölge olmuştu ve sınırı kabataslak kafamın içinde çizmiştim.

Ancak hararetli bir şekilde konuşan arkadaşlarıma odaklanmaya çalışsam da kendi kendime verdiğim bütün *o tarafa bakma* ikazlarına rağmen bakışlarım bir kez daha kontrolsüz bir dürtüyle onu buldu.

Onu kestiğini saklama ihtiyacı bile duymadığını görünce gözlerim kısıldı.

Neydi vücudumu saran baskı? Dakikalar önce benim üzerimde olan ilgisinin Güner'e çevrilmesini mi hazmedememişim? *Hayır.* Daha farklı bir şeydi bu. Üstelik kız bana ilgi bile göstermemişti. *Gösterseydi kesinlikle ona seve seve bir içki ısmarlardım.* Sarhoş bir şekilde üzerime yürümüş ve

bunca zaman boyunca haberdar dahi olmadığım bir otopark mevzusu yüzünden öfkelerini kusmuştu.

Bu tavrın, ilgi göstermeyle uzaktan yakından alakası olmadığı kesindi.

Zaten kızın da beni hatırlamadığına yemin edebilirdim.

Hatırlıyor olsaydı kalabalığın arasından en az bir kere de olsa gözlerimin içine bakardı.

Fakat şimdi sanki uykusundan yeni uyanmış küçük bir kız çocuğu gibi, gördüğü rüyayı hatırlamadan pürdikkat Güner Kuyucu'ya odaklanmıştı.

Saniyeler sonra arkadaşını itip Güner'e yürüdüğünü fark ettiğimde kaşlarım çatıldı.

Siktir.

Ama hamlesini yapamadan diğer tarafında dikilen uzun bir erkek, *muhtemelen o da arkadaşındı*, onu kolundan yakalayıp eski yerine çekti.

Ne konuştuklarını duyamıyordum ancak suratındaki ifadeye bakılırsa bunu onaylamadığı kesindi. Her iki taraftan arkadaşlarının baskısına maruz kalsa dahi kız onları dinlemiyordu. Bakışları sadece ve sadece Güner'deydi.

Başka bir hamle daha yapacağını anladığımda kontrolü bırakarak yaslandığım yerde doğruldum ve kendimi o tarafa yürürken buldum. Ne olursa olsun, Güner'in kafasının uçtuğunu biliyordum. Melina'nın, onunla *sadece* konuşmak gibi bir amacı varsa bile ben arkadaşımı tanıyordum. Güner bu kızı harcardı. Ufak flörtleşmeyle başlayan aptal sohbetleri yalnızca tek tarafın memnun kaldığı boktan bir olayla biterdi ve daha sonrasında pişmanlık, ensesine hayali damgasını basardı.

Üstelik dakikalar öncesine göre çok daha rahat yürüyor ya da konuşuyor diye ayılmış da sayılmazdı, hâlâ iradesinin büyük bir kısmına sahip değildi.

Olsaydı neden bu ânın gerçeğe dönmemesi için uğraşacaktım ki?

Dışında kalırdım.

Umursamaz veya dikkat bile etmezdim.

Ya da *yanılıyordum*. Belki de aniden içimde kabaran o aptal hazımsızlığa geçerli bir bahane arıyordum. Ve bu kızın çakırkeyif olması yeterince geçerli bir bahaneydi.

Kalabalığı yararak Güner'in yanına ulaşmak için merdiven altına yöneldiğinde önümdeki bir çifti kenara itip kıvrak bir hamleyle yolunu kestim.

Neyse ki bana çarpmadan duraksadı fakat kaşlarını çatıp anlamsız bir ifadeyle bana döndüğü an, gözlerinin şaşkınlıkla parıldadığını gördüm.

Suratında nasıl bir ifade olduğunu umursamadan onu süzdüm. *Baştan sona kadar*. Bu asla açıklayamayacağım bir şeydi. Belki de gerçekten kafasının yerine gelip gelmediğini merak ediyordum. *Melina Er*. Bakışlarım, köprücük kemiğinin üzerindeki bende ve yanaklarını bulayan kızarıklıklarda bir tık fazla oyalandıktan sonra yavaşça gözlerine çevrildi.

O noktada mantığımın yalnızca *bitir* diyen kısmı çalışıyordu. Ne bu kızın en yakın arkadaşına kendisini sunmasını istiyordum ne de Güner'in bir aptallık yapıp onun harcamasını.

Yaptığım bencillik miydi? Umurumda değildi. Bu hiçbir şekilde olmayacaktı.

“Bu elbiseyle mi onu etkilemeye çalışacaksın?” Kelimeler ağzımdan engel olamadığım bir hızla çıksa da her birini özenle seçtim.

Ertesi günü arabamı otoparktaki o noktaya park etmemeyi de. Ondan sonraki gün de. Ondan sonraki gün ve ondan sonraki gün de.

SON

İKİNCİ KİTAPTAN

Larin Koroğlu

Sevilmenin altın kuralını on dört yaşımdayken öğrendim.

Büyükannem hoşgörünün her daim insanın kalbinde sıcak bir yeri olduğunu söyler. Ona kafasını ezbere metinlerden kaldırıp dış dünyanın gerçekliğine çevirmesini önersem de buna inandığı bir gerçek. *Oysa yanılıyor.* Bana kabuğuma çekilmemi ve aynalardan uzak durmamı söylüyor ancak sahip olduğum tek cazibeyi kaybettiğim vakit, kafesleyebileceğim kimse kalmayacağını o da biliyor.

Öyle ki bir keresinde bunca zaman bir arada tutamadığı her bozgunun bedeliymişim gibi bana bakarak, *"Çekici gözler ve güzel bir vücutla yalnızca bir noktaya kadar gidebilirsin, Larin,"* demişti. *"Bir gün bu tarz numaraların bile yeterli gelmediği biri tarafından terk edileceksin."*

Kelimelerini hayat tutumu hâline getirdiğiniz insanlara sırtınızı dönmek her daim zor olurdu fakat onun avutucu sözlerine inanmayı geride bırakalı çok oluyordu.

Çünkü benim sihrim buydu.

Lise mezuniyetinde balo kraliçesi seçilmemin altında bu yatıyordu. Kafeteryada oturduğum masaların hiçbir zaman

boş kalmamasının da. Hazırlık senemde *Goblin* lakaplı Profesör'ün dersine yetişmeye çalışırken koridorda çarparak formasına bir termos dolusu kaynar kahve döktüğüm lakrosçu çocuk? Söylediği ilk şey, "*Numaranı verir misin?*" olmuştu.

"*Kazara yaptığın hiçbir şey için özür dilememelisin.*"

Hile, hile ve biraz daha hile.

Vaktinde yabancı kaldığım her şey günün sonunda gösteriye çevirebileceğim zahmetsiz bir oyun hâline geldi. Peşimden sahip olduğum albeniye rağbetler yağarken bulunduğum mevki bunun yanına ulaşılmaz popülerliğimi ekledi. *Gecelerin ve partilerin aranan ismi...* Öyle ki adımın yerini alan her yeni sıfatla birlikte entrikama kapılanların sayısı da aynı örüntüyü itinayla takip etti.

Ta ki sahip olduğum tek hileyi yok edebilecek potansiyele sahip o oğlanla tanışana kadar.

O günden sonra kötü kız olarak anılmayı ben seçmedim.

Ama iyi çocuklarla işim olmadığını söyleyebilirim.

Annem bana ilişkilerin daima belirli bir statüye göre ayrıldığını öğretti ve sosyetenin belirlediği *benzer* toplumsal sınıftan gelmeyen insanların, farklılaşmaya gebe bir dünyada *asla* huzurlu bir birliktelik sürdüremeyeceğini belirtti.

Bu yüzden iyi kızlar ne masallarda ne de hakiki dünyada, *kötü çocuklara aitti.*

Çünkü kabullenmesi güç de olsa *Yakışıklı Prens*'i hak eden hiçbir zaman *Külkedisi* olmamıştı.

Rapunzel hapsediği şatoda umutsuzca gerçek aşkı andı fakat acınası kalbini, güzelliğini bir hiç uğruna yok edecek aptal bir casusa kaptırdı.

Ariel kırılğan, *Aurora* sıradandı.

Bu yüzden masallar sonunda onlar kazandığı için değil, akışında benim gibilere yer verdiği için tat bıraktı.

Ben *Küçük Deniz Kızı*'ndaki deniz cadısı ve modern prenseslerin anasıyım. Masal masal ismim değişse de özümde aslında hep aynıyım. *Ursula*, *Leydi Tremaine*, *Malefiz*, *Kötü Kraliçe* ve *Madam Medusa*...

Hepsi beni alt edebileceğini zannetti, oysa günün sonunda kaçtıkları şey varlığımın kendisiydi.

Öyle ki benim tarafımdan incinen ilk ve tek kız, *Alara Yücel*, o gece kurduğu ufak birliğine ona daima beni hatırlatacak unutulmaz bir isim verdi.

Kaba Kızlar Karteli.

TEŞEKKÜRLER

Kurguyu yazma sürecini benim için unutulmaz bir gençlik dizisi sahnesine çeviren Dora ve Melina ikilisi, sözlerime başlamadan önce sanırım en içten teşekkürümü size etmek istiyorum. Onları yazarken kampüste hoşlandığım çocuğu kestiğim, pembe ciltli günlüğüme ilk aşkımı anlattığım ve kalbimi çarpıtan oğlan için savaştığım isimsiz bir romantik komedi filminde gibiydim. Her satırı bir bir yaşadım ve eğlenceden hüzne, nefretten aşka bütün duyguları onlarla birlikte tattım. *Kedi gözlü çocuk ve sevgili Lina...* Artık somut sayfalar arasında yer edindiğiniz için çok şanslıyım.

Modern Prensesler Serisi'nin ikinci kitabı *Kaba Kızlar Karteli*'nde yeniden görüşmek üzere.

L E R

Kurguyu ya
dizisi sahnesini
başlamadan ön
istiyorum. On'
kestiğim, per
kalbimi çarpı
komedi film
eğlenceden t
birlikte tattın
sayfalar arası

*Modern
Karteli'nde ye*

unutulmaz bir gençlik
lina ikilisi, sözlerime
tekkürümü size etmek
hoşlandığım çocuğu
aşkımlı anlattığım ve
imsiz bir romantik
bir bir yaşadım ve
duyguları onlarla
ina... Artık somut
anslıyım.

abı *Kaba Kızlar*

aşmek